

王妃不好当

เป็นพระยา
ของอ๋องนิทรานัน
ช่างยากลำบาก

1

หนึ่ง

เยี่ยอวีหนึ่งจดจำคำสั่งเสียของมารดาได้ดี ครานั้นมารดาป่วยหนัก ต้องนอนติดเตียงหลายปี นางเฝ้าดูแลอย่างสม่ำเสมอ วันหนึ่งหมอหลวงที่บิดาเชิญมาบอกนางว่า มารดาเหลือเวลาอีกไม่นาน ต้องการพบนางและน้องสาวเป็นครั้งสุดท้าย ทว่าน่าเสียดาย น้องสาวคนดีของนางถูกแม่หม่มสั่งสอนอย่างไรไม่ทราบ แง่งอนไม่ยอมพบหน้ามารดาก่อนตาย เยี่ยอวีหนึ่งจึงเข้าพบมารดาเพียงลำพัง

ครั้นเห็นน้องสาวไม่มา มารดาผู้คลอดบุตรสาวคนที่สองจนร่างกายอ่อนแอ บัดนี้ป่วยหนักกระทั่งพิการ มีท่าทางโศกเศร้าเสียยิ่งกว่าอะไร กระนั้นก็กุมมือนางแล้วสั่งเสีย

“หนึ่งเออร์ฟังคำแม่ให้ดี อย่างที่หนึ่งนั้น หากแม่ไม่อยู่แล้ว เจ้าต้องทำหน้าที่พี่สาว คอยดูแลเลี้ยงเออร์แทนแม่”

เยี่ยอวีหนึ่งจดจำได้ว่า น้องสาวผลักนางตบอ้น้ำในหน้าหนาวจนป่วยเกือบตาย นางยังไม่ได้คิดบัญชี

“อย่างที่สอง เฟิงอี่เหนียงเป็นคนมากเล่ห์ ต้องหาทางทำร้ายบุตรสาว

สายตรงเช่นพวกเจ้า เพื่อเชิดชูสายเลือดของนาง เจ้าต้องระมัดระวังให้มาก
ด้วยบิดาเจ้า...ไม่อาจพึ่งพาได้”

เฟิงอี่เหนียงเป็นอนุภรรยาที่บิดาโปรดปราน อดีตฮูหยินเอกคนเก่า
ก่อนหน้ามารดาสิ้นใจ ทั้งบุตรชายหญิงอย่างละคน เฟิงอี่เหนียงทำตัว
ร้ายกาจกับพวกเขาเช่นนั้น หากมารดาตายจากไป นางคงโดนกระทำไม่ต่าง
จากพวกเขา

เยี่ยอวี่หนิงครุ่นคิดว่าบิดาแต่งงานมาเป็นฮูหยินเอกเพราะเหตุผล
สามประการ หนึ่ง...ครอบครัวมารดาว่ารวยมาก และมารดาเป็นบุตรสาว
เพียงคนเดียว สอง...ท่านตาของนางเป็นอาจารย์สอนหนังสือ มีลูกศิษย์
มากมายในราชสำนัก และสาม...มารดาของนางทำทางหัวอ่อน จึงถูกข่มเหง
รังแกง่าย

“อย่างที่สาม คนข้างตัวแม่มีใช้คนธรรมดา สวีเสวี่...เคยเป็นนักฆ่า
มาก่อน ท่านตาของเจ้าช่วยเขาไว้ในฤดูหนาว เขาซาบซึ้งใจจึงล้างมือใน
อ่างทองคำ¹ มาติดตามพวกเรา หากเจ้าเกิดเรื่องใดขึ้น สามารถใช้งานลุง
สวีได้ ส่วนภรรยาเขาก็มีวรยุทธ์ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน...”

เยี่ยอวี่หนิงพลันคิดถึงคนกวาดลานหน้าเรือนมารดา ชายชราที่ให้
ตนเรียกว่า ‘ลุงสวี’ จอมहुตึง ต้องตะโกนดังๆ ถึงจะได้ยิน วันๆ ไม่ทำอะไร
นอกจากกวาดพื้น และภรรยาของลุงสวีนามว่าเงินซื่อ เป็นคนเฝ้าที่ชอบถูก
สาวใช้ของเฟิงอี่เหนียงรังแกจนร้องไห้เป็นประจำ หากบิดาทราบว่ามีมารดา
เลี้ยงอดีตนักฆ่าสองคนไว้ในจวน ไม่รู้จะโมโหเพียงใด

เยี่ยอวี่หนิงสงสัยเสียจริง เหตุใดท่านแม่ไม่สั่งให้พวกเขาสังหารท่าน
พ่อ แล้วอุปสมบทไว้เพียงคนเดียว แต่ก็อย่างว่า...แม่ท่านแม่ทราบว่ามีบิดา
ไม่เอาไหน ทว่าก็รักเขามาก ท่านแม่เป็นคนใจอ่อนยิ่งนัก ไม่อาจสังหารสามี
ที่ทำผิดกับตัวเอง แล้วยังง้อเขาไม่สังหารเฟิงอี่เหนียงที่สามีรักและหลงอีก

---

¹ เป็นสำนวนจีน อุปมาว่าเลิกทำงานเก่า

ต่างหาก

“อย่างสุดท้าย ลินเดิมที่ท่านตามอบให้แม่ ไม่ได้มีแค่ส่วนที่แม่นำมา
ตระกูลเยี่ย มีมากกว่านี้หลายร้อยเท่า ทว่าถูกฝังไว้ในที่ดินรกร้างของแม่
แม่จะบอกเจ้าว่าอยู่ตรงไหน เมื่อเจ้ากับน้องสาวออกเรือน อย่าลืมแบ่งให้
เท่าๆ กัน เข้าใจหรือไม่”

เยี้ยววีหนึ่งคิดถึงเยี้ยววีเซียงที่ชอบเอยวาจาแตกต้นข่มเหง และ
เข้าข้างพี่น้องคนอื่น นางพยักหน้ารับซ้่าๆ

มารดาสั่งเสียเสร็จก็จากไปเช่นคนตายตาไม่หลับ สุหยินเอกคนที่
สองของราชครูเยี่ยตายจากไปแล้ว ท่านราชครูเยี่ยแต่งกลอนไว้ว่าลัษณง
ไว้ทุกข์หนึ่งปี ก่อนจะแต่งตั้งฝังอี่เหนียงเป็นสุหยินเอกคนที่สามตามคาด
เยี้ยววีหนึ่งคิดว่าคงต้องคิดถึงอนาคตของตนให้ดี

บุตรสาวตระกูลเยี่ยต่างเรียนปักผ้า หานหมัวมัว² เป็นผู้สอนสั่งให้
ทุกคนปักภาพลายดอกเสาย่า ขณะปักผ้าอยู่นั้น เยี้ยววีมีหรือคุณหนูสาม
เอยเสียงอ่อนโยน “พี่หญิงใหญ่ถูกท่านพ่อทำโทษเช่นนั้น ไม่รู้ว่าเป็นนี้จะ
เป็นอย่างไรบ้าง”

เยี้ยววีหนึ่งนั่งฟังพลางครุ่นคิด อย่างเยี้ยววีมีหรือจะสงสารเยี้ยววีสาว
เกรงว่าจะเอยเพื่อให้ตนเองดูเป็นคนอบอุ่นอ่อนโยนมากกว่ากระมัง

เยี้ยววีเซียงได้ยินเช่นนั้น นางสาวนคำอย่างไม้อาจควบคุมริมฝีปาก
ได้ “พี่หญิงใหญ่อาละวาดตบตีท่าน ท่านยังเห็นใจนางอยู่อีกหรือเจ้าคะ พี่
หญิงสาม...จิตใจถึงงามเกินไปแล้ว!”

เยี้ยววีหนึ่งปักไหมเงินพลางคิดในใจ พี่หญิงสามของเจ้าแย่งชิงคู่
หมั้นพี่หญิงใหญ่ ยังจะให้นางใจดีด้วยอีกหรือ หากลองมาเปลี่ยนกันสิ เป็น
เจ้าถูกนางแย่งคู่หมั้นไป ซ้ำคร้านจะผลักพี่หญิงสามผู้แสนดีตกน้ำแทบไม่ทัน

---

² แม่มม หรือหญิงรับใช้สูงอายุ

“น้องหญิงสิ อย่าเอ๋ยเช่นนั้นเลย... พี่เองที่ำผิดต่อพี่หญิงใหญ่ก่อน”
เยี้ยววีมีน้ำตาจี้ขึ้นมา

เยี้ยววีเซียงขึ้นเสียง เข้าข้างพี่หญิงสามของนางเต็มที “ผู้เลือกท่าน เป็นองค์ชายรองต่างหาก! ท่านมิได้ทำผิดอะไรนอกจากมีความรักกับองค์ชายรองเพียงเท่านั้น! พี่หญิงใหญ่ไม่ควรเอาความโกรธของตนมาลงที่ท่าน!”

เยี้ยววีสาวเป็นคุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยว หมั้นหมายกับองค์ชายรองโอหยางหย่งเซ็งตั้งแต่เด็ก ปัจจุบันองค์ชายรองเป็นบุรุษรูปโฉมงดงาม ไกลเคียงตำแหน่งองค์รัชทายาทมากที่สุด มีค่ามากพอให้สตรีแย่งชิงกัน

มาตราว่าเยี้ยววีสาวรูปงามกว่าเยี้ยววีมี ทว่านิสัยอ่อนแอซ้ลลาด เวลาไปพบคู่หมั้นต้องพาเยี้ยววีมีไปด้วย เป็นเหตุให้โอหยางหย่งเซ็งตกหลุมรักเยี้ยววีมีเข้าจนได้ กล่าวตามตรง หากให้เยี้ยววีหญิงวิเคราะห์ ‘การอลาเวดาตบตีผู้อื่น’ เมื่อนำมารวมกับนิสัยพี่หญิงใหญ่ ดูจะไม่เข้ากันเลย แม้นางจะโกรธที่ถูกน้องสาวแย่งชิงคู่หมั้นก็ตาม

เยี้ยววีหญิงคาดเดาว่าเยี้ยววีมีทำร้ายตนเอง แล้วเอาแผลไปฟ้องบิดา ราชครูเยี้ยวไม่เอะใจ มีหน้าซำยังเข้าข้างคุณหนูสาม ย่อมลงโทษคุณหนูใหญ่ที่เข้าไม่โปรดปราน บาดแผลนั้นส่อว่าเยี้ยววีสาวตั้งใจทำร้ายน้องสาวจนเสียโฉม จึงถูกโบยตีจนลุกจากเตียงไม่ขึ้น เยี้ยวหญิงเป็นผู้เป็นพี่ชายร่วมมารดาของนางคอยดูแลน้องสาวไม่ห่าง

ครั้นหมดเวลาปักผ้า หานหมัวมัวเดินชมผลงาน ทียบผ้าปักของเยี้ยววีมีมาชมเปาะว่างดงามประหนึ่งช่างปักของวังหลวง เยินยอจนเยี้ยววีมียิ้มได้ในที่สุด พอมองผ้าปักของคุณหนูสี่ ผลงานของเยี้ยววีเซียงยังต้องฝึกฝนอีกมาก สุดท้ายนางส่ายหน้าเมื่อเห็นผลงานของเยี้ยววีหญิง

เยี้ยววีเซียงเห็นงานปักของเยี้ยววีหญิง พลันหัวเราะอย่างไม่เกรงใจ
“พี่หญิงรอง ดอกเสैयाของท่านเหี่ยวเฉาแล้วหรือ”

เยี้ยววีเซียงเป็นตัวนำ ผู้อื่นจึงหัวเราะตาม เยี้ยววีมีหลุดหัวเราะ ก่อนจับมืออ่อนข้างคล้ำของเยี้ยววีหญิง แสร้งปลอบอย่าง ‘จริงใจ’ “เอาเถิดพี่

หญิงรอง ผีอกฝนให้มากเข้า ท่านก็สามารถปักไต้ดังตามเอง”

เยี้ยววิหิงแกล้งทำหน้าที่อ่แท้ให้สมใจใครหลายคน เมื่อได้รับน้ำใจจอมปลอมนี้ นางแย้มยิ้มอย่างตื่นตัน “ขอบคุณน้องหญิงสาม”

เยี้ยววิหิงแย้มรอยยิ้ม แว่วสาสมใจฉายผ่านดวงตา

เสร็จจากการเรียนปักผ้า คุณหนูทั้งสามก็แยกย้ายกันกลับเรือนเรือนของคุณหนูรองตระกุลเยี้ยวไม่ใหญ่ไม่เล็ก พอเห็นนางเดินเข้ามา พ่อบ้านสวีที่กวาดลานเรือนทั้งปีก็ประสานมือรับ เงินซื้อริบร้อนเดินมาต้อนรับคว้ามือของเยี้ยววิหิงมาเขียนถามว่าเหนื่อยหรือไม่ นางตอบว่าไม่เหนื่อย จากนั้นให้เงินซื้อประกอบเข้าเรือน

เงินซื้อเป็นสาวใช้อาวุโสที่ติดตามมารดาของเยี้ยววิหิงมาจากบ้านเดิม ภายหลังมารดาจากไป นางกับสามก็รับใช้คุณหนูรองอย่างจงรักภักดี สาวใช้ประจำตัวเยี้ยววิหิงสองคนมิได้ต้องการรับใช้เจ้านาย ริบผละไปพักผ่อน

เยี้ยววิหิงหรือคุณหนูรองแห่งจวนราชครูเยี้ยว รูปโฉมไม่อาจสู้พี่น้องได้ แกมยังนิสัยซื่อซลาดอ่อนแอ ไร้ปากเสียง อยากรว่าแต่คุณหนูเรือนอื่นจะมาหยิบของในเรือนนางไปได้โดยง่ายเลย แม้แต่สาวใช้ก็หยิบได้เช่นกัน ดังนั้นนางจึงไม่ต่างจากกฏผีไร้ตัวตนในจวนนี้เท่าไร

เพราะสาวใช้คนอื่นไร้ความเคารพยำเกรงเยี้ยววิหิงอย่างแท้จริง ล้วนเป็นเงินซื้อที่เตรียมน้ำอาบให้นางด้วยตัวเอง ซึ่งไม่หนักหนาสำหรับหญิงวัยกลางคน เพราะตัวตนแท้จริงคือผู้มีวรยุทธ์ เหตุที่ไม่อาจเอ่ยคำใดได้เพราะครานั้นถูกทำร้าย บาดเจ็บหนักที่ลำคอ จึงไม่สามารถเปล่งเสียงได้

เยี้ยววิหิงล้างคราบสีน้ำตาลอ่อนออกจากผิวกายขาวเนียน ลูบดวงหน้าที่พอกแป้งผิด และซาดที่เปื้อนดวงหน้าออก เห็นรูปลักษณะงดงามเฉิดฉันอันเป็นตัวตนแท้จริง เงินซื้อมองแล้วปวดใจว่าโยคุณหนูต้องทำตัวเป็นคนซื่อวานนั้น เยี้ยววิหิงเห็นสายตานางจึงกระซิบเบาๆ

“หากพวกนางรู้ว่าข้ามีหน้าตาแท้จริงเป็นเช่นไร คงหาเรื่องรังแกข้าไม่

เล็ก ท่านดูอย่างพี่หญิงใหญ่ลี ชีวิตนางลำบากกว่าข้าหลายเท่า ใช่หรือไม่”

เยี้ยววีหญิงแห่งตระกูลเยี้ยวได้ชื่อว่าสตรีขี้ริ้ว ความจริงนอกจากผิวคล้ำกว่าคุณหนูคนอื่น หน้าตานางพอจะไปวัดไปมาได้ แต่ทุกวันนางผัดแป้งให้ดวงหน้าขาวกว่าส่วนอื่น ทาปากให้แดง แต่งตาสีจัด และเขียนคิ้วเป็นรูปแปลกๆ ใครเห็นก็นึกว่าเป็นตัวตลกมากกว่าคุณหนูชั้นสูง

เยี้ยววีสาวเติบโตกว่านาง เป็นสาวงามคนหนึ่ง รายนั้นแจจ้งถูกผลักตกน้ำ ถูกใส่ร้าย ถูกริบทรัพย์สิ้น และอีกสารพัด เทียบกับคุณหนูรองเยี้ยววีหญิงแล้ว ย่อมมีชีวิตความเป็นอยู่ดีกว่าคุณหนูใหญ่

เยี้ยววีหญิงไม่สนใจว่าผู้อื่นจะมองนางอย่างไร ดังนั้นพอมารดาตายจากไป นางเริ่มเรียนวิชาแปลงโฉมง่ายๆ จากเงินซื้อ เอาสีน้ำตาลมาทาผิวจางใจแต่งตัวเหมือน ‘คนขี้ริ้ว พยายามแต่งให้สวย’ นางทราบว่าย่ี้ยววีมีกับเยี้ยววีเซียงเห็นแล้วต้องหัวเราะ ทว่าสองคนนั้นยังเอ่ยชมนางที่ ‘โง่งม’ ว่างดงามยิ่งนัก พานางออกงานทั้งอย่างนั้น คุณหนูตระกูลขุนนางคนอื่นๆ หัวเราะเยาะ นางก็ร้องไห้วิ่งกลับเข้าเรือน จากนั้นก็ไม่ต้องไปงานสังสรรค์เหล่านั้นอีก

นางทำไปเพื่ออะไรหรือ

หนึ่ง...เพราะทราบดีว่าหากงดงามเกินหน้าเกินตาเยี้ยววีมี ชีวิตนางต้องลำบากแน่ เช่นเดียวกับเยี้ยววีฮวาที่ถูกเยี้ยววีมีริษยา ดังนั้นสู้ทำตัวขี้ริ้วและทำให้เยี้ยววีมีรู้สึก ว่า ‘ไม่จำเป็นต้องรังแก’ แล้วหันไปทุ่มเทรังแกเยี้ยววีฮวาไม่ดีกว่าหรือ

สอง...นางไม่เคยคิดอยากไปงานสังคมนั้นสูง หากผลลอทำตัวเด่นเกินหน้าเกินตาเยี้ยววีมีเข้า ลักวันเผิงชื่อต้องหาทางทำลายนางแน่นอน

สาม...นางเป็นบุตรสาวสายตรงของบิดา แม้ไม่ไปงานพวกนั้นก็ต้องมีคนมาทาบทามลู่ชื่อสักวัน ถึงตอนนั้นนางจะออกเรือนตามความเมตตาของเผิงชื่อ หากผู้ที่นางแต่งงานด้วยเป็นคนเลว นางจะวางยาพิษในสุรามงคลให้เขาตายไปเสีย แล้วจะขอแม่สามีไปบวชชีที่วัด แน่หนอนว่ามันแค่

เรื่องบังหน้า ถึงเวลานางจะหนีการบวช จากนั้นไปชุดสมบัติที่ซ่อนไว้มาใช้
อย่างมีความสุข กลายเป็นเศรษฐีนี้คนหนึ่ง

ใช่ เป้าหมายสูงสุดของนางคือออกจากจวนราชครู แล้วไปใช้ชีวิตอยู่
คนเดียวอย่างสุขสบาย!

ชีวิตของสตรี อยู่ในจวนบิดาไม่เกินสิบแปดปี นอกนั้นย่อมออกไป
อยู่บ้านสามี คนส่วนมากอายุหกสิบถึงเจ็ดสิบปี บวกลบให้ดี นางสามารถ
มีชีวิตเปี่ยมด้วยความสุขนอกจวนนี้ได้ราวสี่สิบถึงห้าสิบปี แคว้งแผนให้ดี
และอดทนสักกนิต สักวันชีวิตที่ดีย่อมเป็นของนาง

เช่นนั้นไม่ต้องทำดวงดงามเกินหน้าเกินตาเยี้ยววิมี ไม่ต้องทำตัวมี
ความสามารถ แค่มีสื่อพอไปวัดไปวาเท่านั้น จวนราชครูนี้ยังมีเยี้ยววิฮา
เป็นหนามตำใจอันร้ายกาจที่สุดของฝั่งชื่อและเยี้ยววิมี

โฉมงามที่นั่งอยู่ในอ่างอาบน้ำยิ้มอย่างมีความสุข มองความงามอัน
เจิดจ้าของตนในเง้าน้ำเย็น เงินชื่อก้าวมาใกล้ เยี้ยววิหนึ่งแบมือให้เขียน
อักษร เงินชื่อทำท่าเหมือนมีเรื่องจะบอกตั้งแต่ตอนนางเปลื้องผ้าแล้ว พอ
ทราบความนั้นเยี้ยววิหนึ่งก็ขมวดคิ้ว

‘คุณหนูใหญ่พีนจากอาการป่วย ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน
เลยเจ้าคะ’

เยี้ยววิหนึ่งขมวดคิ้วเล็กน้อย นางถือคิดว่าสิ่งเล็กน้อยมักนำไปสู่
สิ่งยิ่งใหญ่เสมอ ดังนั้นจึงบอกให้เงินชื่อรวบรวมข่าวจากทุกเรือนมาให้ เงิน
ชื่อเป็นบ่าวที่ไม่อยู่ในสายตาใคร แล้วยังมีวรยุทธ์เป็นเลิศ การสืบข่าวใน
จวนราชครูจึงไม่เหลือปากว่าแรง

พี่หญิงใหญ่พีนจากอาการป่วย นางก็ควรไปเยี่ยมตามมารยาท

สีน้ำตาลที่เยี้ยววิหนึ่งใช้ทาตัวคือยาสมุนไพรชนิดหนึ่ง นอกจาก
ไม่มีอันตรายต่อผิวขาวราวหิมะของนางแล้ว ยังช่วยบำรุงผิวพรรณ เทียบ
กับก่อนจะใช้ทาตัว นางขาวขึ้นมาก ทั้งผิวกายเปล่งปลั่งมีกลิ่นหอมอ่อนๆ

ที่ล้ำค่าคือสีทาภายนอกนั้นไม่หลุด แม้ແພບเสื้อผ້าหรือนำมาล้างน้ำ สีก็ไม่ลอก โดยง่าย การล้างออกต้องใช้สบู่นไฟรอีกตัวผสมน้ำ เยียะอวีหิงทาภายนอกด้วย สีน้ำตาล จากนั้นแต่งหน้าทาปากตั้งตัวตลก แล้วเดินออกจากเรือน

สาวใช้ทั้งสองของนางเป็นผู้ที่ฝิ่งซื้อส่งมาให้ คนหนึ่งชื่อชีวซุน อีกคนนามว่าซุซิ่น เมื่อเห็นนางจะไปเยี่ยมเยียะอวีฮัว ชิวซุนเดินมาจูงมือพร้อมประจบประแจง

“วันนี้คุณหนูรองแต่งกายไต้ังดงามเหลือเกินเจ้าคะ”

เยียะอวีหิงทราบว่าพวกนางโกหกหน้าตาย แต่ยังมีสีหน้ายินดี แล้วย้อนถาม “จริงหรือ”

ช่วยไม่ได้ คุณหนูรองตระกูลเยียะอต้องเป็นคนโง่ที่ควบคุมได้ ไม่เช่นนั้นจะถูกฝิ่งซื้อเฟ้งเล้งทำร้าย ชิวซุนกลั้นหัวเราะพร้อมบ้อยอ

“จริงสิเจ้าคะ คุณหนูแต่งกายเช่นนี้ คงดงามที่สุดในหมู่คุณหนูทั้งสี่แน่นอนเจ้าคะ”

เยียะอวีหิงทำท่าภาควุมิใจ สีหน้ายินดีเต็มประดา ซุซิ่นที่ประกบด้านซ้ายกล่าวเสริม

“หากคุณหนูทาแกำมให้แดงกว่านี้ จะยิ่งดงามเจ้าคะ”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” เยียะอวีหิงทำท่าเคลิ้มฝัน ขณะทีเ็นใจแค้นเสียงว่า หากทาแกำมมากกว่านี้ หน้าของข้าคงแดงเป็นตุตลึงไปแล้ว

สาวใช้บ้อยอให้นางเดินนำไปเรือนคุณหนูใหญ่ ลับหลังลอบหัวเราะคิกคักอย่างสนุกสนานกับความโง่ของเจ้านาย ช่วยไม่ได้ เยียะอวีหิงเป็นบุตรสาวสายตรงเสียงเปล่า แต่กลับไม่มีหน้ามิตา รับใช้เจ้านายเช่นนี้ไป มีแต่ยากจนชั่วชีวิต เช่นนั้นพวกนางก็ขอร้งแควคุณหนูจอมโง่คนนี้ให้สมใจ

เยียะอวีหิงก็มีแผนการสำหรับพวกนางเช่นกัน หากก้าจัดสองสาวใช้ไม่รักดีคู่นี้ ฝิ่งซื้อคงหาสาวใช้คนใหม่มาให้นางอยู่ดี เป็นชิวซุนกับซุซิ่นดีแล้ว เพราะคนหนึ่งชอบเล่นการพนัน ส่วนอีกคนก็ชอบแต่งตัวย้วยวนบุรุษ พวกนางล้วนไม่ใส่ใจดูแลเยียะอวีหิง คนเช่นนี้หากนางจะจัดการยอม

ถ่ายทอดย่นัก

นางมีแผนกำจัดบ่าวไม่รักดีสองคนนี่ตอนจะแต่งงาน

บัดนี้นางอายุสิบหกปี เลยพิริบักปิ่นไปแล้ว อีกไม่นานเฟิงซื่อคงหาสามีให้นางกระมัง คิดเรื่องนี้ที่ไร เยี่ยววีหนิงยิ้มได้จากใจจริง เวลาแห่งความอดทนของนางใกล้หมดลงแล้ว

มาถึงเรือนของเยี่ยววีฮวา พอเยี่ยววีหนิงเหยียบเข้าไป พลันได้ยินเสียงทะเลาะกันโหวกเหวกจากในห้องพีหึงใหญ่ ฟังจากเสียง ดูเหมือนบิดานางจะอยู่ด้วย เยี่ยววีหนิงยืนอยู่ด้านนอกอย่างสงบเสงี่ยม

“ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องเอ่ยให้มากความหรือเจ้าคะ ลูกยินดีถอนหมั้นกับองค์ชายรอง”

‘ยินดีถอนหมั้นหรือ’ เยี่ยววีหนิงครุ่นคิด มิใช่เยี่ยววีฮวารักใคร่องค์ชายรองมากหรือ ก่อนหน้านั้นเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมเอ่ยปากถอนหมั้นโดยง่าย เวลานั้นกลับเอ่ยว่ายินดี ดูเหมือนที่เงินซื่อบอกว่านางเปลี่ยนไปจะเป็นเรื่องจริง

เยี่ยววีฮวาเอ่ยแล้วหันมาบอกเยี่ยววีมีที่ร้องไห้สะอึกสะอื้น “ยินดีกับน้องหญิงสามด้วย ในที่สุดความรักของเจ้าก็สุขสมหวังตั้งใจ เจ้าทุ่มเทกับความรักครั้งนี้มาก ช่างรู้ดี”

“พะ...พีหึงใหญ่ เหตุใดท่านเอ่ยเช่นนั้น” เยี่ยววีมีถามออกมา

“จะไม่ให้เอ่ยเช่นนั้นได้อย่างไร เจ้าแอบนัดพบองค์ชายรองลับๆ ตอนกลางคืน ทั้งส่งจดหมายและถุงหอมให้เขาไม่ขาด จดหมายฉบับนั้นเจ้าเก็บไว้ในหนังสือปกเขียวเล่มใหญ่ของตน หากใครไม่เชื่อข้าก็ไปค้นดูได้เลย” เยี่ยววีฮวาเอ่ยอย่างฉะฉาน

เยี่ยววีหนิงยืนตรงปากประตู จึงเห็นสีหน้ามันนอกมันใจของนางได้ และยังเห็นท่าทางแข็งทื่อของเยี่ยววีมีเต็มสองตา ‘น่าสนใจยิ่งนัก เงินซื่อสืบความมาให้ว่าองค์ชายรองแอบย่องเข้าจวนราชครูมาพบเยี่ยววีมี แต่เรื่องจดหมายที่พวกเขาเขียนตอบโต้กันนั้นอยู่ไหน ยังมีอะไร เหตุใดพีหึงใหญ่

ที่ปกติเก็บตัวอยู่แต่ในเรือนจึงทราบได้

เยี้ยววีหญิงมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างสนใจ เยี้ยววีสาวปล้นหันมาเห็นสายตานาง ดวงตาที่หญิงใหญ่เปล่งประกายแค้นเคืองขมหนึ่งก่อนจางหายไป ทว่าเยี้ยววีหญิงจับสังเกตได้

“นั่นอะไร”

ขณะเยี้ยววีหญิงทบทวนว่าที่ผ่านมามาตนทำให้อีกฝ่ายโกรธแค้นตรงไหน ตอนนั้นเสียงน้องสาวแท้ๆ ของนางก็ดังขึ้น

“พี่หญิงใหญ่อย่าได้ปรักปรำพี่หญิงสาม! พี่หญิงสามเป็นกุลสตรี มีหรือจะทำเรื่องอย่างเขียนจดหมายหรือนัดพบบุรุษยามวิกาลได้!” เยี้ยววีหญิงทำหน้าที่แค้นเคืองแทนพี่หญิงสามของนาง

“ลูกต๋อง” ราชครูเยี้ยกล่าวทันที “มีเออร์ไม่มีทางทำเช่นนั้น”

“ท่านพ่อ หากว่าไม่เชื่อข้า เช่นนั้นไปค้นดูตามที่ข้าบอกเถิด นอกจากจดหมายพวกนั้นยังมีอีกหลายสิ่งในเรือนน้องหญิงสาม” เยี้ยววีสาวเอ่ยเสียงอ่อนโยน

เฟิงซื่อถามด้วยใบหน้าขาวซีดราวใจจะขาด “คุณหนูใหญ่ เหตุใดท่านปรักปรำน้องสาวถึงเพียงนี้”

“ข้าปรักปรำหรือไม่ ไปค้นดูคงจะทราบ ท่านพ่ออย่าช้าเลย หากว่าลูกปรักปรำน้องหญิงสาม ลูกยอมไปอยู่ผืนดินรกร้างตามใจท่าน ทว่าหากเป็นดังคำลูกว่า แม้ลูกต้องออกจากจวน ก็จะไม่พินทุณาทั่วเมืองหลวงว่า สองแม่ลูกคู่นี้ทำอะไรกับลูกเอาไว้บ้าง!” เยี้ยววีสาวเอ่ยอย่างกล้าหาญ นี่คล้ายไม่ใช่ในลัษณางลักนิต

“เจ้า...” เยี้ยววีมีเริ่มทำหน้าที่ากหลุด ทำท่าจะเข้าไปตบตีอีกฝ่าย

ราชครูเยี้ยนิ่งไป ก่อนพยักหน้าให้คนไปค้นเรือนบุตรสาวคนที่สาม เยี้ยววีหญิงเหลือบมองคนของบิดาเดินผ่านร่างนางไป และมองเยี้ยววีมีร้องห่มร้องไห้บอกว่าตนไม่ได้ทำทั้งน้ำตา ดึงดงามราวดอกสาส์ลต้องฝนพรม หลังจากค้นเรือน คนของราชครูเยี้ยกลับมา เต๋ออีวีรายงานกับ

เจ้านายอย่างสุขุม

“นายท่าน พวกเราไม่พบเจออะไรเลยขอรับ”

ราชครูเยี่ยถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ทอดตามองเยี้ยววีฮวาทันที ขณะที่ดวงตาของเฟิงซื่อสาดแสง เยี้ยววีมีที่ยกมือปิดหน้าร้องไห้ก็ยิ้มมุมปาก

เยี้ยววีเซียงปากไวที่สุด ร้องออกมา “พี่หญิงใหญ่! ท่านใส่ความคนเช่นนี้ได้อย่างไร เสียแรงพี่หญิงสามเป็นห่วงท่านจนร้องไห้วันละหลายรอบ!”

เยี้ยววีหนึ่งครุ่นคิดว่าเยี้ยววีฮวาต้องลำบากเสียแล้ว ทว่าตอนนั้นเยี้ยววีฮวากลับหัวเราะเสียงดัง ซึ่ไปยังเต้อวีพร้อมดักคอ

“พวกเจ้าจะเจอจดหมายได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าซ่อนมันไว้ในเสื้อคลุม!”

เต้อวีนิ่งค้าง ดวงหน้าขาวซีดพร้อมทำตาหลุกหลิก เขาเอ่ยถามทั้งเหงื่อแตก “คุณหนูใหญ่เอ่ยอะไร บ่าวไม่เข้าใจ”

“เจ้าเป็นคนของเฟิงซื่อ มีหรือจะไม่ช่วยนางปกปิด” เยี้ยววีฮวาเอ่ยทันที “จดหมายนั้นเมื่ออยู่หรือไม่ ถอดเสื้อคลุมเขาออกก็พอทราบแล้วกระมัง”

ราชครูเยี่ยคล้ายได้ฟังเรื่องเหลวไหล จึงตวาดขึ้น “พอได้แล้ว! หนึ่งลูก...”

เยี้ยวหรงเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเยี้ยววีฮวา และเป็นคุณชายใหญ่จวนราชครูเยี่ย เขาทำงานในกองทัพ ได้ข่าวว่าน้องสาวป่วยจึงกลับมาดูแลด้วยตนเอง เยี้ยวหรงเป็นชายหนุ่มเต็มตัว อีกทั้งฝึกวรยุทธ์ เรียวแรงจึงมากกระซากเสื้อคลุมของเต้อวี ทำให้จดหมายหลายฉบับหล่นมากองบนพื้น

เยี้ยววีหนึ่งยืนมองนิ่งๆ พอจะเดาเรื่องเฟิงซื่อซื่อตัวคนข้างกายบิดาได้ สายของเฟิงซื่อมีแทบทุกที่ในจวนนี้ นางไม่มีทางพลาดไม่ซื่อคนของสามีแน่ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ คนของนางย่อมเก็บความลับให้เจ้านาย ไม่ให้เยี้ยววีฮวาเปิดโปงเยี้ยววีมีได้ แต่เรื่องเต้อวีบ่าวรับใช้ของบิดาเป็นคนของเฟิงซื่อ เยี้ยววีหนึ่งเพิ่งรู้ แล้วพี่หญิงใหญ่ทราบได้อย่างไร

เยี้ยววีหนึ่งกวาดตามองบ่าวรับใช้ของเยี้ยววีฮวารอบหนึ่ง นาง

แก๊งกาจการอ่านสีหน้ามาแต่ไหนแต่ไร ไม่พบใครมีพิรุณ สงสัยว่าจะเป็นเทพ
เซียนกระซิบบอกพีหึงใหญ่กระมัง

เห็นความจริงอยู่ตรงหน้า ราชครูเยี่ยพลันหน้าเปลี่ยนสี หยิบ
จดหมายฉบับหนึ่งมาอ่าน ต่อให้เขารักใคร่บุตรสาวคนที่สามเพียงไร แต่ก็
รักศักดิ์ศรีและหน้าตามากกว่า บุตรสาวบังอาจทำตัวเสื่อมเสียเช่นนี้ ทั้งบ่าว
รับใช้ยังไม่ซื่อสัตย์ เขาจะยินยอมได้อย่างไร เขามองบ่าวชายของตนตาลูก
วาว จากนั้นประกาศก้อง

“ลากตัวมันไป โบายให้ตายเดี๋ยวนี้!”

ไต้ยีนคำสั่งนั้น เฝิงซื่อกับเยี่ยววี่มีก็หน้าเผือดสี แต่ออวีคนนั้น...ชั่ว
คืออย่างไรก็ติดตามรับใช้ราชครูเยี่ยมานาน แต่กลับโดนโทษตายได้ แล้ว
พวกนางเล่า

แต่ออวีถูกลากตัวไป รีบร้อนร้องบอก “สูหยิน! ช่วยข้าด้วย!”

เฝิงซื่อทำหน้าถมึงทึง พอเห็นว่าราชครูเยี่ยมองนาง เฝิงซื่อรีบคุกเข่า
ลง ไม่รู้จะเอ่ยคำใด

กลับเป็นเยี่ยววี่มีที่ตกใจกลัวจนเข้าอ่อน ร้องตัวบอกบิดา “ท่านพ่อ
ลูกผิดไปแล้ว!”

ไม่พูดยงจะดีเสียกว่า การรับผิดชอบเช่นนี้ทำให้ราชครูเยี่ยตัวตมือตบ
หน้านางอย่างแรง พร้อมบริภาษเสียงดัง “ลูกชั่ว!”

ใบหน้าเยี่ยววี่เซียงขาวซีด ก้าวถอยห่างจากตรงนั้น นางปากกล้ำมา
ตลอด ครั้นบิดากราดเกรี้ยวถึงเพียงนี้ นางก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรเพื่อพีหึง
สามสักคำ เยี่ยววี่หนึ่งซมละครนั้นอย่างใจเย็น

ราชครูเยี่ยออกคำสั่ง “จะส่งเยี่ยววี่มีไปอยู่วัด และกักบริเวณ
เฝิงซื่อ สองแม่ลูกพยายามร้องไห้วอนขอความเมตตา แต่ถูกสาวใช้ทรงพลัง
พาตัวออกไป ราชครูเยี่ยผิดหวังอย่างชัดเจน เขาไม่เอ่ยสักคำ และเดินออก
จากเรือนไป

บิดาไม่มองตนด้วยซ้ำ เยี่ยววี่หนึ่งซมชานเสียแล้ว พอทุกอย่างสงบ

เยี้ยววีเซียงก็รีบร้อนจากไปอีกคน เหลือเพียงเยี้ยวหรงช่วยดูแลเยี้ยววีฮวา เยี้ยววีหิงจะทำจะกลับเรือนของตน ทว่า เยี้ยววีฮวากลับเรียกนางเสียงหวาน

“น้องหญิงรอง เจ้ามาแล้วก็เข้ามาเยี่ยมพี่เถิด”

เยี้ยววีหิงหันกลับมาเห็นประกายตาพราวระยับของเยี้ยววีฮวาริมฝีปากนางวาดยิ้ม ทว่าเยี้ยววีหิงสัมผัสได้ถึงความแค้นรุนแรงพุ่งมาสร้างตน

นางแยมรอยยิ้มโง่ม และเดินเข้าไปหาพี่สาว

เยี้ยววีหิงไม่เคยลืมหมาทบาทของตนเอง นางเป็นสตรีที่ขลาดโง่มเพียงขอบกายเอ่ยอย่างนอบน้อม “การวะพี่ชายใหญ่ การวะพี่หญิงใหญ่”

เยี้ยววีฮวามองนางอย่างพิจารณา เยี้ยววีหิงก็ยืนนิ่งๆ ให้มองเยี้ยววีฮวาทักทาย

“ไม่พบกันนาน เจ้าเติบโตเป็นสาวงามจนข้าแทบจำไม่ได้”

‘ไม่พบกันนานหรือ’ เยี้ยววีหิงคิด ทำท่าดีใจอย่างโง่เขลา “ขอบคุณพี่หญิงใหญ่ สาวใช้ก็บอกว่าวันนี้ข้าแต่งตัวสวย...”

บทบาทของนางคืออยากให้มีคนชมว่าสวยงาม เยี้ยววีหิงทำท่าเขินอาย ทว่าในใจสะดุดกับสายตาของเยี้ยววีฮวา พี่สาวต่างมารดาทักท้วง

“ใช่ เจ้าจะงามกว่านี้หากขัดตัวให้ขาว วาดคิ้วให้ดี เลือกซาดทาปากที่เหมาะสม และผัดหน้าให้น้อยลง คิดเช่นนั้นหรือไม่”

เยี้ยววีหิงสะดุดใจ ‘นางมองออกว่าข้าปลอมตัวหรือ’ จึงถามเสียงเจือขลาดเขลา “จริงหรือเจ้าคะ”

“จริงสิ” เยี้ยววีฮวามองนางพร้อมรอยยิ้ม “น้องสาวของข้าเป็นโคมงามคนหนึ่งแห่งเมืองหลวงมิใช่หรือ”

เยี้ยววีหิงยิ้มกว้างขึ้น เยี้ยววีฮวาบอกสาวใช้ของนางหยิบกล่องใส่ปืนปักผมงดงามมาให้เยี้ยววีหิง คุณหนูรองตระกูลเยี้ยวรับมาพร้อมรอยยิ้ม พุดคุยอีกสองสามคำ แล้วจากลาไป

ครั้งเห็นเยี้ยววีหนึ่งจากไป รอยยิ้มของเยี้ยววีฮวดูเย็นเยียบลง
ทันที เยี้ยวหรงมองตามสายตาน้องสาว ก่อนถามอย่างสงสัย

“นางทำอะไรให้เจ้าหรือ”

“นางจงใจทำตัวไม่เตะตา เพื่อใช้ข้าเป็นโล่กันธนูในจวนราชครูเยี้ยว...
และยังมีอีกหลายอย่าง” เยี้ยววีฮวกำผ้าห่มแน่น ตัวนางประกาศในใจ
นางจะไม่โง่งมเหมือนชาติที่แล้ว

สอง

เยี่ยววีหนิงกลับมาถึงเรือนพร้อมกล่องใส่ปืนปักผม นางวางมันตรง
โต๊ะเครื่องแป้งที่เต็มไปด้วยเครื่องประทีนโคมมากมาย จากนั้นบอกสาวใช้
“ข้าจะนอนสักงีบ”

ชีวซุนเข้ามาปลดเครื่องประดับผมและพานางนอนลงบนเตียง เผื่อ
รอจนเห็นว่านายหญิงหลับไปแล้ว จึงย่องไปหยิบกล่องใส่ปืนประดับนั้น
เดินออกจากห้องอย่างรวดเร็ว มุมปากยกยิ้มพอใจที่ได้ของล้ำค่ามาหนึ่ง
อย่าง

เยี่ยววีหนิงลืมหันตามองแผ่นหลังสาวใช้ ครุ่นคิดในใจว่าของล้ำค่านั้น
เป็นแค่เศษเสี้ยว เมื่อเทียบกับของล้ำค่าทั้งหมดที่มารดาเก็บไว้ให้ และนาง
ก็เก็บรักษาอย่างดี ส่วนของทั้งหลายในเรือนนั้น ดูเหมือนมีราคาแต่ไม่มีค่า
เกินกว่าสิบตำลึง ใครจะหยิบฉวยไป นางไม่สนใจหรอก

ตอนนี้นางมีสิ่งที่น่าสนใจกว่า เยี่ยววีฮวาตื่นมากลายเป็นคนละคน
และดูท่าจะรู้ความลับของนาง ที่สำคัญคือสตรีผู้นั้นมีท่าทางแค้นเคืองนาง
มาก

เพราะนางหลบซ่อนตัวตอนที่แท้จริง แล้วปล่อยให้เยี้ยววิฮวาเป็น
เป้าหมายของแม่เลี้ยงและน้องสาวต่างมารดาเพียงคนเดียวหรือ

เยี้ยววิหิงคิดว่านี่น่าจะมีผลเช่นกัน ทว่าไม่น่าร้ายแรงถึงขนาดที่
ว่า...เยี้ยววิฮวาต้องมองนางด้วยสายตาเช่นนั้น

น่าสนใจ

เยี้ยววิหิงไม่สนใจว่าเหตุใดเยี้ยววิฮวาแค้นเคืองนาง แต่ไหนแต่ไร
มาเยี้ยววิหิงเป็นพวก ‘หกชั่วโคตรไม่รู้จัก’ นางสนใจแต่ชีวิตของตนเอง
ว่าต้องมีความสุขในวันหน้า เช่นนั้นนางจึงอดทนต่อคำเยาะเย้ยถากถาง และ
น้ำใจจอมปลอมพวกนั้น ในจวนราชครุนี้แค่เอาตัวเองยังไม่รอด จะไปช่วย
เหลือพี่น้องคนอื่นได้อย่างไร เยี้ยววิเซียงเป็นน้องสาวแท้ๆ นางยังไม่สนใจ
ประสาอะไรกับเยี้ยววิฮวาคนนั้น

นางไม่แยะแสว่าตนสร้างความแค้นใหญ่หลวงใดให้เยี้ยววิฮวาคนนั้น
สนใจแต่ว่าเยี้ยววิฮวารู้ความลับของนางมากแค่ไหน และพี่หญิงใหญ่คิด
จะทำอะไรกับนาง

เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น ชูชินยกอาหารเข้ามา แล้วปลุกนางที่นอนกลาง
วัน เยี้ยววิหิงมองจานอาหารที่มีแต่ผัก ชูชินปลอบใจ

“พักนี้เป็นหน้าแล้งเลยไม่มีเนื้อมาทำอาหาร คุณหนูอดทนหน่อยนะ
เจ้าคะ กินผักจะได้สวยๆ”

เยี้ยววิหิงยิ้มพร้อมคิပ်ผักกินอย่างกระตือรือร้น ท่าทางอยากสวย
เต็มที่ ทว่าในใจแค้นเสียดาย เพราะหน้าแล้งจึงไม่มีเนื้อ นี่มันเหตุผลอะไร
กัน มิใช่พวกเจ้าเอาจานเนื้อไปกินเองหรือ สาวใช้เรือนนี้ชักอ้วนท้วน
เปล่งปลั่งขึ้นทุกที

ชูชินหลอกล่อคุณหนูจอมโง่เขลาได้สมใจ แล้วจากไปกินอาหารของ
ตนกับชิวซุน ปล่อยให้เงินซื้อเข้ามาปรนนิบัติคุณหนูกินอาหารเพียงคนเดียว

เยี้ยววิหิงนั่งรอสักพักก็หันไปมองบานหน้าต่างที่เปิดออก ลุงสวีมี
ผีเท้าเงียบกริบสมเป็นอดีตนักฆ่า หยิบห่อใบบัวออกมา ด้านในมีไถ่อย่าง

หอมกรุ่นหนึ่งตัว ทั้งมีหมอบน้ำแดงอีกจานมามอบให้ และสุดท้ายคือขนม
ฝูหรง

เยี้ยววิหิงยืมเยาะ เพราะราชครูเฝ้ารักสุขภาพ ดังนั้นอาหารในจาน
ส่วนมากจึงเป็นจานผัก มีเนื้อมากที่สุดก็แค่หนึ่งจาน แถมเยี้ยววิหิงยังเป็น
บุตรสาวสายตรงที่ไม่โปรดปราน อาหารจานเนื้อนั้นน้อยยิ่งกว่าน้อย
ปล่อยให้พวกสาวใช้ปลอบปล้ำกับการกินเศษเดนที่แย่งเจ้านายมา ส่วน
ตัวนางกินอาหารอันอุดมสมบูรณ์ที่ลุงสวีลอบซื้อจากข้างนอก อยากรู้จริงๆ
ว่าหากชูขึ้นกับชีวขุนทราบเรื่องจะมีสีหน้าเช่นไร

“คุณหนูรอง หากท่านตอบไม่ได้ว่าบ่าวไปไหนมา อาหารพวกนี้คงจะ
ยกให้ท่านไม่ได้”

ลุงสวีที่ปกติเป็นคนเสียงดังและหุตั้ง เอ่ยเสียงเบาพร้อมดวงตาพราว
ระยับ เยี้ยววิหิงยิ้มกริ่ม กวาดตามองเขาก่อนสาธยาย

“กลิ่นที่ติดตัวท่านเป็นกลิ่นเครื่องประทีนโคมสตรี อบอวลแทบแยก
ไม่ออกว่ากลิ่นอะไร คาดว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมมีราคา เพราะข้าแยกกลิ่นชะมด-
เซ็ดได้ ท่านคงเดินผ่านหอโคมเขียวจิวหวังใช้หรือไม่ ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า
ข้างๆ นั้นมีหอสุราใหญ่ ไก่หมักสุรารายที่หอนั้นเลิศรสนัก แต่ไม่ขายหมู
อบน้ำแดง...” เยี้ยววิหิงขยับตัวมาใกล้หน้าต่าง ก็มองรองเท้าของอีก
ฝ่าย “เศษดินติดรองเท้าท่านเป็นดินแดง ในเมืองหลวงนี้มีเพียงไม่กี่ที่
ครุ่นคิดตามเวลาที่ท่านแอบออกนอกจวน ท่านคงซื้อหมอบน้ำแดงกับขนม
ฝูหรงใกล้ๆ กับหอจิวหวัง...อ้อ ตรอกซุ่ยปี้”

คำตอบของนางทำเอาลุงสวียิ้มกว้าง ก่อนเอ่ยชม “สมเป็นคุณหนูรอง
ของบ่าวจริงๆ!”

เยี้ยววิหิงรับของทั้งหมดมาพร้อมรอยยิ้ม ตอนเด็กนางถูกเยี้ยว-
อวี๋เซียงผลักตกบ่อน้ำวันอากาศหนาวเหน็บ นางป่วยจนเกือบตาย มารดา
ร้อนใจแทบคลั่ง ไม่ว่าสูตรยาไหนที่ว่าดีก็นำมากรอกปากนาง แม่แต่สูตร
ยาลับของลุงสวีที่ว่ามีเฉพาะนักฆ่าเท่านั้นที่ใช้ ก็นำมายัดใส่ปากนางด้วย

พอเยี้ยววีหิงตื่นขึ้นมา ประสาทสัมผัสทั้งห้าของนางกลับจับใจ เดิมมีความ
จำดีและช่างสังเกตอยู่แล้ว พอหลอมรวมกันก็กลายเป็นอาวุธชั้นยอด ลุง
สวีสังเกตเห็นสิ่งเหล่านี้ เขาไม่อยากจะพรสวรรค์นางเสียเปล่า ตอนนางเฝ้า
ดูอาการมารดา จะหาเวลาพานางไปท่องเที่ยวนอกจวนเป็นประจำ จนกระทั่ง
นางเป็นสาว เขาไม่สะดวกใจจะอุ้มนางแอบออกนอกจวนไปไหนมาไหนอีก
แต่ชอบให้นางทายว่าเขาไปที่ไหนทำอะไรมาอยู่เรื่อย

ในวันเวลาอันน่าเบื่อของเยี้ยววีหิง นี่คงเป็นการละเล่นที่สนุกที่สุด
เยี้ยววีหิงแบ่งอาหารให้บ่าวรับใช้ที่ชื่อลัตย์ เป็นธรรมเนียมที่บ่าว
รับใช้จะกินหลังเจ้านาย ดังนั้นระหว่างที่เยี้ยววีหิงกินอาหาร เฉินซื่อก็เขียน
ข้อความ บอกเล่าเรื่องราวในวันนี้ให้สามีสตนรับรู้

“คุณหนูใหญ่ทำเช่นนั้นหรือ” ลุงสวีตกใจ “ฟังดูแล้วมีใช้นางเลย”

เยี้ยววีหิงวางตะเกียบ เอ่ยเสริมขึ้น “เป็นนางนั่นละ แต่เป็นนางที่
แค้นข้ายิ่งนัก...”

เฉินซื่อเดินมารินขาให้เยี้ยววีหิง นางจิบชาขณะครุ่นคิดว่าตอน
เผชิญหน้าเยี้ยววีหิง พี่หญิงใหญ่ไม่มีทำที่ว่าได้ออกจากห้องของตนเพื่อ
ไปสืบข่าว ส่วนพี่ชายใหญ่ก็เช่นกัน รองเท้าของเขามิเป็นอันที่คิดก่อน
หน้านี้ฝนตกหนัก

แล้วพี่หญิงใหญ่สืบได้อย่างไรว่าเจตมาของเยี้ยววีมีอยู่ที่ใด เรื่อง
ที่เป็นความลับสูงสุดนี้ ไม่มีทางที่เยี้ยววีมีจะเอ่ยปากบอกคนอื่นแน่ ยิ่งความ
ลับของเยี้ยววีหิง ทั้งนาง เฉินซื่อ และลุงสวียอมไม่เอาไปบอกใคร แต่
เยี้ยววีหิงยังรู้ได้

ลุงสวีถามเบาๆ “คุณหนูรอง ให้ข้าสืบความเคลื่อนไหวของคุณหนู
ใหญ่ดีหรือไม่ขอรับ”

ลุงสวีมีวรยุทธ์สูงส่ง สามารถไปมาไร้ร่องรอยสมเป็นอดีตนักฆ่า การ
สืบความนั้นไม่ยากสำหรับเขา เยี้ยววีหิงส่ายหน้าปฏิเสธ

“พี่หญิงใหญ่จงใจเอ่ยเช่นนั้นต่อหน้าข้า ไม่แน่วางต้องการให้ข้า

เคลื่อนไหว ข้าเผยไฟในมือไม่ได้ ดังนั้นนี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าจะอนุญาตให้ลุงสวีออกไปซื้ออาหาร จนกว่าพี่ชายใหญ่จะกลับไปกองทัพ ท่านห้ามออกจากจวน”

เยี้ยววีฮวาคนนั้นทำท่าจะตั้งตนเป็นศัตรูกับนาง หากที่สาวรู้ทุกเรื่องของนางแล้วไซ้ร้ คงหาทางกำจัดสองคนที่ใกล้ชิดนางที่สุด เพราะลุงสวีและป้าเงินนับเป็นมือซ้ายขวาของนางในจวนนี้ แต่ก็ไม่แน่ เพราะเยี้ยววีฮวาเพิ่งสร้างความแค้นครั้งใหญ่ให้แก่ฝั่งซื่อ คงต้องรบกับฝั่งซื่อก่อนแล้วค่อยมารบกับนาง

เยี้ยววีฮวาวางหมากของตน เยี้ยววีหิงก็มีหมากในมือเช่นกัน

กลยุทธ์ ‘รอ’ นั้นเป็นกลยุทธ์ที่เยี้ยววีหิงชื่นชอบมากที่สุด นางดำเนินชีวิตประจำวันต่อไป ขณะเงี่ยหูฟังเรื่องราวภายในจวนราชครุอยู่เรื่อย ๆ

เยี้ยววีฮวาเดินไปคารวะฮยอินผู้เฒ่าเยี้ยว ทั้งที่ปกติทางไม่กล้าเข้าหาสักครั้ง ด้วยความซื่อซลาดของนาง เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ฮยอินผู้เฒ่าเยี้ยวไม่พอใจเยี้ยววีมี แต่ก็คัดค้านไม่ให้ราชครุเยี้ยวส่งหลานสาวคนนี้ไปอยู่วัด โดยต้องการให้เยี้ยววีมีแต่งงานออกไปโดยเร็วที่สุด

เยี้ยววีหิงทราบเช่นนั้นก็ครุ่นคิด ‘ท่านย่าชอบสวดมนต์ทำบุญ เหตุใดต้องการให้เยี้ยววีมีแต่งงาน แทนการไปสำนักตัวที่วัดเล่า นี่ต้องเป็นความคิดของพี่หญิงใหญ่แน่นอน แต่ทำไมนางผลักดันให้น้องสาวรีบสมหวังกับอดีตคู่หมั้นของตน ดูจากความแค้นของนางแล้ว น่าจะอยากให้คนทั้งคู่อยู่ไม่สู้ตายมากกว่า

‘พี่หญิงใหญ่ทราบอะไรหรือ... พี่ชายใหญ่บอกอะไรนาง พี่ชายใหญ่เป็นคนของกองทัพ ส่วนองค์ชายรองเป็นขุนนางคนหนึ่ง พี่ชายใหญ่ไม่น่าจะนำข่าวใดมาบอกพี่หญิงใหญ่ได้ หรือว่าเทพเซียนมาบอกอะไรนางอีกแล้ว’

อย่างไรก็ตาม ราชครุเยี้ยวต้องการเอ่ยเรื่องการถอนหมั้นระหว่าง

เยี้ยววีฮวากับองค์ชายรอง ดังนั้นเขาจึงเข้าวังหลวงพร้อมบุตรสาวทั้งสอง
เยี้ยววีฮวาได้ถอนหมั้นสมใจ ส่วนเยี้ยววีมีก็หมั้นหมายกับชายคนรักสมใจ
และจะจัดงานแต่งงานในเดือนหน้า

ถอนหมั้นที่สาว แล้วรีบไปหมั้นน้องสาว องค์ชายรองจะถูกคนมอง
อย่างไร

เยี้ยววีหญิงฟังข่าวแล้วคิดว่า อีกเดี๋ยวต้องมีจดหมายรักหลุดออกไป
ให้คนภายนอกทราบเรื่องราวความรักลับๆ ระหว่างคุณหนูสามกับองค์ชาย
รองแน่นอน

แต่ไม่เป็นเช่นนั้น

ทำไมไม่เป็นเช่นนั้น

หรือว่าเยี้ยววีฮวามีวิธีที่ดีกว่าจัดการเยี้ยววีมี

เยี้ยวหรงกลับเข้ากองทัพเมื่อหมดวันลา เยี้ยววีฮวามาส่งพี่ชายทั้ง
น้ำตา เพราะการไปครั้งนี้คือการติดตามองค์ชายสี่ไปปราบโจรภพภู งานนี้
อันตรายยิ่งนัก แต่สามารถนำความก้าวหน้ามาสู่เยี้ยวหรงได้ด้วย ราชครูเยี้ยว
เป็นขุนนางฝ่ายขุนที่ดูถูกขุนนางฝ่ายบู๊ ไม่พอใจที่ลูกชายจะเป็นทหาร ดัง
นั้นจึงไม่ออกมาส่งเขา ส่วนเยี้ยววีหญิงยังนอนไม่ตื่นตอนเยี้ยวหรงออกจาก
จวน

เยี้ยววีฮวากลายเป็นหลานสาวคนโปรดของซูหยินผู้เฒ่าเยี้ยว ไม่นาน
เยี้ยววีหญิงก็ได้ยินว่านางจับได้ว่าสองสาวใช้ของตนขโมยของ ดังนั้นจึงส่ง
พวกนางไปให้จวนผู้ว่าการ แล้วเลื่อนขึ้นสาวใช้ชั้นรองขึ้นเป็นหัวหน้าสาวใช้
เยี้ยววีหญิงพนันได้เลยว่า สาวใช้ทั้งสองต้องเป็นคนที่เฟิงซื่อส่งไปอยู่ข้าง
กายคุณหนูใหญ่

เงินซื้อรู้ทันวิธีการของเยี้ยววีฮวา จึงเขียนข้อความใส่มือเยี้ยววีหญิง
'คุณหนูรองน่าจะทำเช่นนั้น'

เงินซื้อเห็นชูชิ่งกับชิวซุนปฏิบัติกับคุณหนูของนางแล้ว แทบอยาก
แล้วเนื้อเถื่อนหนีออก เยี้ยววีหญิงเขียนข้อความตอบกลับไป 'นางก็กำลังรอ

ให้ข้าทำเช่นนั้น'

หากว่าเยี้ยววิหนึ่งไม่มีความอดทนดีพอ จัดการสาวใช้ของตนยามนี้ เยี้ยววิฮวาอาจชี้ให้เฟิงชื่อเห็นว่าเยี้ยววิหนึ่งก็เป็นอันตราย และเป็นอีกคนที่ต้องรีบกำจัด เยี้ยววิหนึ่งไม่สนใจสาวใช้ที่ขโมยเศษเดนไปจากนาง แต่สนใจวิธีการของพี่สาวมากกว่า หากเยี้ยววิฮวากำจัดเยี้ยววิมือออกไปได้ คนต่อไปที่นางจะกำจัดย่อมเป็นตัวเยี้ยววิหนึ่ง

เมื่อเยี้ยววิมีเกิ้ลจะแต่งงาน เฟิงชื่อก็วอนขอให้ราชครูเยี้ยวปล่อยตัวนาง เพื่อเตรียมงานแต่งงานให้บุตรสาว เฟิงชื่อเป็นคนในใจของสามีมานาน ราชครูเยี้ยวจึงใจอ่อนกับนางเป็นพิเศษ ปล่อยตัวมาเตรียมจัดงานแต่งงานให้บุตรสาว

เยี้ยววิมีกำลังจะเป็นเจ้าสาว เยี้ยววิหนึ่งจำใจไปแสดงความยินดีด้วย จึงแต่งตัวไปยังเรือนของอีกฝ่าย เห็นเยี้ยววิมีปักผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว นางเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“น้องหญิงสามต้องเป็นเจ้าสาวที่สวยงามที่สุดแน่”

เยี้ยววิมีเงยหน้าขึ้นมา เอ่ยอย่างตื่นตัน “ขอบคุณพี่หญิงรอง”

“ให้ข้าช่วยปักผ้าอะไรหรือไม่” เยี้ยววิหนึ่งถามพร้อมอมยิ้ม

“มะ...ไม่!” งานปักผ้าของเยี้ยววิหนึ่งย่าแยะขนาดไหน นางนั้นรู้ดีดีกว่าใคร เยี้ยววิมียิ้มเจื่อน “ข้ากับสาวใช้ทำเองได้ ขอเพียงคำอวยพรก็พอ”

“ที่จริงข้าควรมอบของขวัญ แต่เรือนของข้าไม่มีอะไรเลย” เยี้ยววิหนึ่งถอนหายใจ “ไม่รู้หยาไปไหนหมด”

เยี้ยววิมียอมทราบดี นางทำท่าตื่นตันใจ “แค่คำอวยพรก็พอแล้วเจ้าค่ะ”

“เจ้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าตนมีของล้ำค่าอะไรบ้าง”

เสียงหนึ่งดังขึ้น เยี้ยววิฮวาเดินมาพร้อมเยี้ยววิเซียง ชายตามองเยี้ยววิหนึ่งพร้อมเหยียดยิ้ม “น่ากลัวว่าในหมู่พวกเรา เจ้าจะร่ำรวยเงินทอง

มากที่สุดดกระมัง”

เยี้ยววีหิงสบดวงตาเยาะหยันของพี่สาวและสีหน้างุนงงของเยี้ยววีเซียง เยี้ยววีเซียงถามอย่างกังขา

“พี่หญิงใหญ่กล่าวอะไร”

“โถ ขนาดน้องสาวแท้ๆ เจ้ายังไม่ยอมบอกนางหรือ” เยี้ยววีฮวามีมเยาะให้เยี้ยววีหิง สาวใช้ยกแก้วอีกหลายมา นางก็ทรุดนั่งอย่างผ่าเผย “ท่านตาของพวกเจ้ารำรวยปานนั้น มารดาก็เป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ทั้งสิ้นเต็มและมรดกพวกนั้นอยู่ที่ไหนเสียเล่า หรือรอให้เจ้าแต่งงาน พวกมันถึงค่อยโผล่มา”

เยี้ยววีหิงไม่ตอบคำใด ทั้งไร้ท่าที่ตกใจด้วย ปันหน้าค่อนข้างโง่มลงสยว่าเรื่องใดกัน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” เยี้ยววีเซียงร้องขึ้นมา เยี้ยววีมีก็ไม่เข้าใจ

“ข้าอยากรู้ว่าพี่หญิงใหญ่กำลังพูดถึงอะไรเช่นกัน” เยี้ยววีหิงเอ่ยด้วยท่าทางเช่นเดิม

เยี้ยววีฮวามีสายตาน่ากลัว ก่อนขอดเยี้ยววีหิงในใจ ‘เสสเส็งแก่งยั้งนัก’ นางชี้แนะ “เช่นนั้นให้คนไปซุดดูดีหรือไม่ ในที่ดินป่ากร้างซึ่งเจ้าครอบครองซ่อนอะไรไว้ ไม่แน่ว่าเซียงเออร์ เจ้าอาจเจอสมบัติที่มารดาตั้งใจเก็บไว้ให้ แต่พี่สาวเจ้าคิดซุบไว้เพียงคนเดียว”

เยี้ยววีเซียงมองเยี้ยววีหิง ถามเสียงเครียด “จริงหรือ”

เยี้ยววีหิงหลุบตาบรูบ รู้ดีว่าเยี้ยววีฮวามองมือของนางอยู่ ดังนั้นจงใจกำผ้าแน่นขึ้น พร้อมเอ่ยเสียงกระต่อนกระแท่น “ข้าไม่รู้”

เยี้ยววีเซียงสวนคำทันที “ท่านอยู่กับท่านแม่เป็นคนสุดท้ายจะไม่รู้ได้อย่างไร! ข้าบอกก่อนนะว่าหากมีสมบัติเช่นนั้นจริง ข้าต้องมีส่วนได้ครึ่งหนึ่ง หากท่านจงใจปกปิด ข้าไม่เอาท่านไว้แน่!”

เยี้ยววีหิงมองน้องสาวด้วยท่าทางขลาดกลัว เยี้ยววีเซียงคนนี้ชอบข่มเหงพี่สาวเสมอ ท่าทางเช่นนี้ของนางคงถูกใจอีกฝ่าย

เยี้ยววีเซียงชอบไววาย เยี้ยววีหิงไม่รู้ว้ายเยี้ยววีฮวาเกลี้ยกล่อม
เช่นไร นางจึงเชื่อคำพูดของพี่หญิงใหญ่ขนาดนั้น นางบุกไปพูดเรื่องนี้กับ
ราชครูเยี้ยว ว่ามารดาน่าจะมีสมบัติซ่อนอยู่ในที่ดินที่ได้รับมาจากท่านตา
และขอให้บิดาส่งคนไปขุดดู

ฝังชื่อต้นตัวกับขานี้มากที่สุด เพราะคิดว่าอดีตฮุยหนอกคนที่สอง
ของสามีควรมีสมบัติมากกว่านี้ เหตุใดจึงเหลืออยู่ไม่เท่าไร

หลังจากมารดาของพวกเขาเยี้ยววีหิงตายจากไป ฝังชื่อ ‘ดูแล’ ความ
เป็นอยู่ของเยี้ยววีหิงหลายครั้ง ล้วนได้ ‘ของติดไม้ติดมือ’ มาจากเรือน
ฝายนั้นเป็นประจำ ไม่ใช่แค่นาง ฉินซื่ออนุภรรยาคนโปรดอีกคนหนึ่งของ
ราชครูเยี้ยวก็เช่นกัน เยี้ยวฉงผู้เป็นบุตรชายของฉินซื่อใช้ความเป็นเด็กไปขอ
สิ่งใดเยี้ยววีหิงก็ยกให้ ฝังชื่อคิดว่าสตรีที่กลัวว่าใครจะมารังแกเช่นนั้น
ควบคุมได้ง่าย หากแท้จริงนางยังมีสมบัติอื่นซ่อนไว้ เยี้ยววีหิงก็เป็นสุกร
หลอกกินพัยค์ม์

ฮุยหนอกผู้เฒ่าเยี้ยวเรียกประชุมในวันนั้น ทั้งราชครูเยี้ยว ฝังชื่อ เยี้ยว
อวีฮวา เยี้ยวอวีมี เยี้ยววีหิง เยี้ยววีเซียง ฉินซื่อ และเยี้ยวฉง ต่างมาร่วม
ด้วย พอคนครบแล้วนางก็ถามเยี้ยววีหิง

“หญิงเออร์ จริงหรือไม่ที่มารดาเจ้าเก็บซ่อนสมบัติไว้ในผืนดินของ
เจ้า”

เยี้ยววีหิงเอ่ยเสียงอ่อน “ท่านย่า ข้าไม่รู้เจ้าคะ”

“โกหก” เยี้ยววีฮวาพูดโพล่ง “ตอนข้าเอ่ยเรื่องนี้เจ้าทำหน้าตกใจ พอ
เซียงเออร์จากไป เจ้าก็รีบกลับเรือนทันที มิใช่เพราะถูกจับได้จึงหวาดกลัว
หรือ”

เยี้ยววีหิงไม่พูดอะไร เพียงมองเยี้ยววีฮวาตาแดงก้ำเท่านั้น

ฝังชื่อเอ่ยอย่างหงุดหงิด “จะถามกันทำไมเจ้าคะ เพียงไปขุดดูตาม
ที่ฮวาเออร์บอกก็น่าจะรู้แล้ว”

ตอนนี้เยี้ยวอวีมีใกล้จะแต่งงานแล้ว หากสมบัตินั้นมีจริง นางย่อมมี

วิธีแย่งมาใส่หีบเป็นสินเดิมให้บุตรสาว

ฉินซึ่งกล่าวเสริมพร้อมรอยยิ้ม “จริงด้วยเจ้าคะ”

เยี่ยววีหนึ่งเป็นคนซื่อซลาดอ่อนแอ หากสมบัติพวกนั้นถูกค้นพบและกลับมาอยู่ในเรือนของนาง ฉินซึ่งยอมมจกฉวยได้ง่าย

นี่คือสิ่งที่เยี่ยววีสาวต้องการ ชุดสมบัติทั้งหมดของเยี่ยววีหนึ่งขึ้นมา นางชอบทำตัวซื่อซลาดอ่อนแอใช่หรือไม่ เช่นนั้นก็ให้สมบัติทุกอย่างของนาง ถูกแย่งไปจนหมดเถิด!

ราชครูเยี่ยครุ่นคิด ก่อนหน้านี้เขามีคติความตั้งใจให้ทรัพย์สมบัติวิ่งเต้นจึงจะปิดความผิดพันตัว หากสมบัติส่วนนั้นของอดีตสุหยินเอกมียู่จริง ก็นับว่าเป็นเรื่องดี เขาจึงเห็นด้วย

“เช่นนั้นข้าจะพาคนไปชุดดู”

เยี่ยววีหนึ่งกลับมาเรือนของตน นางไล่สาวใช้สองคนไปแล้วปิด

ประตูห้องซ่งตนเองไว้ ไตร่ตรองว่าทำทางเช่นนี้คงพอให้คนอื่นมองว่านาง อัดอั้นตันใจที่ถูกทำร้ายได้แล้วกระมัง ครุ่นนั้นนกแก้วที่นางเลี้ยงไว้ร้องขึ้นมา

นกแก้วตัวนี้มีได้ถูกฝึกให้เลียนเสียงมนุษย์ แต่ถูกลูงสวีฝึกให้ร้องเมื่อมีคนนอกเรือนเข้ามาใกล้ ลูงสวีจะปล่อยให้มันบินอย่างอิสระภายในเรือนของนาง แน่แน่นอนว่าการฝึกนี้ทำได้ยากยิ่ง แต่ผลลัพธ์นั้นคุ้มค่า เมื่อนกแก้วร้อง เยี่ยววีหนึ่งก็ทราบว่ามีคนส่งสายสืบมาที่เรือนนาง

ไม่มีทางเป็นเฟิงซื่อ เพราะสตรีผู้นั้นส่งสองสาวใช้แสนดีมาให้แล้ว เช่นนี้คงเป็นที่สาวแสนดีของนางกระมัง

เยี่ยววีหนึ่งซบหน้าลงกับหมอนร้องไห้ดังๆ เสียงนั้นฟังดูเจ็บปวดยิ่งนัก และคงทำให้คนอื่นเข้าใจอะไรได้มาก เยี่ยววีสาวคงคิดว่านางร้องไห้เพราะอีกเตี้ยต้องเสียสมบัติของมารดา คนอื่นได้ยื่นคงอดสงสัยไม่ได้ว่าหรือนางมีสมบัติซ่อนอยู่จริง

หลังจากร้องให้ได้สักพักใหญ่ๆ เงินซื้อข้าวเข้ามา ลูบหัวทำท่าปลอบประโลม ขณะที่เขียนอักษรใส่ฝ่ามือของนาง ‘สาวใช้นามว่าเสี่ยวหงแอบมาดูพวกเราเจ้าค่ะ’

ใช้จริงๆ...เสี่ยวหงเป็นสาวใช้ที่ภักดีต่อเยี้ยววีฮวา เยี้ยววีหนึ่งกอดเงินซื้อพร้อมสะอึกสะอื้น แต่แวตาทล้นเปลี่ยนไป

ก่อนที่ราชครูเยี้ยวจะพาคนไปขุดหาสมบัติ เขาส่งคนมาตรวจตราเรือนของเยี้ยววีหนึ่งก่อน การตรวจสอบสมบัติคุณหนูรองเป็นเรื่องน่าสนใจนัก ทั้งฝังชื่อ เยี้ยววีมี ฉินชื่อ เยี้ยวฉาง และเยี้ยววีเซียง ล้วนมาสอดรู้เรื่องสนุก เยี้ยววีฮวาบั้นหน้าอ่อนโยนเมื่อประคองสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวมาดูการตรวจตรานี้ ครั้นเห็นว่าความเป็นอยู่ของหลานสาวคนที่สองเป็นเช่นไร สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวก็หน้าถอดสี

“เหตุใดมีข้าวของน้อยชิ้นเช่นนี้”

หากเทียบระหว่างราชครูเยี้ยวกับสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยว ย่อมเป็นฝ่ายหลังมากกว่าที่ใส่ใจความเป็นอยู่ของหลานๆ หากว่านางคิดจะใส่ใจจริงๆ

สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจ้องหน้าเยี้ยววีหนึ่ง เอ่ยปากถาม “มารดาของเจ้ามีสมบัติไม่น้อย เหตุใดวันนี้แทบไม่เหลืออะไรเลย บอกยามาว่าใครรังแกเจ้า”

เยี้ยววีหนึ่งตอบอย่างเจียมตัว “มิใช่ผู้อื่นรังแก แต่เป็นหลานเต็มใจมอบให้พวกเขาเองเจ้าค่ะ”

เห็นนางเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ หลายนคนที่อยู่ตรงนั้นพลันคิ้วกระตุก

สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวทราบว่ามีคนเบียดเบียนทรัพย์สินของหลานสาวเยี้ยววีฮวาก็โดนมาแล้ว ครานี้พบว่าเยี้ยววีหนึ่งก็โดนไม่ต่างกัน อย่างไรก็ตาม สีนหน้าท่าทางภาคภูมิใจของหลานสาวคนรองดูจะเหนือความคาดหมาย แต่พอคิดให้ดี เยี้ยววีหนึ่งมิใช่คนโง่ขลาดเขลาหรือ หากไม่มีคนทำให้นางรู้สึกว่าการสละทรัพย์เป็นเรื่องดี จะมีท่าทางเช่นนี้ได้อย่างไร

คิดเช่นนั้น สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวก็เอ่ยเสียงอ่อนลง “เด็กดี เจ้ามอบของให้ใครไปบ้าง บอกย่าสิ ย่าจะให้รางวัล”

เยี้ยววีหญิงตาเป็นประกายเมื่อได้ยินเช่นนั้น ถามอย่างตื่นตื่น “จริงหรือเจ้าคะ หากหลานบอกท่านย่า ท่านจะให้รางวัลหลาน...”

เฟิงซื่อหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นท่าทีของเยี้ยววีหญิง คุณหนูรองตระกูลเยี้ยวเป็นคนโง่ หลอกถามอะไรก็ตอบโดยง่าย ไม่เป็นพิษเป็นภัย แต่วันนี้... คนโง่ผู้นี้จะทำให้นางชวยหรือไม่

สูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวพยักหน้ารับ “ใช่”

เยี้ยววีสาวยืมเหี้ยม หากเยี้ยววีหญิงเอ่ยความจริงต้องสร้างความเจ็บแค้นให้เฟิงซื่อ และนางคงพุ่งเป้าไปที่เยี้ยววีหญิงไม่มากก็น้อย คิดดังนั้นเยี้ยววีสาวก็ทำสีหน้าอ่อนโยน บอกเสียงใส “น้องรองบอกมาเร็ว ว่าเจ้าทำความดีอะไรไปบ้าง”

เยี้ยววีหญิงมีสีหน้าปลาบปลิ้มแกมขวยเขิน “ก็มีได้ทำความดีได้มากมาย ข้าเพียงมอบเครื่องประดับให้ฉางเอ๋อร์ มีปิ่น สร้อย เครื่องฝังมุก แล้วยังผ้าแพร...”

คำกล่าวของเยี้ยววีหญิงทำให้รอยยิ้มของเยี้ยววีสาวจางลง นางคิดว่าเยี้ยววีหญิงสมควรตายนัก เอ่ยถึงแต่ของที่มอบแก่ฉินซื่อกับเยี้ยวฉาง แล้วยังมีของที่ให้เยี้ยววีเซียงอีก แต่ไม่มีซื่อเฟิงซื่อและเยี้ยววีมีแม่แต่น้อย

เฟิงซื่อกับเยี้ยววีมีได้ยินเช่นนั้นก็ลอบถอนหายใจ เยี้ยววีเซียงพูดสีหน้าเกือเขิน สิ่งที่เป็นที่สวามอบให้มิใช่เล็กน้อย แต่ทำที่ที่นางมีต่อเยี้ยววีหญิงยังเป็นเช่นนั้น ท่านย่าจะไม่มองว่านางคิดรังแกหม่มเหิงฟี่สาวแท้ๆ หรือขณะที่สูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวขมวดคิ้วอย่างสงสัย

เฟิงซื่อถามอย่างระมัดระวัง “หญิงเอ๋อร์ ของส่วนใหญ่ที่เจ้ามอบให้ฉางเอ๋อร์ล้วนเป็นของใช้สตรี เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น”

“เรียนท่านแม่ ฉางเอ๋อร์อยากได้เจ้าคะ เขาบอกข้าว่าชอบของมีประกายที่สุด” เยี้ยววีหญิงเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

ของพวกนั้นจะไปอยู่ที่ใคร หากมิใช่ฉินซื่อ นางต้องส่งลูกชายวัยสิบปีมาปอกลอกเยี้ยววีหญิงแน่นอน!

ซูหยินผู้เฒ่าเยี่ยมีสีหน้าไม่สู้ดีสักนิด เอ่ยเบาๆ “หนึ่งเออร์เด็กดี
ประเดี๋ยวเจ้ารอสักครู่ ย่าจะให้คนเอารางวัลมาให้เจ้า”

“ขอบคุณท่านย่า” เยี่ยอวีหนึ่งยิ้มกว้างเต็มหน้า

เผิงซื่อยิ้มอย่างพอใจ อนุภรรยาเบียดเบียนคุณหนูสายตรง ไม่รู้ว่า
ซูหยินผู้เฒ่าเยี่ยจะโมโหสักแค่ไหน

การคันเรือนนั้นเสร็จสิ้น บ่าวชายนำของล้ำค่าออกมา ปากบอกวา
เจ้าสิ่งนี้อยู่ในห้องนอนสาวใช้ เยี่ยอวีหนึ่งเห็นแล้วหน้าเจื่อน

ซูชินกับชีวิตขุนล้วนชอบขโมยของของเจ้านายทั้งคู่ ทว่าซูชินยังฉลาด
กว่าชีวิตขุน นางเอาของที่ขโมยมาไปเปลี่ยนเป็นตัวเงินซ่อนไว้กับตัว แต่
ชีวิตขุนขึ้นชอบการแต่งกายเจิดจายมากที่สุด นางจะยอมทำใจปล่อยเครื่อง
ประดับล้ำค่าพวกนั้นไปได้อย่างไร ดังนั้นจึงแอบเก็บไว้แต่งตัว และถูกค้น
เจอในวันนี้

เยี่ยอวีหนึ่งทำหน้าที่ตกใจ ชีวิตขุนถูกลากตัวมาตรงหน้านาง สาวใช้คน
นั้นละล้าละลักบอก

“คุณหนู บ่าวไม่ได้ทำ!”

“ไม่ได้ทำหรือ” เยี่ยอวีฮวาเอ่ยขึ้นพร้อมเหยียดยิ้ม “หากไม่ได้ทำแล้ว
ของล้ำค่าพวกนี้อยู่ที่เจ้าได้อย่างไร หรือว่าน้องหญิงรองมอบให้”

เยี่ยอวีหนึ่งส่ายหน้า ใครเห็นสีหน้านั้นก็ต้องทราบว่ามันไม่รู้เรื่อง
ซูชินหน้าขาวซีด รีบก้มหน้าหลบสายตาทุกคน ไม่กล้าเอ่ยเพื่อสหายสักคำ
เยี่ยอวีฮวาเอ่ยเสียงหวาน

“สาวใช้ที่ซูหยินมอบให้พวกเราช่างเป็นสาวใช้ที่ดีจริงๆ”

เผิงซื่อหน้าซีดเผือด ก่อนหน้านั้นสาวใช้ที่นางส่งไปให้เยี่ยอวีฮวาก็ถูก
จับได้ว่าขโมยของ คราวนี้ยังเป็นชีวิตขุนอีกคน ผู้อื่นจะมองนางเช่นไร เป็น
ซูหยินที่ไม่ได้เรื่องอะไรหรือไม่ ครั้นเห็นสีหน้าราชครูเยี่ยกับซูหยินผู้เฒ่าแล้ว
นางรีบเอ่ยตัดหน้า

“สาวใช้คนนี้แอบขโมยของนายตนเอง เช่นนี้คงเก็บไว้ไม่ได้!” นาง

มองซูหยินผู้เฒ่าเยี่ย “ท่านแม่ ชำนาญว่าโบายมันให้ตายเถิดเจ้าค่ะ!”

ซูหยินผู้เฒ่าเยี่ยพยักหน้า ชิวซุนแทบไม่เชื่อหูตนเอง แต่ไหนแต่ไร นางทำงานให้เผิงซื่ออย่างภักดีตลอดมา ครั้นจะอ้าปากตะโกนให้เผิงซื่อเมตตา ทว่ากลับถูกอุดปาก ลากตัวออกไปโบายให้ตาย

เยี้ยววีฮวามองร่างสิ้นเทิ้มของซูซิ่นพลางชี้หน้า “แล้วสาวใช้คนนี้เล่า สหายรักของนางขโมยของ นางจะไม่รู้เรื่องเลยหรือ ข้าว่าหากค้นตัวนางอาจมีของล้ำค่าติดกาย อาจจะเป็นของห้องหญิงรองก็ได้”

ซูซิ่นตัวลั่นเทา ในตัวนางมีตัวเงินจากการขายของเยี้ยววีหิงจริงๆ นางรีบร้องปฏิเสธ “บะ...บ่าวไม่รู้เรื่องอะไรนะเจ้าค่ะ!”

เยี้ยววีหิงเอ่ยทันที “ซูซิ่นไม่ทำหรรอกเจ้าค่ะ ข้าเชื่อว่านางเป็นสาวใช้ที่ซื่อสัตย์ภักดี”

เยี้ยววีหิงจะให้สตรีคนนี้เป็นอะไรไปไม่ได้ นางมองออกถึงแผนการของเยี้ยววีฮวา ไม่ว่าจะอย่างไรต้องมีสาวใช้ที่เป็นสายให้เผิงซื่ออยู่ในเรือนหนึ่งคน ซูซิ่นไม่คาดคิดว่านายหญิงจะเอ่ยปกป้อง พลันมองเยี้ยววีหิงด้วยดวงตาแดงก่ำ

เยี้ยววีฮวามองเยี้ยววีหิง อีกฝ่ายก้มหน้าหลบตา สองมือกำกระป๋องด้วยท่าทางประหม่า นางยิ้มเยาะและเบือนหน้าหนีไปทางอื่น

ผลการค้นเรือนนอนของเยี้ยววีหิง ไม่พบเบาะแสว่าของล้ำค่าพวกนั้นถูกฝังไว้ที่ไหน แต่ถ้าพิจารณาก็จะทราบได้ เยี้ยววีฮวาบอกอย่างมั่นใจแล้วว่าต้องเป็นผืนดินปารกร้างที่ห้องหญิงรองสืบทอดจากมารดา เพราะที่ดินอีกผืนล้วนถูกนำไปทำไร่ชาหมดแล้ว

ราชครูเยี่ยพาคนไปขุดหาสมบัติตามที่บุตรสาวคนโตบอก

สาม

สูญยีนผู้เฒ่าเยี่ยสั่งให้คนไปค้นเรือนของฉินซื่อ จากนั้นริบทรัพย์สมบัติของนางมามอบให้เยี้ยววิหิง เพราะจับได้ว่านางให้บุตรชายมาปอกลอกสมบัติของพี่สาว เล่นเอาฉินซื่อเจ็บปวดจนน้ำตาแทบร่วงริน ส่วนเยี้ยววิหิงพอเห็นสมบัติพวกนั้นก็บอกรับ

“เรียนท่านย่า น้องหญิงสามกำลังจะแต่งงาน หลานไม่จำเป็นต้องกินต้องใช้อะไรมาก ของพวกนี้ขอมอบเป็นสินเดิมน้องหญิงสามเจ้าค่ะ”

เยี้ยววิหิงได้ยินเช่นนั้น ในใจเปี่ยมด้วยความปริดา รีบเดินมากุมมือเยี้ยววิหิง เอ่ยขอบคุณ “พี่หญิงรอง ขอขอบคุณเจ้าค่ะ”

เผิงซื่อเองก็มีสีหน้าดีขึ้น เยี้ยววิหิงมิใช่ศัตรูของนางจริงๆ เด็กคนนี้โยยหาความรักจากคนรอบข้างจนยอมมอบสมบัติให้คนอื่นหมด ไม่มีอะไรน่ากลัว เผิงซื่อเบนสายตามายังเยี้ยววิหิง...คุณหนูใหญ่ต่างหากที่เป็นศัตรูแท้จริงของนาง

เยี้ยววิหิงมองเยี้ยววิหิงทำท่าขัดเขินอย่างเจ็บใจ แต่นางก็บั้นยิ้ม รอจนบิดาเจอของพวกนั้นเสียก่อน นางอยากรู้ว่าเยี้ยววิหิงจะสวม

หน้ากากแสดนตีเช่นนี้ได้อีกหรือไม่ จากความทรงจำในชาติก่อนของนาง พอเยี้ยววีหญิงออกเรือนก็เลิกปลอมตัวและให้คนไปขุดสมบัติจากปากร้างด้วยสมบัติเหล่านั้นทำให้เยี้ยววีหญิงมีทุนทรัพย์ ทำอะไรได้มากมาย

หากสมบัติถูกค้นพบตอนนี้ หนึ่งคือ ทุกคนในตระกูลเยี้ยวจะกลายร่างเป็นแรงกรรมทั้งสมบัติของเยี้ยววีหญิงจนไม่เหลือ กระทั่งนางต้องแต่งออกไปตัวเปล่า สอง เยี้ยววีหญิงต้องตัดขาดจากพี่สาวแท้ๆ เพราะโกรธที่ถูกปิดบัง และสาม เยี้ยววีหญิงผู้ซ่อนสมบัติไว้ย่อมดูไม่ดี ชีวิตในวันหน้าของสุกรหลอกกินพัยค์คนนี้จะลำบาก

เมื่อเห็นเยี้ยววีหญิงมีท่าทีกระวนกระวายใจเช่นนั้น เยี้ยววีฮวาจึงทำท่าสงสัย

“น้องหญิงรองเป็นอะไรไปหรือ หรือเจ้าหวังว่าสมบัติพวกนั้นจะเป็นอะไร”

“เหตุใดพี่หญิงใหญ่มั่นใจว่าข้ามีของพวกนั้น” เยี้ยววีหญิงถามอย่างอดใจไม่อยู่

เยี้ยววีฮวาไม่เอ่ยตอบ เพียงแยมยิ้มเท่านั้น สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวกลับเปรยว่า

“พี่สาวของเจ้ามีนิมิตที่ดี” วันนั้นหากมิใช่เยี้ยววีฮวาไปเตือน นางคงเข้าห้องพระสวดมนต์ตามปกติและเสียชีวิตแล้ว แต่เยี้ยววีฮวาบอกว่าในห้องพระมีงูพิษ นางให้คนไปค้นหาและเจอจริงๆ สุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจึงรักษาชีวิตมาได้ ไม่นานมานี้บุตรชายนางก็พัวพันคดีโกงกิน เยี้ยววีฮวาอีกนั้นละ ที่ให้นางไปบอกเขาว่าต้องจ่ายสินบนให้ใครจึงจะรอดพ้น และเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ดังนั้นสุหยินผู้เฒ่าเยี้ยวจึงเชื่อถือนิมิตของหลานสาวคนโต ให้นางมาอยู่ข้างๆ คอยสวดมนต์และคัดคัมภีร์ร่วมกัน

‘ลืมไปว่ายาของข้าเชื่อถืออะไรพวกนี้’ เยี้ยววีหญิงคิด ตอนนั้นเพียงข้อเคยจ่ายสินบนนักพรตให้เข้ามาทำนายว่าเยี้ยววีมีจะได้ดิบได้ดี เป็นที่พึง

ของวงศ์ตระกูล ฮูหยินผู้เฒ่าเยยจึงโปรดปรานเยยอวีมีไม่น้อย จนเกิดเรื่อง
นางทำตัวไม่สำรวมกับองค์ชายรอง

แต่निมิตของเยยอวีฮวา จะเป็นของจริงกระนั้นหรือ

เยยอวีหนึ่งทำหน้าที่ลำบากใจ พวกนางรออยู่จนถึงตอนเย็น ราชครู
เยยจึงกลับมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดี

เฝิงชื้อหยัดกายลุกขึ้น เอ่ยถามทันที “เป็นเช่นไรบ้างเจ้าคะ เจอสมบัติ
หรือไม่”

ราชครูเยยทำหน้าที่ตาดมิ่งทึ่ง ตวาดขึ้น “สมบัติอะไร ข้าเจอแต่กอง
ซากศพ!”

รอยยิ้มอ่อนโยนของเยยอวีฮวาถึงกับแข็งค้าง ขณะที่เยยอวีหนึ่ง
หน้าขาวซีด ร้องออกมา

“คะ...ศพหรือ?”

“ท่านพ่อเจ้าคะ ที่ดินของท่านแม่จะมีศพได้อย่างไร!” เยยอวีเซียง
ร้องถามทันที

ราชครูเยยกล่าวว่าพวกเขาซูดหาสมบัติ กลับเจอซากศพมนุษย์แทน
อาจเป็นเพราะที่ดินเปลี่ยวร้างนั้นอยู่ไกล ขณะที่สุสานอยู่ไกล เหล่าเศรษฐี
จึงนำร่างเข้ารับใช้ที่ทำความผิดมาแอบฝังไว้ หรือไม่ก็เป็นโจรฆ่าชิงทรัพย์ที่
แอบเอาศพมาฝัง

ราชครูเยยเชื่อถือเรื่องโชคลางไม่น้อยกว่ามารดา วันนี้เขาเผลอตกลง
ไปในหลุมศพหนึ่งเต็มๆ ดังนั้นคิดจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปวัด เขา
เหลือบมองเยยอวีฮวาด้วยนัยน์ตาแข็งกร้าวพร้อมตำหนิ

“คราหน้า เจ้าพูดเหลวไหลให้มันน้อยๆ หน่อย!”

เขาเผลอเชื่อบุตรสาวคนโตได้อย่างไรว่าที่นั่นมีสมบัติ สถานที่นั้นไม่
ต่างจากสุสาน เต็มไปด้วยกลิ่นอายอัปมงคล!

เยยอวีฮวาตกตะลึง เบนสายตามามองเยยอวีหนึ่งทันที น้องหญิง
รองยังมีท่าทางปกติ ควรทำสีหน้าเช่นไรก็ยังคงมีสีหน้าเช่นนั้น เยยอวีหนึ่ง

เอ่ยอย่างขลาดกลัว

“ท่านพ่อเจ้าคะ ที่ดินของท่านแม่มีศพ เช่นนั้นลูกขออ้อ...ท่าน...ท่าน พ่อช่วยหาคคนไปย้ายศพออกมาด้วยเถิด ไม่เช่นนั้นจะเสื่อมเสียถึงท่านพ่อได้”

นางเอ่ยทั้งน้ำตาคลอหน่วย แม้ว่าราชครูเยี่ยไม่ชอบใจที่นางอับลักษณ์ ผิดกับพี่น้องเพียงใด ทว่าคำพูดของนางก็มีเหตุผล เขารับปาก “ข้าจะจัดการให้เอง”

เยี้ยววิหิงขานรับด้วยท่าทางตื่นตัน พอทุกคนทราบที่ผืนดินร้าง นั้นไม่มีสมบัติก็แยกย้ายกันไป เยี้ยววิหิงเยี้ยวถามเสียงอ่อนโยน

“นิมิตของพี่หญิงใหญ่ เห็นว่าศพพวกนั้นเป็นสมบัติหรือเจ้าคะ”

เยี้ยววิหิงสวมหมวกเป็นเส้นตรง ตั้งแต่กลับจากความตาย นางจับตามองการเคลื่อนไหวของเยี้ยววิหิงมาตลอด ก่อนหน้านี้ให้เยี้ยวหรงเป็นคนดู จากนั้นให้เลี้ยวหงสอดส่องความเป็นไปของเรือนคุณหนูรอน แล้วทำไม...

นางมั่นใจว่าที่นั่นต้องมีสมบัติ เหตุใดกลายเป็นศพไปได้ มิเท่ากับว่าทำลายความน่าเชื่อถือในวาจานางและทำให้บิดาขุนเคื่องหรือหากว่าเคยมีสมบัติอยู่ ของล้ำค่ามากเพียงใด เยี้ยววิหิงขนมั่นไปได้อย่างไร แล้วใช้วิธีไหน

เยี้ยววิหิงกลับมาเรือนของตนอย่างเหนื่อยอ่อน นางให้ชูขึ้นไป พักผ่อน แล้วเรียกเงินชื่อมาช่วยอาบน้ำปลัดผ้า เงินชื่อเขียนอักษรใส่ผ้ามีอนางว่า

‘เรียบร้อยหรือไม่เจ้าคะ’

‘เรียบร้อยดี’

เยี้ยววิหิงยิ้มบางๆ คิดถึงความกังวลตลอดหลายวันที่ผ่านมา รู้ดีว่าพวกเยี้ยววิหิงจับตามอง พี่สาวต้องหาทางเล่นงานนางแน่ เห็นชัดว่าเยี้ยววิหิงต้องการกระชากหน้ากากของนาง เมื่อพี่สาวเอ่ยถึงรูปโฉมแท้จริง

ของเยี้ยววิหิง จึงฉุกคิดว่าเยี้ยววิหิงรู้เรื่องสมบัติของมารดาหรือไม่ หากเยี้ยววิหิงรู้จริง แล้วจะเล่นงานนางเช่นไร

เยี้ยววิหิงทราบมานานแล้วว่าคนในจวนราชครูเยี้ยประหนึ่งแรงกาหิวโหยผุงหนึ่ง หากมีสมบัติ ไม่ว่าจะใครก็ต้องอยากได้ พอนางแต่งออกจากตระกูลเยี้ยก็ต้องไปตัวเปล่า ไม่เหลืออะไรติดกาย นั่นมิใช่เป้าหมายของนาง แล้วเยี้ยววิหิงจะยอมได้อย่างไร

‘เห็นชัดว่าเยี้ยววิหิงไม่ทราบว่ามีพรรคพวกอยู่นอกจวนราชครู หมายความว่าสิ่งที่นางรู้เกี่ยวกับข้ายังไม่หมด นางไม่รู้ว่าคนข้างกายข้าเป็นวรยุทธ์ มิเช่นนั้นคงหาทางจัดการลุงสวีและเงินซื้อแล้ว’

เยี้ยววิหิงไม่เคยคิดเดินหมากเสี่ยง นางให้ลุงสวีออกไปนอกจวนราชครูทันทีที่เยี้ยวหรงกลับกองทัพ เยี้ยววิหิงอาจไม่รู้ว่าคนของนางเป็นวรยุทธ์ แต่นางทราบดีว่าคนของพี่สาวไม่เป็นวรยุทธ์แม้แต่น้อย แม้คนพวกนั้นแอบดูนาง แต่คงมองไม่ออกตอนดับไฟ เมื่อความมืดเข้าครอบคลุม อดีตนักฆ่าเช่นลุงสวีจึงออกจากจวนไปเตรียมขนย้ายสมบัติ

มารดาของเยี้ยววิหิงเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว พอท่านตาจากไป บ่าวรับใช้ก็เคืองคว้าง พวกเขาล้วนซื่อสัตย์ต่อนายเก่า ส่วนหนึ่งกระจายตัวอยู่ในเมืองหลวง หนึ่งในนั้นเป็นบุตรชายของลุงสวีที่เติบโตมาพร้อมมารดานาง ท่านแม่มองว่าเขาเป็นน้องชายมาโดยตลอด เขาคนนี้สืบทอดวรยุทธ์มาจากบิดามารดา ล่วงรู้เรื่องราวในจวนราชครูดี และคอยดูแลบ่าวรับใช้ที่เหลืออยู่ของท่านตา เขาเป็นคนที่ไม่ไว้ใจได้ และคนในจวนนี้ไม่รู้ว่ามีตัวตน เพราะเขาไม่เคยมาเยี่ยมบิดามารดาสักครั้ง มีแต่ลุงสวีแอบไปพบเขาฝ่ายเดียว

ดังนั้น การหาคนมาย้ายสมบัติจึงทำได้ง่าย แต่ต้องทำอย่างแยบยล เพื่อการนั้น คนพวกนั้นยอมออกนอกเมืองไปซุกศพมาฝังในผืนดินของมารดา กลบเกลื่อนร่องรอยอย่างมีอาชีพ ทุกอย่างเสร็จสิ้นภายในราตรีเดียว

เหตุใดจึงเสร็จสิ้นในราตรีเดียวนะหรือ เพราะสมบัติที่ฝังอยู่ในป่า
แห่งนั้นมีเพียงส่วนน้อย สมบัติส่วนมากถูกนางย้ายไปที่อื่นนานแล้ว ตรง
ต้นไม้ที่ลุงสวีชอบนั่งพักและเลี้ยงนกแก้ว หากเอาแก้วที่หนีออก ชุดลีกลง
ไปจะเจอหีบสองหีบ หีบหนึ่งฝังเงินสำหรับให้พวกนางใช้ในชีวิตรประจำวัน
ที่เรือนนี้ อีกหีบมีรายการสินเดิมทั้งหมดของมารดา และโฉนดที่ดินที่นาง
ขอร้องท่านตาตอนยังมีชีวิตอยู่แอบซื้อไว้ให้ โดยไม่อยู่ในรายการสินเดิม
ของมารดาที่ผู้อื่นตรวจสอบได้ นี่คือการครอบครองของนางเอง พอทราบ
ว่ามารดาแอบฝังสมบัติไว้ โยนางจะไม่หาเวลาไปตรวจนับ เขียนบันทึก
ยกย้ายส่วนหนึ่งมาใช้ในชีวิตรประจำวัน และย้ายที่เก็บให้ดี

เงินซื้อเขียนอักษรลงบนมือนางอีก ‘คุณหนูใหญ่ไม่น่าจะรู้ว่าสมบัติ
พวกนี้ แถมยังบอกถูกเสียด้วยว่าอยู่ในป่าร้างแห่งนั้น’

เยี้ยววิหนิงกุมมือเงินซื้อ หากนางเป็นเยี้ยววิฮวาต้องเดาว่าสมบัติ
อยู่ในป่าร้างนั้น ที่ดินอีกผืนของมารดาเป็นไรซาอุดมสมบูรณ์ มีแต่ที่นั่น
ที่เดียวเป็นป่าร้าง

‘นางทราบได้อย่างไรไม่สำคัญ เพียงอยากกำจัดข้า นางต้องหาทาง
ทำลายข้าอีกแน่ พวกเราต้องระวังไว้’ เยี้ยววิหนิงเขียนตอบค่าเงินซื้อ

หมากตานี้ของเยี้ยววิฮวาพลาดไป นางแสดงออกมากเกินไปว่าอยาก
กระซอกหน้ากากของเยี้ยววิหนิง ซึ่งหน้ากากของเยี้ยววิหนิงมีเพียงสอง
อย่าง หนึ่งคือรูปโฉม สองคือสินทรัพย์

‘จากนี้ไป พี่หญิงใหญ่คงคิดได้ว่าข้าอาจมีพรรคพวกอยู่นอกจวน ป้า
เงินไปบอกลุงสวีว่าให้ระมัดระวังตัวยามไปพบลูกชาย เข้าใจหรือไม่’

เงินซื้อพยักหน้า เยี้ยววิหนิงเขียนใส่มือนางอีกหลายประโยค ล้วน
เป็นคำสั่งที่ทำให้นางแปลกใจ

วันต่อมา เฝิงชื่อพาเหล่าสาวใช้เดินนวยนาดมายังเรือนของเยี้ยววิ-
หนิง เอ่ยปากอย่างอ่อนโยน “แม่ทำผิดต่อเจ้า ส่งสาวใช้ไม่รักดีมาให้ ดังนั้น

วันนี้จึงคิดจะให้เจ้าเลือกสาวใช้คนใหม่”

“ท่านแม่กล่าวหนักไปแล้ว ซูซิ่นก็เป็นสาวใช้ที่ดี” เยี้ยววีหิงเอ่ยด้วย
น้ำเสียงเจือความเขินอาย

เฟิงซื่อยิ้ม กุมมือนางไว้พร้อมชม “เด็กดี”

“ในใจของเจ้าคงคิดว่าข้าหลอกง่ายกระมัง” เยี้ยววีหิงครุ่นคิด หาก
สีหน้าเต็มไปด้วยความเขินอายและรักใคร่อีกฝ่าย

เยี้ยววีหิงกำลังจะเลือกสาวใช้ตามใจเฟิงซื่อ ทว่าตอนนั้น หม่าหมัว-
มั่วคนของซูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวกลับเดินเข้ามาพร้อมสาวใช้หลายคน พร้อมเอ่ย
ว่าซูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวต้องการให้เยี้ยววีหิงเลือกสาวใช้ประจำตัวจากสาวใช้
พวกนี้

เมื่อซูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวออกหน้าเช่นนี้ เฟิงซื่อก็ไม่กล้าบังคับให้เยี้ยว-
อวีหิงเลือกสาวใช้ที่นางคัดมา นางเอ่ยปากชื่นชมความรักของซูหยินผู้เฒ่า
เยี้ยวสองสามคำแล้วจากไป เยี้ยววีหิงมองสาวใช้หน้าแจ่มใสแต่ละคน ก่อน
สายตาสจะหยุดที่สตรีคนหนึ่ง

สตรีคนนั้นมีดวงหน้ากลมหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก แต่สิ่งสะกิดใจเยี้ยว-
อวีหิงคือ ‘กลิ่น’ สตรีตรงหน้า นางมีกลิ่นหอมจางๆ ของดอกกุหลาบ
สาวใช้ส่วนมากไม่มีทางอบกลิ่นหอมให้ตัวเอง เยี้ยววีหิงเดินเข้าไปใกล้นาง
พบว่ากลิ่นนั้นมาจากฝ่ามืออีกฝ่าย ไม่ได้มาจากลำคอ การแตะมือกลิ่นหอมนี้
เหตุใดจึงเต็มเพียงฝ่ามือ

อ้อ กลิ่นกุหลาบนี้เป็นกลิ่นประจำตัวของเยี้ยววีหิง

ในหัวเยี้ยววีหิงปรากฏภาพเยี้ยววีหิงเจ้าของกลิ่นกุหลาบจับมือ
สตรีคนนี้ พร้อมแว้ววอนบงอย่าง อาจเป็นเช่นนั้น เยี้ยววีหิงถามสาวใช้
ตรงหน้าเสียงอ่อน

“เจ้าชื่ออะไร”

“บ่าวชื่อซุนเหอเจ้าค่ะ”

เยี้ยววีหิงยิ้ม “เช่นนั้น จากนั้นเจ้าคอยรับใช้ข้า”

‘เยี้ยววีฮ่าวหออ ข้านี้กว่าเจ้าจะมีแผนอะไร ก็แค่ส่งสายสืบมาไว้ข้าง
กายของข้า’

ซุนเหอเข้ามาอยู่ในเรือนของคุณหนูรอง นางกระตือรือร้นทำหน้าที่
ของตนเอง ผิดกับซุซิ่นที่อยู่มาก่อน นางเตรียมน้ำล้างหน้าและน้ำอาบให้
เยี้ยววีหิง ปรนนิบัติเจ้านายเช่นนี้ทุกวัน แม้แต่ตอนนอนกลางวัน นางก็
มายืนเฝ้ารอบปรนนิบัติ

เยี้ยววีหิงเคยถูกพวกซุซิ่นปรนนิบัติเช่นนี้ แต่ภายหลังพวกนางเมื่อ
และทราบว่ายี้ยววีหิงเป็นเจ้านายที่อ่อนปวกเปียก สามารถเลี้ยงงานได้
ไฟในการทำงานของพวกนางก็ค่อยๆ มอดลง เยี้ยววีหิงคิดว่าซุนเหอต้อง
เป็นเช่นนั้น สีนํ้าตาลที่นางทาตัวนั้นล้างไม่ออก นับสิบวันยังติดผิวกาย
ดังนั้นนางจึงดำเนินชีวิตตามปกติสุขไปเรื่อยๆ

ซุนเหอถูกเยี้ยววีฮ่าวไหว้วานให้ช่วยจับตาดูเยี้ยววีหิง คุณหนูใหญ่
คิดว่าน้องหญิงรองซ่อนความลับไว้ แต่จากการจับตาดู คุณหนูรองกลับ
ไม่มีอะไรเลย อาจขี้เกียจและเอาเปรียบได้ง่ายกว่าคุณหนูคนอื่นด้วยซ้ำ
ทั้งชอบนอนกลางวัน บ้ายอ และถูกหลอกได้ง่าย

เยี้ยววีหิงสวมหน้ากากของตนอย่างเหนียวแน่น หลังจากเหตุการณ์
ครานั้น ฉินซื่อถูกฮูหยินผู้เฒ่าเยี้ยวสั่งคัดหนังสือคุณธรรมสตรีอยู่ในเรือน
ส่วนเยี้ยววีเซียงผู้มีท่าที่ไม่เคารพพี่สาวก็ถูกลังให้คุกเข่าหน้าศาลบรรพชน
ตระกูลเยี้ยวนานถึงสองชั่วยาม และเยี้ยววีเซียงล้มป่วยในตอนนั้น

เยี้ยววีหิงไม่ไปเยี่ยมน้องสาว นางให้เหตุผลว่าที่เรือนมีคนตาย ไม่
เหมาะสมจะเอาไอ้อัปมงคลไปหาเยี้ยววีเซียง และพูดกับสาวใช้ของตนว่า
เยี้ยววีเซียงกล่าวหานางอย่างรุนแรงว่าจะเก็บสินเดิมของมารดาไว้กับตัว
ไม่แบ่งปันพี่น้อง ในเมื่อน้องสาวไม่มาขอโทษ นางหรือจะยอมไปพบอีกฝ่าย
แต่เงินซื้อกับลุงสวีนั้นทราบดี ความจริงแล้วในใจของเยี้ยววีหิงแทบไม่มี
น้องสาวคนนั้นมาตั้งแต่ตอนมารดาเสียชีวิตแล้ว

เพราะซูหยินผู้เฒ่าเยี่ยส่งสาวใช้มาให้หลานสาว ซูซิ่นไม่กล้าแย่งชิงอาหารจากนางอีก ทุกเมื่อคุณหนูรองได้กินอาหารจานเนื้อหนึ่งจาน ตามระเบียบการของครัวใหญ่ เมื่อซูซิ่นไม่กล้าวางตัวเกินหน้า เยี้ยววีหิงจึงไม่จำเป็นต้องให้ลุงสวีไปซื้ออาหารจานเนื้อจากด้านนอก อันจะเสี่ยงให้ซุนเหอจับได้

เยี้ยววีหิงดำเนินชีวิตประจำวันอย่างสงบ จนกระทั่งวันหนึ่งมีเหตุการณ์สะเทือนเลื่อนลั่นเกิดขึ้น คุณหนูสี่...เยี้ยววีเซียงขอให้บิดาส่งแม่นมของตนออกไปนอกจวน ทั้งทำร้ายทูปตีสาวใช้ในเรื่องอื่นต่างหาก เป็นตายอย่างไรก็จะไล่พวกนางออกไปทำเดี๋ยว ราชครูเยี้ยปวดหัวต้องตามใจบุตรสาวคนเล็ก

เยี้ยววีหิงมองซุนเหอ ก่อนออกคำสั่ง “เจ้าไปสืบให้ข้าที ว่าน้องสาวข้าเป็นเช่นไรบ้าง”

ซุนเหอรับคำและรีบออกจากห้องไป ในใจครุ่นคิดว่าถึงคุณหนูรองโมโหคุณหนูสี่อย่างไร แต่นั่นก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของนาง เกิดเรื่องเช่นนี้คุณหนูรองก็เป็นห่วงคุณหนูสี่ไม่น้อย

พอกำจัดซุนเหอออกไป เยี้ยววีหิงก็ลดสีหน้ากังวลลง เงินซื้อรออยู่ก่อน ดังนั้นจึงหยิบตลับยาสีน้ำตาลมาทาตัวให้นางอย่างรวดเร็ว ทำเช่นนี้สี่ผิวจะอยู่ได้อีกสิบวัน

ซุนเหอกลับมารายงานว่าเยี้ยววีเซียงเสียใจอย่างหนัก ชังตนเองอยู่ในห้อง ไม่ยอมออกมาพบหน้าผู้ใด เยี้ยววีหิงฟังแล้วมีสีหน้ากังวล จึงเอ่ยลอยๆ “เซียงเออร์รักแม่นมคนนั้นมากจริงๆ”

รักยิ่งกว่ามารดาแท้ๆ ของตนอีก...เยี้ยววีหิงคิด จากนั้นเข้านอนเร็วขึ้น ใคร่ครวญว่าสิ่งที่เกิดกับเยี้ยววีเซียง อีกเดี๋ยวจะกระทบมาถึงนาง

วันต่อมา เยี้ยววีเซียงมาหานางที่เรือนด้วยดวงตาบวมเป่ง แต่ไหนแต่ไรเยี้ยววีเซียงไม่เคยมาเหยียบเรือนนี้หากไม่ต้องการบางสิ่งทีพี่สาวครอบครอง เยี้ยววีหิงได้ยินเสียงนกแก้วร้อง จึงเตรียมตัวเตรียมใจไว้

แล้ว พอเยี้ยววีเซียงมาหา เยี้ยววีหนึ่งก็ให้ชูขึ้นชงชามาต้อนรับน้องสาว

เยี้ยววีเซียงมองพี่สาวที่ไม่สนิทสนมด้วย เยี้ยววีหนึ่งยังเป็นเช่นเดิม ผิวคล้ำ คิ้วผิดรูป แต่ชอบทาหน้าแต่งตาเหมือนตัวตลก นางกวาดตามองรอบเรือนก่อนล้างสาวใช้

“พวกเจ้าออกไปก่อน”

เยี้ยววีหนึ่งอยากรู้ว่าน้องสาวจะมาไม่ไหนจึงพยักหน้าให้ สาวใช้ทั้งหมดออกจากห้องนั้น พอเหลือกันเพียงสองคน เยี้ยววีเซียงก็สะอื้นน้ำตามืดใหญ่ไหลจากดวงตา

“พี่หญิงรอง...”

เยี้ยววีหนึ่งทำหน้าตกใจ ละล่ำละลักถาม “เซียงเออร์...ปะ...เป็นอะไร”

เยี้ยววีเซียงร้องไห้อย่างหนัก เอ่ยด้วยความเจ็บปวด “พี่หญิงรอง ข้ารู้แล้วว่าท่านแม่ของเราตายอย่างไร”

เยี้ยววีหนึ่งอึ้งไปทันที ‘เจ้าเพิ่งรู้ตัวหรือ เพราะคลอดเจ้าออกมา ท่านแม่เลยเสียสุขภาพ ภายหลังถูกเจ้าทำตัวไม่ดีใส่เป็นประจำ ท่านแม่เสียใจจนล้มหมอนนอนเสื่อ เพราะเจ้าไม่เคยมาเยี่ยมสักครั้ง ท่านแม่จึงมีแต่ทรุดลง สุดท้ายก็ตรอมใจตายอย่างไรเล่า’

เยี้ยววีเซียงเอ่ยอย่างเจ็บใจ “พี่หญิงรอง หากทราบท่านต้องตกใจ ท่านแม่ของเราถูกวางยาจนตาย!”

“...” เยี้ยววีหนึ่งขมวดคิ้ว เยี้ยววีเซียงเปลี่ยนที่ ลูกมานั่งแนบชิดนางพร้อมเอ่ยอย่างจริงจังทั้งดวงตาแดงก่ำ

“พี่หญิงรอง เคยสังเกตหรือไม่ว่า ภายหลังท่านแม่จากไป แม่ครัวที่ปรุงอาหารให้กักตักน้ำตายเป็นปริศนา! นั่นเพราะฝังชื่อฆ่าปิดปาก...นางเอายาพิษมาให้ท่านแม่ของเรากินทุกวัน!”

‘แล้วเจ้ารู้หรือไม่ ข้าจับได้ตั้งแต่ครั้งแรกที่นางวางยาพิษท่านแม่ และข้าเองที่สั่งเงินซื้อเปลี่ยนขวดยาของนางให้กลายเป็นฝุ่นแป้งและน้ำตาล

แม่ครัวนี่กว่าตนวางยาพิษ ที่จริงทำร้ายสูญหินเอกไม่ได้สักกระพริบ ออาหาร และยาของท่านแม่มีข้าคอยตรวจสอบทั้งหมด ท่านแม่ไม่มีทางตายเพราะ ถูกวางยา และสุดท้าย หลังจากท่านแม่เสียชีวิต ข้านี่แหละที่สั่งให้เงินซื้อจับ แม่ครัวคนนั้นกดน้ำจนตาย'

เยี้ยววีหนึ่งคิดในใจยาวเหยียด ทว่ากลับร้องอย่างตระหนก “เจ้ารู้ ได้อย่างไร!”

เยี้ยววีเซียงคิดว่าพี่สาวเริ่มเชื่อแล้ว จึงเอ่ยอย่างจริงจัง “ข้า... ข้าสืบ ดูจนรู้ว่าครอบครัวของแม่ครัวคนนั้นได้รับตัวเงินจากร้านแลกตัวเงิน ส่วยเหยา และทราบว่แม่ครัวมิได้ทำเช่นนั้นเป็นครั้งแรก กับมารดาของ พี่หญิงใหญ่ นางก็เคยทำมาแล้ว!”

‘เยี้ยววีฮวาเป็นคนสืบและเอามาบอกเจ้าสินะ’ เยี้ยววีหนึ่งครุ่นคิด ในใจ สืบจากตัวเงินหรือ สงสัยว่านางต้องส่งคนไปร้านแลกเงินนั้นสักครั้ง จะได้ว่าผู้มาสืบเป็นใคร เยี้ยววีฮวาถึงกับมีเส้นสายนอกจวนราชครุ นาง ก็มีใช้เล่นๆ เหมือนกัน จำต้องระวังไว้

“พี่หญิงรอง ข้ารู้ว่าท่านก็เก็บความฉลาดไว้ในกาย ดังนั้นท่านต้อง ออกหน้าจัดการเฟิงซือ เพื่อล้างแค้นให้ท่านแม่ของเรา! อย่าได้เรียกโจร ผู้นั้นว่าท่านแม่อีกเลย!” เยี้ยววีเซียงเอ่ยเสียงกร้าว

‘สรุป เยี้ยววีฮวาส่งเจ้ามาเพื่อยุงให้ข้าเป็นปรปักษ์กับเฟิงซือหนึ่ง’ เยี้ยววีหนึ่งอยากจะหัวเราะ จะใช้นางเป็นหอกทิ่มแทงเฟิงซือ คิดว่าความ แค้นที่อีกฝ่ายสังหารมารดาจะกระตุ้นนางได้ เฮอะ นางน่าจะคิดแผนกำจัด เฟิงซือเอาไว้แล้ว หลังจากนางออกเรือนไปสักพัก เฟิงซือจะถูกคนของนาง ฆ่าตายทันที จะฆ่าเฟิงซือเน่่ง่ายตาย แต่นางยังอยากใช้ประโยชน์จาก เฟิงซือ จึงปล่อยให้อีกฝ่ายมีชีวิตอยู่ต่างหาก

เยี้ยววีหนึ่งมองสีหน้าจริงจังของเยี้ยววีเซียง จากนั้นจึงเอ่ยเสียงดัง “น้องหญิงสี่ เจ้าถูกหลอกแล้ว!”

เยี้ยววีเซียงไม่คิดว่าพี่สาวจะขึ้นเสียงเช่นนี้ พลันตกใจจนเบ๊อไปไป

ทันที เยี้ยววีหิงทราบว่าจะต้องมีคนแอบฟังคำพูดของพวกนาง ดังนั้นจึง
ตะโกนให้ตั้งขึ้นด้วยสีหน้าโมโหโกรธา

“ท่านแม่ดีกับข้า! ข้าเติบโตมาได้เพราะความเมตตาของนาง! แม้แต่
เจ้าเองก็เถอะ หากมิใช่นางเมตตา เจ้าจะเติบโตมาได้ถึงปานนี้หรือ อีก
อย่าง...ก่อนหน้านั้นมิใช่เจ้าสนิทสนมกับน้องหญิงสามมากหรือหรือ เหตุ
ใดจึงว่าร้ายท่านแม่เสียเล่า!”

“พี่หญิงรอง...” ดวงหน้าเยี้ยววีเซียงบิดเบี้ยวทันที ทว่าเยี้ยววีฮวา
บอกไว้ว่านางต้องใจเย็นให้มาก ต้องให้เยี้ยววีหิงจัดการเฟิงซื่อ นี่เป็นวิธี
ที่ดีที่สุดสำหรับพวกนาง เยี้ยววีเซียงพยายามโน้มน้าว “...พี่หญิงรองทราบ
หรือไม่ว่าพวกเราสมควรได้เบี้ยใช้จ่ายเดือนละเท่าไร แล้วนางเบียดบังไป
เท่าไร”

‘รู้อี แค่เศษเงิน’ เยี้ยววีหิงครุ่นคิด ให้เอาตัวไปปะทะกับเฟิงซื่อ
เพราะเงินเพียงเท่านั้น มันไม่คุ้มค่า แต่ดูเหมือนสีหน้าครุ่นคิดของนางจะ
ทำให้เยี้ยววีเซียงยามใจ จึงใส่ไฟต่อ

“พี่หญิงรอง สาวใช้ที่เฟิงซื่อส่งมาให้ท่านล้วนเป็นสายทั้งนั้น! แม่นม
กับสาวใช้ของข้าก็เช่นกัน สักวันพวกนางจะทำร้ายท่าน พี่หญิงรอง...ท่าน
เลิกโง่งมแล้วตาสว่างเสียทีเถิด!”

‘เจ้าเลิกโง่งมได้แล้ว ก่อนหน้านั้นมิใช่ว่าถูกเยี้ยววีมีชักจูงให้ชิงชิงข้า
และท่านแม่หรือหรือ ตอนนี้ก็ยิ่งถูกเยี้ยววีฮวาจูงจูงมาให้มาลากข้าไปเป็น
หอกทิมแห่งคัทรูของนาง แล้วเฟิงซื่อส่งสาวใช้มาอยู่ข้างกายเจ้าได้ การ
เปลี่ยนสาวใช้ใหม่มีอะไรรับประกันได้ว่านางจะเป็นคนของเจ้าจริงๆ มิใช่
คนของพี่หญิงใหญ่ด้วย’

“น้องหญิงสี่ เจ้าบ้าไปแล้ว ออกไป!”

เยี้ยววีหิงขึ้นเสียงอีกครั้ง เยี้ยววีเซียงนั่งค้ำ จากนั้นตะโกนขึ้น

“เจ้ามันโง่! โง่ที่สุด! ข้าจะไม่สนใจคนโง่งๆ อย่างเจ้าอีกแล้ว เชิญ
นับถือโจรเป็นแม่และตายอย่างน่าอนาถเสียเถิด!”

คุณหนูสี่ตระกูลเยี่ยตวาดเสรีจก็เดินกระหึบเท้า จากไปราวกับพายุ เยี้ยววีหึงมองนาง จากนั้นเหลือกตามองเพดานกลางเก้ากลางใหม่ของเธอ เจริญตนเอง

‘อย่างเจ้าเคยสนใจข้าด้วยหรือ หากไม่หัวเราะ ค่อนขอด ก็กล่าว กระณะกระแหน หยิบของใช้ในเรือนข้าไปเป็นของตัวเองโดยใช้สิทธิ์ น้องสาว’

พอเยี้ยววีหึงออกไป ชูชินก็รีบเข้ามาถามอย่างกระตือรือร้น

“คุณหนูรอง คุณหนูสี่มาพูดอะไรกับท่านหรือเจ้าคะ บ่าวไม่เคยได้ยิน ท่านขึ้นเสียงแบบนี้มาก่อนเลย”

ชูชินได้ยินแว่วๆ ว่านับถือโจรเป็นแม่ คาดคิดว่าเป็นต้องเป็นข่าวสำคัญ หากคาบข่าวนี้ไปบอกเผิงซื่อ อย่างน้อยก็ต้องได้เงินจำนวนหนึ่ง

เยี้ยววีหึงทรุดนั่งอย่างหงุดหงิด เห็นประกายวาดหวังในดวงตานี้ นางเอ่ยอย่างลำบากใจ “หากข้าเอ่ยแล้ว เจ้าอย่าเอาไปบอกใครนะ”

ชูชินรีบพยักหน้า เยี้ยววีหึงเห็นชุนเหอชะเง้อคอมองนาง จึงเล่า ความเสี่ยงเบา

“เซียงเอ๋อร์บอกว่าพี่หญิงใหญ่ให้คนไปสืบ จนรู้ว่าแม่ผมและสาวใช้ในเรือนนางเป็นคนของท่านแม่ นางยังบอกซ้ำอีกด้วยว่าพี่หญิงใหญ่ส่งคนไปนอกจวน สืบเรื่องการตายของท่านแม่แท้ๆ ของข้า และท่านแม่แท้ๆ ของนาง บอกว่าทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือท่านแม่เผิงซื่อ”

ชูชินเบิกตากว้าง เยี้ยววีหึงเซิดหน้าไปทางอื่น “แต่ข้าไม่เชื่อหรือ ท่านแม่ดีกับข้าปานใด ข้ารู้ดีที่สุด สำหรับข้าแล้ว ท่านแม่เผิงซื่อไม่ต่างจากแม่แท้ๆ ของข้าเลย”

หรือควรจะทำให้เผิงซื่อมีสภาพเหมือนแม่แท้ๆ ของนางดี ทำให้กลายเป็นคนพิการนอนติดเตียง ขยับแขนขาไม่ได้อะไรทำนองนี้

ชูชินยิ้มออกมาก่อนพูดเสริม “คุณหนูใหญ่นี้ไม่ไหวเลย ยูงอะไร คุณหนูสี่ก็ไม่ทราบ”

“นางเอ๋ยเรื่องตัวเงินของแม่ครัวคนเก่า...” เยี้ยอวี่หึงซ่งซังก์ ทำท่าเหมือนไม่ตั้งใจเอ๋ย “...ช่างเถิด ข้าไม่สนใจพวกนางหรอก!”

ซูซิ่นเอ๋ยเสียงใส “ถูกแล้วเจ้าคะ คุณหนูของบ่าวทั้งดงามและชาญฉลาด จะเชื่อคำลวงโลกพวกนี้ได้อย่างไร”

เยี้ยอวี่หึงทำหน้าที่ภาคภูมิใจ ขณะที่ในใจแค้นเสียงเยาะหยัน ‘คิดให้ข้าเป็นหอกทำร้ายศัตรูของเจ้า เช่นนั้นก็ต้องเตรียมใจให้ข้าใช้ผู้อื่นทำร้ายเจ้าเช่นเดียวกัน!’

王妃不好当

เป็นแม่พระยา

ของอ๋องนิทรานั้น

ช่างยากลำบาก

2

สามสิบแปด

เสวียนอ่องประชุมรองแม่ทัพและเหล่าขุนพล ว่าด้วยเรื่องการส่ง
กองทัพเหยยหลงไปในแต่ละเมือง เพื่อดูแลเรื่องการสร้างเส้นทางลัญจรวงาน
นี้เป็นงานใหญ่ ไม่รู้ว่าจะเสร็จเมื่อไร ทางที่เร็วที่สุดคือการกระจายหน่วย
ของกองทัพเหยยหลงออกไปแต่ละมุมเมือง และควบคุมการสร้างถนน
เสวียนอ่องสั่งการ

“มีอยู่เจ็ดภารกิจลับที่ข้าอยากให้คุณเจ้าช่วยกันทำ เมื่อเดินทางออก
จากเมืองหลวงในครั้งนี้”

ทุกคนล้วนสวดลมหายใจแรงๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้น ตั้งใจฟังคำสั่งของ
นายเหนือหัวที่พวกเขาถวายชีวิตให้

“หนึ่ง...สำรวจเส้นทางและผู้คน พอพวกเจ้ากลับมาต้องวาดแผนที่
โดยละเอียดให้ข้าว่าทั่วแคว้นตำหยางมีหน้าตาเช่นไร ภูมิศาสตร์สำคัญคือ
อะไรบ้าง ชาวบ้านมีประเพณีวัฒนธรรมท้องถิ่นอะไร และสุดท้ายคือการ
ค้าเป็นเช่นไร

“สอง...ช่วยเหลือชาวบ้านที่ลำบาก ความหาคนเก่งทั้งเชิงบู๊นั้ญและ

ผู้มีความพากเพียร ข้าเชื่อสายตาของพวกเจ้า เมื่อเห็นว่าใครมีแววดีให้ส่ง
มาเมืองหลวง ข้าต้องการสร้างขุนนางและนักรบในอนาคต เรื่องนี้สำคัญ
ที่สุด และต้องทำเป็นความลับ ส่งมาให้ได้มากที่สุด และอย่าลืมหาหมอ
ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการรักษา การใช้สมุนไพร หรือการใช้พิษมาด้วย ซายา
ของข้าไม่แข็งแรง ข้าต้องการคนมาช่วยฟื้นฟูร่างกายนาง

“สาม...ความหาหลักฐานการทำผิดกับเหล่าขุนนางห้องที่ เพราะการ
ทำผิดส่วนมากโยงใยถึงขุนนางในเมืองหลวง อาจเชื่อมโยงถึงตระกูล
บรรดาศักดิ์ทั้งหลาย จับตามองใครหุหุหาฟุ้งเพื่อเกินเหตุ หรือผู้ใดขมเหง
รังแกชาวบ้าน จัดการได้ก็จัดการเสีย

“สี่...สร้างเครือข่ายของพวกเรา โดยให้คนแทรกซึมไปทุกเมืองของ
แคว้นต้าหยาง ทำตัวกลมกลืนกับชาวบ้าน และส่งข่าวสารสำคัญมาให้ข้า

“ห้า...สืบเรื่องเสด็จยาทั้งสองของข้ามาให้ได้มากที่สุด ข้าคิดว่าหาก
เมืองหลวงมีเหตุการณ์สำคัญ อีกไม่นาน หากมีใช้เจี้ยนไทเฮาเคลื่อนไหว
ก็ต้องเป็นขุนไทเฮาที่รักษาตัวอยู่เขาเหลียงซาน

“หก...พวกเจ้าต้องทำให้ทุกคนรู้ว่าการสร้างเส้นทางสัญจรนี้เป็น
ความคิดของซายาเอกเสวียนอ่อง...”

รองแม่ทัพ เหล่าขุนพล และหัวหน้าแต่ละหน่วยต่างจ้องมองเสวียน
อ่องตาค้าง อะไรระ จะให้อวดพระชายาของตนกับชาวบ้านหรือ

เสวียนอ่องกล่าวหน้าตายว่า “พวกเขาควรรู้สิว่า ความคิดสร้างทาง
สัญจรที่ช่วยให้ชีวิตของพวกเราง่ายขึ้นนั้นเป็นความคิดของซายาข้า จะให้
คนอื่นมาอ้างเอาความดีของนางไปได้อย่างไร ต่อให้เป็นเสด็จพ่อก็ไม่ได้
เด็ดขาด”

ฉีซานเพิ่มพ้ำ “เรื่องสุดท้ายคงไม่ใช่เรื่องเหมืองนะ...”

“ข้อสุดท้าย พวกเจ้าต้องหาแร่ทอง แร่เพชร แร่อัญมณีใดที่ชุกช่อน
ไว้ในที่ดินต่างๆ ให้เจอ แล้วนำมามอบให้ซายาของข้า เรื่องนี้ห้ามลืมนะ
อันขาด” เสวียนอ่องกล่าวทิ้งท้าย

“เจ้าคนหลงชายาเอ๋ย” ฉีซานทำปากขมุบขมิบ
“อะไร” เสวียนอ่องเข้มนมองเขา “เจ้าพูดอะไร ตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้ว”
ฉีซานตอบอย่างซึ้งซัง “ข้าไม่ค่อยคิดว่าเสวียนอ่องทรงมีพระชายาที่
ยอดเยี่ยม ทั้งงดงามทั้งชาญฉลาด...” ...ไม่น่ามาแต่งให้ท่านอ่องเลย ช่าง
น่าเสียดายจริงๆ

เสวียนอ่องถลิ่งตาใส่อีกฝ่าย “เจ้าอย่ามาเพื่อฝันถึงชายาของข้า! นาง
เป็นของข้า!”

ฉีซานทำหน้าเจ็บปวด ไม่รู้ว่าจะส่งสารพระชายาหรือว่าตัวเขาดี
“ไหนๆ ก็หาเหมือนแรแล้ว พวกเจ้าก็ทำตามหาแรเหล็กให้ข้าด้วย เรื่อง
นี้เป็นความลับสูงสุด อย่าให้ใครรู้ได้”

เสวียนอ่องเปลี่ยนมาพูดคุยเรื่องวิธีการสร้างเส้นทางสัญจร เขาว่า
ทหารทุกคนของกองทัพเฮยหลงควรรีบเดินทางไปเมืองต่างๆ ก่อนฮ่องเต้
จะทรงส่งม้าเร็วไปแจ้งเจตจำนงกับเจ้าเมืองทั้งหลาย อันจะทำให้สังเกตเห็น
ได้ว่าเจ้าเมืองปฏิบัติต่อชาวเมืองอย่างไร และจบลงที่ว่าหน่วยลับหน่วยใด
ของเสวียนอ่องรั้งอยู่เมืองหลวง เพื่อปกป้องเยี่ยอวีหนิงและคอยสืบข่าวให้
ชายาเอกเสวียนอ่อง

ท้ายที่สุด...เขาเอ๋ยเรื่องการพินจากนิทรราชของตนเอง

เยี่ยอวีหนิงทราบข่าวว่าพั๊กนี่เสวียนอ่องแอบออกไปข้างนอกบ่อยครั้ง ซึ่ง
ไม่น่าประหลาดใจนัก เพราะนี่คือช่วงวางแผนการสร้างทางสัญจร กระทั่ง
รองแม่ทัพฉีซานส่งรายงานขึ้นตอนว่ากองทัพเฮยหลงจะทำงานเช่นไร
ฮ่องเต้ทรงพิจารณาและเตรียมความพร้อม จากนั้นจึงส่งพวกเขาออกไป...
ว่าง่ายๆ ก็คือมีงานมากมายก่ายกองที่เสวียนอ่องควรทำ และคงจะดีที่สุดใน
หากเขาใช้โอกาสนี้สร้างพรรคพวกของตน เสวียนอ่องเป็นคนฉลาด เขาคง
ไม่เพิกเฉยโอกาสที่นางยื่นให้จนพลาดพลั้งไปอย่างน่าเสียดาย

ปล่อยให้เขาทำงานของเขา ส่วนนางก็จะทำงานของนาง และพั๊กนี่

เสวียนอ่องอาจต้องทำงานตอนกลางคืนอย่างหนัก นางเลยหาเรื่องออกจากวังเสวียนอ่องไปอยู่ที่ดินของตนเองตอนกลางวัน เปิดโอกาสให้เสวียนอ่องนอนหลับพักผ่อน

ครอบครัวเหล่าทหารเดินทางมายังที่ดินของผู้ดูแลจนแล้ว มีนักร้อยครอบครัว รวมแล้วพันกว่าชีวิต เยี้ยววีหญิงตัดสินใจใช้เงินซื้อที่ดินอีกจำนวนหนึ่งก่อนหน้านี้ ตอนนี้อันบ้านพักทุกหลังก็ถูกสร้างจนเสร็จสิ้น ครอบครัวทั้งหลายเข้าไปอาศัย ผู้ดูแลและคนของเขากำลังแบ่งงานให้คนทั้งหลายทำ พอเห็นว่าเยี้ยววีหญิงมาเยี่ยมชม หลายคนก็รีบเข้ามาคารวะนาง

ผู้ดูแลแจกแจงให้เยี้ยววีหญิงฟังว่าแบ่งส่นพื้นที่อย่างไร ส่วนไหนปลูกอะไร หรือใช้เลี้ยงสัตว์ จากนั้นพาเยี้ยววีหญิงเยี่ยมชมสถานที่

“ข้าทนต์ทำไร่ชา ส่วนมากจึงปลูกชาปลูกหม่อน แต่บางส่วนใช้ปลูกข้าว ทำสวนผัก เลี้ยงปลา ไก่ เป็ด วัว ห่าน และหมู ส่วนบนเขาข้าเน้นปลูกผลไม้”

ความจริงเขาปลูกมากกว่าที่เอ่ยกับเยี้ยววีหญิง เพราะนางเห็นสวนไผ่ขนาดย่อม และมีโรงเพาะเห็ดด้วย แต่ที่ไม่บอกเพราะเขาคงลืม การทำสวนครั้งนี้ใหญ่ยิ่งกว่าในอดีตที่เขาเคยทำ และต้องรับผิดชอบคนจำนวนมาก ปัญหาย่อมมากตาม ผู้ดูแลงานนั้นเคยทำสวน แต่ไม่เคยบริหารคนมากมายขนาดนี้

เยี้ยววีหญิงกล่าวว่าส่งคนมาช่วยเขาดูแลและควบคุมกลุ่มผู้ย้ายมาอยู่ พอได้ยินเช่นนั้น ผู้ดูแลงกก็ทำหน้าโล่งใจ พาเยี้ยววีหญิงไปเรือนหลังหนึ่ง ที่นั่นมีสตรีอยู่เต็มไปหมด ฉางฮูหยินกำลังสอนผู้หญิงหลายคน เรื่องงานที่ต้องทำในเร็ววันนี้ พอเห็นเยี้ยววีหญิงและสามีของนาง ฝ่ายนั้นก็รีบตรงเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้ม

“คุณหนู...ไม่สิ คารวะพระชายา”

พอได้ยินฉางฮูหยินเรียกนางว่าพระชายา สตรีทั้งหมดรีบลุกขึ้น

ทำความเข้าใจ เยี่ยมวีหนึ่งก็มีศีรษะหักท่ายพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะหันมาหานางสุทธานิน

“ข้าคงไม่ได้มาขัดจังหวะสุทธานินกระมัง”

“พวกเราเพิ่งเริ่มต้น ยังมีเวลาอีกมาก” นางสุทธานินเอ่ยด้วยดวงหน้ายิ้มแย้ม “ตอนกลางป่าเพื่อทำพื้นที่ พวกเราขายไม่ได้จำนวนหนึ่ง และเก็บพวกต้นไม้ที่ผลกินได้เอาไว้ ตอนนี้อย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ พอจะมีผลผลิตให้พระชายนำกลับไปวังเสวียนฮ่องได้”

“ขอเพียงบางส่วนก็พอ นอกนั้นให้ทุกคนได้กินเถอะ ข้าขอตุสมุดบัญญัติได้หรือไม่”

เยี่ยมวีหนึ่งต้องทราบบว่าเสียเงินเท่าไร พออ่านสมุดบัญญัติ ชักถามข้อสงสัยกับผู้ดูแลนาง และลองนั่งคำนวณเล่นๆ นางก็ยกเงินหนึ่งหมื่นตำลึงให้พวกเขา เอาไว้ลงทุนส่วนหนึ่ง ตัดเย็บชุดใหม่ให้ทุกคนที่มาอยู่ใหม่ และมอบเป็นรางวัลสำหรับคนทำงานหนักเช่นผู้ดูแลนางและภรรยา

เยี่ยมวีหนึ่งรับผักป่า เห็ด หน่อไม้ และผลไม้ป่าต้องขึ้นรถม้า กลับมาวังเสวียนฮ่องในตอนเย็น หวังกงกรอนางอยู่นาน พอเห็นเยี่ยมวีหนึ่งก็รีบเข้ามากระซิบบอก

“เรียนพระชายา สวีผิงอันมาขอพบท่าน”

ไต้ยีนนามสวีผิงอัน เยี่ยมวีหนึ่งรีบสาวเท้าไปยังห้องรับแขกทันที พบชายอ้วนแปลกหน้า หากเขาไม่เอ่ยทักนางก่อน เยี่ยมวีหนึ่งคงจำไม่ได้ว่านี่คืออาสวีของนาง

“พระชายา...”

“อาสวี” เยี่ยมวีหนึ่งตรงเข้าไปหาอีกฝ่าย “เจอหรือไม่”

“ข้านำมาให้ท่านแล้ว” สวีผิงอันกระซิบบอก เห็นชัดว่าเขาไม่ไว้ใจใครในวังเสวียนฮ่อง ดังนั้นจึงรอเยี่ยมวีหนึ่งกลับมา ใบหน้านางแดงก่ำด้วยความยินดี บอกให้หวังกงไปติดตามสวีเสวียนและเงินซื้อมารอบบุตรชายของพวกเขา และนางก็เดินนำสวีผิงอันเข้าไปในห้องนอนของเสวียนฮ่อง

สวีผึ้งอันเพิ่งจะเคยเห็นเสวียนอ่องเป็นครั้งแรก เขาตกใจและมอง
เยี้ยววิหิง พระชายาเอกเสวียนอ่องพยักหน้าให้เขาเล็กน้อย จากนั้นบอก
ให้สาวใช้ออกไปด้านนอก ทั้งห้องเหลือเพียงตัวนาง จางกงกง สวีผึ้งอัน
และเสวียนอ่องที่นอนอยู่

เยี้ยววิหิงปิดหน้าต่างให้สนิท จากนั้นหันมาถาม “อาสวี หลักฐาน
พวกนั้นอยู่ที่ไหน”

จางกงกงหันมองสวีผึ้งอันทันควัน สวีผึ้งอันตอบทันที

“อยู่ที่นี้” เขาถอดชุดคลุมตัวใหญ่ห่อหุ้มออกแล้วชั้นแล้วชั้นในด้านใน
เสื้อคลุมนั้นเย็บติดกระดาษคำสาปภาพ ซ้อมูล และตัวเงิน พอถอดอีกชั้น
ก็เป็นกล่องใส่ของขนาดเล็กหลายอย่าง เยี้ยววิหิงกับจางกงกงช่วยกันเก็บ
หลักฐานที่สวีผึ้งอันรวบรวมมา จางกงกงถึงกับมือสั่นเทา ขณะที่เยี้ยววิหิง
ถามสวีผึ้งอันที่กลับเป็นบุรุษสูงใหญ่ รูปร่างสมส่วน

“ท่านอาสวีเจอพวกมันได้อย่างไร”

“ข้าตามรอยบุรุษนามหว่าซานมานาน เขาเปลี่ยนชื่อและปลอมตัว
หลายครั้ง จึงยากต่อการค้นหา ในที่สุดก็พบว่าเขามักไปโรงแรมสุราเก่าๆ
แห่งหนึ่ง ใต้โรงแรมสุราของพวกนี้เต็มไปด้วยหมด ข้าเกรงว่าคนอื่นจะติดตาม
เลยตัดสินใจขนทั้งหมดมาให้พระชายา” สวีผึ้งอันดูโล่งอกที่ทำงานใหญ่
สำเร็จตามมอบหมาย เขากล่าว “พระชายา...ของแต่ละอย่างไม่ธรรมดาเลย
แน่ใจนะที่ท่านจะไม่เป็นอันตราย”

ของพวกนี้ล้วนไม่ควรเก็บไว้กับตัว เพราะมีคนพร้อมจะสังหารนาง
เพื่อทำลายมัน เยี้ยววิหิงพยักหน้า “อาสวีวางใจ ที่เหลือนั้นข้าจะจัดการ
เอง” เห็นใบหน้าเป็นกังวลของเขานางจึงเอ่ย “ลำบากอาสวีแล้ว ให้ข้าเลี้ยง
อาหารท่านสักมื้อ แล้ววันหน้าต้องตอบแทนท่านนะ”

“พระชายามีความสุข อยู่อย่างสุขสบายไปทั้งชีวิต นั่นคือการ
ตอบแทนข้าแล้ว” สวีผึ้งอันเอ่ยอย่างอ่อนโยน

เยี้ยววิหิงยิ้มให้เขา หยัดกายลุก และบอกให้จางกงกงจัดการ

หลักฐานสำคัญทั้งหลายนี้ นางจะพาสวีผิงอันไปกินอาหาร เยี้ยอวีหนึ่งจูงมือ
ชายวัยกลางคนออกจากห้องนอนของเสวียนอ่อง

“ไปกันเถิด ท่านอา ข้าจะทำอาหารให้ท่านด้วยตัวเอง”

สวีผิงอันเดินตามแรงจูงไป ขณะที่เสวียนอ่องปรือตามอง พอเห็นว่า
ชายาของตนกุมมือบุรุษผู้หนึ่ง ชายหนุ่มก็ลืมตัวเบิกตาโพล่งจนจางกง
ต้องรีบเอาตัวมาบัง พร้อมกระซิบนเตือน

“ท่านอ่อง ท่านยังต้องนอนอยู่นะ”

“บุรุษผู้นั้นเป็นอะไรกับนาง” เสวียนอ่องถามหัวนงๆ

“เป็นผู้เอาหลักฐานสำคัญพวกนี้มาให้ ท่านอ่องกรุณาสนใจหลักฐาน
สำคัญด้วย มันสำคัญยิ่ง”

เยี้ยอวีหนึ่งครุ่นคิดเรื่องการซ่อนหลักฐานเหล่านี้ไว้ในวังเสวียนอ่อง

นางคิดว่าหลักฐานที่เป็นกระดาษซ่อนในเอี้ยมบังทรงของตนได้ หากว่านำ
มาสวมไว้ ใครก็คงคาดไม่ถึงและไม่กล้าแย่งมันไปจากนางแน่ แต่หลักฐาน
อย่างอื่น อาจต้องซ่อนในที่ที่ไม่มีใครสามารถค้นได้ เช่นเตียงของเสวียน
อ่อง หรือบางหลักฐานนางอาจส่งให้อ่องสักคนเพื่อใช้จัดการอ่องอีกคน แต่
ก่อนหน้านั้นนางต้องรู้จักหลักฐาน และคนที่จะถูกหลักฐานนั้นทำร้ายเสีย
ก่อน

หลังจากนอนคิดหนึ่งคืน เยี้ยอวีหนึ่งตัดสินใจจะปรึกษาหารือกับจาง
กงก ลุงสวี และป้าเงินในวันนี้ ทว่าหลังจากช่วยจางกงผลัดเปลี่ยน
เสื้อผ้าให้เสวียนอ่อง ทำความสะอาดมือที่มึนกลิ่นเปลือกต้นไม้ฉุนสร็จสิ้น
กำลังเป่าน้ำแกงป้อนเสวียนอ่อง จู่ๆ จางกงก็เอ่ยถามเบาๆ

“พระชายา สวีผิงอันคนนั้น...”

ครั้นเห็นเยี้ยอวีหนึ่งมองมา จางกงงงสุดลมหายใจเล็กๆ อย่าง
ประหม่า หากถามไปพระชายาจะเอะใจหรือไม่ แต่ถ้าไม่ถาม เสวียนอ่อง
อาจเอาเขาตายแน่นอน

“...เขาเป็นอะไรกับท่านหรือ”

เยี้ยววีหิงขมวดคิ้ว “เขาเป็นบุตรชายของลุงสวีและบำาเงินอย่างไรเล่า ท่านก็ทราบมิใช่หรือ”

จางกงงเอ่ยต่อ “ข้าเพียงสงสัยว่าเขารักเอ็นดูท่านแปลกๆ นะ”

เมื่อคืนนี้เสวียนอ่องแอบไปจวนของสวีผิงอันคนนั้น เห็นว่าเขาเขวภาพเหมือนสตรีหน้าตาคล้ายเยี้ยววีหิงในห้องนอน ทั้งมองและลูบคลำอย่างรักใคร่ หากรองแม่ทัพฉีซานไม่ตามไปด้วย เสวียนอ่องอาจเผาจวนตระกูลสวีไปแล้ว

“อ้อ เขาเป็นเหมือนบิดาบุญธรรมของข้า” เยี้ยววีหิงพยักหน้ารับ

“ข้าคิดว่าเขาอาจตกหลุมรักท่านก็ได้ล่ะ พระชายาต้องระวังตัวไว้ ท่านแต่งงานกับท่านอ่องแล้ว” จางกงกงลั่นใจเอ่ยออกไป

เยี้ยววีหิงวางช้อนใส่ถ้วยน้ำแกง ก่อนจะหัวเราะเบาๆ “จางกงกง ท่านคิดไปถึงไหน เขาไม่ได้รักข้าหรอก คนที่อาสวืตกหลุมรักคือท่านแม่ของข้าต่างหาก”

จางกงกงกับเสวียนอ่องพลันวิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะแจ้งแก่ใจ จางกงกงถามอีก

“พระชายาหน้าตาเหมือนมารดามากใช่หรือไม่”

เยี้ยววีหิงพยักหน้า “ใช่แล้ว นับเป็นเรื่องดี เพราะข้าไม่อยากเหมือนท่านพ่อ”

เช่นนั้นก็อธิบายได้ว่าเหตุใดในห้องนอนของสวีผิงอันจึงเขวภาพเขียนสตรีหน้าตาละม้ายเยี้ยววีหิง สตรีนางนั้นคือเหยาซื่อ มารดาของเยี้ยววีหิงนี่เอง ความจริงนั้นเหมือนน้ำเย็น ดับไฟหิงหวางของเสวียนอ่องได้ทันที จางกงกงเองก็เอ่ยอย่างโล่งใจ

“มีน่า เขาถึงมองท่านด้วยสายตาอ่อนโยนปานนั้น”

เยี้ยววีหิงยิ้ม “อาสวือายุน้อยกว่าท่านแม่ของข้ามากก็จริง แต่ท่านแม่จับมือเขาเขียนอักษร ดูแลเป็นอย่างดี เขาตกหลุมรักท่านแม่ แต่

ตนต่ำต้อยเกินไป สุดท้ายก็มองว่าข้าเป็นลูกบุญธรรมของเขาเสมอ และข้าเองก็อยากได้บิดาเช่นเขาด้วย ข้าเกือบได้กราบเขาเป็นพ่อบุญธรรม น่าเสียดายลุงสี่และป้าเงินคัดค้านอย่างแรง ด้วยเหตุผลว่าไม่เหมาะ ทั้งอายุและฐานะ พวกเขามักคิดว่าตนเองเป็นเพียงบ่าวของข้า แม้มีบุญคุณกับข้าเพียงใดก็ตาม”

จางกงกพยักหน้ารับ เยี้ยววีหิงเห็นว่าเขาหายสงสัยแล้วจึงป้อนน้ำแกงให้เสวียนอ่องต่อ หลังเสวียนอ่องดื่มน้ำแกงจนหมดด้วย เยี้ยววีหิงหอมแก้มสามี ก่อนจะเดินไปกินอาหารเช้าอย่างอารมณ์ดี จางกงกกระซิบถามเสวียนอ่องเบาๆ

“ท่านอ่องสบายใจแล้วสินะ”

เสวียนอ่องเปิดตามองอีกฝ่ายเป็นเชิงปราชัย ก่อนจะปิดตาลงเช่นเดิม ตีจริง ที่เขายังมือไม่จุดไฟเผาพ่อบุญธรรมของนาง มิเช่นนั้น เยี้ยววีหิงอาจไม่ยอมให้อภัยเขาตลอดชีวิต

ฤดูใบไม้ผลิมาถึงในที่สุด

ตระกูลเยี้ยวไปจากเมืองหลวงแล้ว เพราะเฟิงซื่อเป็นนักโทษสังหารคนตาย นางจึงถูกจับรวมกับเหล่าผู้สมรู้ร่วมคิดของตน ก่อนหน้านั้นเฟิงซื่อทำไม่ดีกับสาวใช้ของตนไว้มาก หลังจากเหตุการณ์ไฟไหม้ นางและสามียังขายคนพวกนี้ไปอีก ก่อนที่เยี้ยววีฮวาไปหาตัวจนพบ คนพวกนี้ตกกระกำลำบากแตกต่างกันไป ผู้รู้ถึงความเลวทรามของเฟิงซื่อมากที่สุด ถูกบังคับให้กินยาทำลายเส้นเสียงและขายเข้าซ่องชั้นต่ำ หรือไม่ก็กำลังจะถูกส่งไปแดนไกล พวกนางล้วนเจ็บแค้นโกรธเกลียดเฟิงซื่อยิ่งกว่าหอนแมลง ถูกขังรวมกับกลุ่มคนพวกนี้ เฟิงซื่อถูกทารุณมากมายเท่าไร มีแต่นางเท่านั้นที่รู้

ในคุกอันหนาวเย็น เฟิงซื่อขดตัวอยู่ตรงมุมสกปรกที่สุด สภาพผมเผ้ายุ่งเหยิงน่าเวทนา สองมือนางแตกละเอียด ดวงตาไร้แวว ดวงหน้าบอบช้ำ

และดูแก่ลงอีกหลายสิบปี อีกไม่นานนางจะถูกนำไปประหาร ความหวัง
ที่บุตรชายหญิงจะมาช่วยเหลือนางก็ริบหรี่

“ทางนี้ขอรับ”

เสียงฝีเท้าดังขึ้น เป็นเสียงผู้คุมที่เต็มไปด้วยความนอบน้อม ทุกคน
เงยหน้าขึ้นมอง เห็นผู้คุมเดินนำสตรีต่างวัยสองคนและชายชราหนึ่งคนเข้า
มา เห็นดวงหน้างดงามพิสุทธิ์นั้น ดวงตาแห่งผากของเฟิงซื่อเป่ย์เปล่งประกาย
ริบลุกขึ้นร้องเรียกพร้อมรอยยิ้ม

“หญิงเอ๋อร์!”

เยี้ยววีหนิงเดินมาหยุดตรงหน้านาง เพราะอากาศยังหนาวอยู่จึงสวม
ชุดขนจิ้งจอกขาวโพลน เทียบกับสิ่งทั้งหลายในคุกนี้ นางดูบริสุทธิ์และสูงส่ง
พอเห็นเฟิงซื่อเป่ย์ ดวงตานางก็แดงก่ำ หันมาจ่ายเงินให้ผู้คุม เจ้าหน้าที่รีบเงิน
มาแล้วเอ่ย

“พระชายา ข้าให้เวลาได้เพียงแค่นี้เท่านั้น อีกไม่นานจะถึงเวลา
ประหารแล้ว”

เยี้ยววีหนิงพยักหน้า “ขอบคุณท่านมากที่ให้โอกาสข้าได้กตัญญูเป็น
ครั้งสุดท้าย”

ผู้คุมถึงกับมองนางอย่างเหม่อลอย เฟิงซื่อเป่ย์สารภาพจนหมดว่าทำผิด
อะไรไว้กับบุตรชายหญิงของอดีตฮุยกินบ้าง เยี้ยววีหนิงไม่จำเป็นต้องดีกับ
นางถึงเพียงนี้เลย นางเป็นถึงพระชายาเอกเสียนอ่อนง อุตส่าห์มากู้อัน
ต่ำต้อยเพื่อเยี่ยมคนผู้นี้ ส่วนบุตรชายหญิงแท้ๆ ของเฟิงซื่อเป่ย์ไม่กล้ามา
เพราะมารดาพวกเขาเป็นนักโทษประหาร

ไต้ยีนคำว่า ‘กตัญญูเป็นครั้งสุดท้าย’ เฟิงซื่อเป่ย์รู้สึกหวาดกลัวจนขนหัว
ลุก นางรีบเอื้อมมือมาหาเยี้ยววีหนิงแต่ไม่ถึง เอ่ยวิงวอน

“หญิงเอ๋อร์ แม่ไม่อยากตาย! ลูกช่วยแม่ด้วย!”

เยี้ยววีหนิงหล่นน้ำตา เอ่ยเสียงเครือด “ท่านแม่ ข้าช่วยท่านไม่ได้
จริงๆ”

“ทำไมจะช่วยไม่ได้ เจ้าเป็นถึงพระชายาเอกเสวียนอ่อง ฝ่าบาทโปรดปรานเจ้า เหตุใดจึงร้องขอชีวิตให้ข้าไม่ได้!” เฝิงซื่อทวาด พอผู้คุมมองมาด้วยสายตาน่ากลัว นางก็รีบเอ่ยเสียงอ่อนลง พร้อมร้องไห้ออกมา “หญิงเออร์ ช่วยแม่ด้วยเถิด แม่เป็นคนที่เลี้ยงเจ้ามานะ...”

“นักโทษหญิงคนนี้ไม่เจียมตัวจริงๆ กล้าเสียมารยาทกับพระชายาและทวงบุญคุณ...ไม่ละอายแก่ใจสักนิด!” ผู้คุมเอ่ยอย่างอดไม่อยู่ เห็นเขาจับกระบอกแล้ว เฝิงซื่อหดตัวสั่น ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

“ช่างเถิด” เยี่ยววีหนึ่งถอนหายใจ มองผู้คุมอย่างแว่วอน กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ท่านแม่ ข้าทำอาหารมาให้ท่านเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนท่านจะขึ้นสู่ลานประหาร”

ป่าเถื่อนเกือบันโตไม่เข้ามาเปิดอกที่ละชั้น ล้วนเป็นอาหารรสเลิศ ชวนให้ผู้คุมและเหล่านักโทษตกตะลึง เยี่ยววีหนึ่งหยิบตะเกียบ พลังเอ่ยอย่างเศร้าใจ

“ให้ข้าบ่อนอาหารท่านเป็นครั้งสุดท้ายเถิดนะ”

เฝิงซื่อกำช้อนุกรงแน่น เอ่ยถามอีก “เจ้าช่วยแม่ออกไปไม่ได้จริงๆหรือ”

เยี่ยววีหนึ่งไม่เอ่ยคำ คีบเนื้อวัวผัดขึ้นมา เคลื่อนตัวเข้าไปใกล้เฝิงซื่อเพื่อบ่อนอาหารเข้าปากอีกฝ่าย กลิ่นอาหารนั้นหอมหวานจนทุกคนล้นกลืนน้ำลาย แม้ว่าเฝิงซื่อจะคิดถึงความตาย แต่นางก็ไม่ได้กินอะไรใดๆ มานานแล้ว สุดท้ายจึงอ้าปากรับ

เยี่ยววีหนึ่งน้ำตาไหล “เป็นเช่นไรบ้าง ท่านแม่เฝิงซื่อ...ท่านไม่เคยกินอาหารฝีมือลูกเลยสักคำ”

เฝิงซื่อเคี้ยวอาหารและกลืนลงคอ เยี่ยววีหนึ่งคีบข้าวสวยหอมกรุ่นบ่อนนางอีกคำพร้อมเอ่ย

“ข้าจำได้ ตอนข้าเด็กๆ แม่ครัวที่เฝิงอี่เหนียงส่งมาเรือนของท่านแม่ ข้า เคยพูดไว้...” เยี่ยววีหนึ่งลดเสียงลง ให้ได้ยินกันเพียงสองคน ขณะที่

เฟิงซื่อถึงกับตัวแข็งค้าง “...เพราะร่างกายของท่านแม่ข้าั้นล้ำค่า ดังนั้น เครื่องปรุงบางอย่างจำต้อง ‘พิเศษ’ สิ่งที่น่างมกัใส่ในอาหารท่านแม่แท้ๆ ของข้า คือยาบำรุงล้ำค่า ท่านแม่เฟิงซื่อ...ท่านก็เป็นเหมือนท่านแม่แท้ๆ ของลูกนะ”

เฟิงซื่อหน้าเผือดสีกับนัยที่แฝงในแวจานั้น พอเยี่ยววีหนิงคืบอาหาร มาป้อนนางอีก ต่อให้มันเป็นเนื้อวัวอย่างดี นางก็ไม่ต้องการ เฟิงซื่อรีบตบมือของเยี่ยววีหนิงอย่างแรง ตะโกนถามดั่งลั่น

“เจ้าใส่อะไรลงไปในการอาหารของข้า!”

เยี่ยววีหนิงนิ่งงัน ผู้คุมเองก็ตกใจ รีบปราดมามองเยี่ยววีหนิงที่กุมมือไว้ พระชายาเอกเสวียนอ่อนงสะอื้น ถามอย่างปวดใจ

“แม่แต่อาหารมือสุดท้ายจากข้า ท่านแม่ก็ยังไม่ยอมรับหรือ”

“เจ้าคิดจะวางยาพิษสังหารข้า ให้เหมือนกับที่ข้าวางยาแม่ของเจ้าใช่หรือไม่!” เฟิงซื่อทวาดถามเสียงดัง นางหันไปหาผู้คุม ร้องบอก “รีบจับนางไป! นางคิดจะสังหารคน!”

เยี่ยววีหนิงชะงักมือ ผู้คุมเองก็ตกใจ เห็นว่าเฟิงซื่อไม่มีที่ท่าล้อเล่น เขาก็พิจารณาอาหารในจานที่เยี่ยววีหนิงนำมา หากเป็นเช่นที่เฟิงซื่อเอ่ยจริง เขาต้องรายงานต่อฮ่องเต้และว่าตามกฎหมาย

พระชายาเอกเสวียนอ่อนงกระชับตะเกียบในมือ หันมาคืบเนื้อวัวเข้าปากต่อหน้าทุกคน นางกินอาหารเพื่อพิสูจน์ว่าไม่ได้ทำอย่างที่แม่เลี้ยงกล่าวหา และเยี่ยววีหนิงต่างหากที่ได้ยินความจริงจากปากเฟิงซื่อ พระชายาเอกเสวียนอ่อนงหลังน้ำตาอาบแก้ม ก่อนจะเก็บปิ่นโตแล้วเบือนหน้าหนี เดินจากไปอย่างรวดเร็ว เห็นเช่นนั้นเหล่าคนมองต่างรู้สึกปวดร้าวแค้นโหมงาม บุตรสาวแสดงความกตัญญู แต่แม่เลี้ยงสาตโคลนใส่นาง ทั้งคำสารภาพเมื่อครู่ของเฟิงซื่อยิ่งทำให้ข้อกล่าวหาที่ยังไม่ยอมรับและมีเยี่ยววีหนิงช่วยยืนยันความบริสุทธิ์ให้ กลับกลายเป็นความจริง

พอเฟิงซื่อถูกนำใส่กรงแห่แหนให้ชาวเมืองขว้างปาสิ่งสกปรกใส่

ขุนนางที่ควบคุมการประหารก็อ่านความผิดของนาง ประกาศให้ทราบว่
นางลงมือสังหารอดีตฮุนของผู้นำตระกูลเยี่ยถึงสองคน เมื่อครู่ยังใส่ร้าย
และทำร้ายพระชายาเอกเสวียนอ่องที่มาป้อนข้าวนางครั้งสุดท้ายอีกด้วย
เมื่อทราบเหตุการณ์โดยละเอียด ขุนนางคนนั้นก็รังเกียจสตรีผู้นี้หนัก และ
ผู้ถูกกระทำคือพระชายาเอกเสวียนอ่องที่ส่องเต๋ไปรดปรานดูบุตรสาวแท้ๆ
ก็ไม่ปาน เขาจึงประกาศ

“เปลี่ยนจากตัดศีรษะ เป็นตัดเอว!”

แม้เป็นการประหารเหมือนกัน แต่ความเจ็บปวดก่อนประหารแตก
ต่างกันสิ้นเชิง เยี่ยววีหนิงอยู่บนธรรมา ทอดตามองการประหารนั้นพร้อม
สวี่เสวี่ยและเงินซื้อด้วยแววตาเย็นเยียบ

**ทางวังหลวงมีงานใหญ่คือประเพณีล่าสัตว์ ช่างเต๋จะพาของเขา พระ
สนมคนโปรด เหล่าอ่อง เหล่าอ่องค์หญิง เหล่าอ่องค์ชาย และข้าราชบริพาร
คนโปรดไปยังป่าที่จัดเตรียมไว้ เพื่อเริ่มงานล่าสัตว์**

การได้ไปร่วมด้วยนับเป็นเรื่องทรงเกียรติสำหรับผู้ที่ได้รับอนุญาตให้
ติดตามช่างเต๋ เยี่ยววีฮวาและเยี่ยววีเซียงยังมีคุณความดีเก่าที่เคยช่วย
เหลือผู้ป่วยโรคระบาด ทั้งเยี่ยววีฮวาเป็นว่าที่ชายารองของเหวินอ่อง ดังนั้น
ตระกูลจ้าวที่ดูแลพวกนางจึงถูกเชิญไปงานล่าสัตว์ครั้งนี้

ธรรมาตระกูลจ้าวหลายคันทึ่งหน้าตามชบวนเสด็จไปยังป่าที่ล่าสัตว์
เยี่ยววีฮวาไม่พูดคุยกับเยี่ยววีเซียงอีกเลย หลังจากมอบเงินให้อีกฝ่ายยิ้ม
เพื่อซื้ออิสรภาพจากตระกูลเยี่ย เยี่ยววีเซียงพอเอ่ยปากชมซูฟี่สาวเช่นนั้น
ก็ดีใจที่ได้รับเงิน และสมปรารถนาเพียงครู่เดียว จากนั้นนางก็เกิดความ
เสียใจ เพราะถูกกันออกจากกลุ่มสนทนาระหว่างพวกเยี่ยววีฮวากับนางโดย
สิ้นเชิง

จ้าวมินเอ่ยเสียงเจื้อยแจ้วกับเยี่ยววีฮวา “พี่หนิงชู่น่าจะมาด้วยนะ
เจ้าคะ นางไม่น่าอยู่ปรนนิบัติคุณชายสามจนพลาดโอกาสนี้เลย พิธึล่าสัตว์

ของราชสำนักนี้ ใครๆ ก็อยากไปทั้งนั้น ข้ามีวาสนาก็เพราะพื่อวีฮวาโดยแท้”
นางไม่เอ่ยถึงเยี้ยววีเซียง แต่เยี้ยววีเซียงก็ส่งเสียงเหมือนอยากร่วม
วงด้วย

“ใช่ พิธีลาลัศว์เป็นพิธีที่ทรงเกียรติ โชคดีจริงๆ ที่พวกเราได้ไป”
จ้าวมินเหมินเยี้ยววีเซียงและคุยกับเยี้ยววีฮวาต่อ ประหนึ่งว่าเมื่อครู่
ไม่ได้ยินคำพูดของคุณหนูสี่ตระกูลเยี้ยว “ไม่รู้ว่าคุณหนูฟางกับคุณหนูฟาน
จะมาด้วยหรือไม่นะ แต่คุณหนูไม่ต้องติดตามครอบครัวมาแน่นอนเจ้าคะ
พื่อวีฮวาต้องระวังคุณหนูใหญ่ตระกูลโม่สักหน่อยนะเจ้าคะ”

“อ้อ พี่จะระวังตัว” เยี้ยววีฮวาขานรับพร้อมยิ้มน้อยๆ แสร้งมองไม่
เห็นเยี้ยววีเซียงที่กำลังคุกรระโปรงแน่นด้วยความสะเทือนใจ เยี้ยววีฮวาไม่
สนใจคนอื่นอีก ทอดตามองไปนอกรถม้า นึกถึงเรื่องราวในอดีตที่เคยเกิด
ขึ้นกับตนเอง

ในชีวิตที่แล้ว เยี้ยววีฮวาถูกช่วยมาจากตระกูลจู่ และติดตามเยี้ยวหรง
มาร่วมพิธีลาลัศว์ ตอนนั้นเยี้ยววีมีแต่งให้เหวินอ่องเป็นพระชายาเอก เห็น
ว่าพี่หญิงใหญ่ของตนหย่ากับสามีและมาวนเวียนอยู่ใกล้เหวินอ่อง เยี้ยววีมี
ก็กลั่นแกล้งนางสารพัด ทั้งพูดเรื่องเยี้ยววีฮวาเสียตัวให้จู้เส้าเฟิงก่อนถึงวัน
แต่งงาน และเสนอให้เยี้ยววีฮวารายรำให้เหล่าสตรีชั้นสูงดู และแสร้งใส่
เศษกระเบื้องในรองเท้าของนาง กว่าเยี้ยววีฮวาจะกัดฟันรำรำจบ สองเท้า
ก็ชุ่มเลือด ไม่สามารถขี่ม้าลาลัศว์ร่วมกับใครได้

นางจำได้ดีว่าเหวินอ่องถอดรองเท้าให้ได้อย่างอ่อนโยน และช่วยดึงเศษ
กระเบื้องออกจากเท้าด้วยตัวเอง เขาพูดเรื่องเสวียนอ่องพื้นแล้วและกลายเป็น
เป็นที่จับตามองในการลาลัศว์ครั้งนี้ เหวินอ่องต้องการลองแข่งกับพี่ชาย
ใหญ่ ว่าใครจะมีฝีมือการล่าเหนือกว่ากัน

สุดท้าย...เสวียนอ่องยังคงเหนือกว่าน้องชายทุกคน ทั้งสามารถ
ช่วยเหลือช่องเต้ไว้จากม้าคลั่งด้วย เป็นความจริงที่ว่าเมื่อเสวียนอ่องพื้น
อ่องและองค์ชายองค์อื่นก็ได้กลายเป็นคนไร้ค่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา

ทว่ายามนี้ทุกอย่างผิดจากอดีตที่นางเคยเห็น เสวียนอ่องยังไม่ฟื้น และเยี้ยววีหิงไม่ได้มาร่วมพิธีล่ำลัตรี เช่นนั้น... ความดีความชอบที่เสวียนอ่องเคยทำในงานล่ำลัตรี เยี้ยววีหิงมีโอกาสขโมยมาใช่หรือไม่ เพียงแค่คิด เยี้ยววีหิงก็รู้สึกตื่นเต้นจนดวงหน้าแดงกำเสียวแล้ว

“พระชายาน่าจะไปร่วมพิธีล่ำลัตรีกับฝ่าบาท” หวังกงกงเอ่ยอย่างเสียดาย “หากท่านไป พวกข้าจะเผ่าดูแลท่านอ่องให้เอง ท่านไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงใดๆ”

“ข้าอยากอยู่ดูแลสามีที่วังนี้มากกว่า” เยี้ยววีหิงตอบกลับ พร้อมเอาซีผั่งทาดวงหน้าเสวียนอ่องอย่างใส่ใจ “พิธีล่ำลัตรีมีทุกปีมิใช่หรือ พอท่านอ่องฟื้นพวกเราค่อยไปกันก็ได้”

หวังกงกงรู้สึกสะเทือนใจ พระชายาเอกเสวียนอ่องยังคงรอคอยให้สามีฟื้นขึ้นมาในทุกๆ วัน ช่างเป็นสตรีที่ยอดเยียมอะไรเช่นนั้น

“ได้ยินหรือไม่ท่านอ่อง...” เยี้ยววีหิงหยิกแก้มคนที่นอนอยู่ เอ่ยอย่างตั้งใจ “พอท่านฟื้น ต้องพาข้าไปร่วมพิธีล่ำลัตรีทุกๆ ปี แล้วต้องล่ำจิ้งจอกดำมาให้ข้าทำตุ้มมือด้วย”

เสวียนอ่องครุ่นคิดว่าถ้านางต้องการ เขาจะล่ำเสื่อมาให้ก็ยิ่งได้ ทว่าในความเป็นจริงแล้วเยี้ยววีหิงกลับไม่ต้องการหนังจิ้งจอกดำ นางขอเพียงได้เป็นอิสระ หวังกงกงชื่นชมความรักของสามีภรรยาเรียบง่าย แล้วเดินจากไป เยี้ยววีหิงบอกเสวียนอ่องอย่างอ่อนโยน

“ท่านอ่อง อีกเหตุผลหนึ่งที่ข้าไม่ยอมไปร่วมพิธีล่ำลัตรี มิใช่เพราะต้องการดูแลท่านอย่างเดียว ข้าต้องไปดูแลคนของท่านที่ย้ายมาอยู่ในที่ดินของข้าด้วย ดังนั้นจงทราบดีว่าอะไรจะลงตัว ข้าอาจปรนนิบัติท่านอ่องไม่เต็มที่หวังว่าท่านจะอภัยให้ข้านะ”

นางจูบลงบนหลังมือของเสวียนอ่องเพื่อขออภัย แล้วรับน้ำแกงจากโม่หมดยมาป้อนเขา หลังจากนั้นนางก็ฝากจางกงกงให้ช่วยดูแลเสวียนอ่อง

ก่อนจะเดินทางไปยังที่ดินของตนเอง

เสวียนอ่องลืมนิทานพันควัน เมื่อหึ่งห้องเหลือเพียงจางกงกวงและตัวเขา
เท่านั้น อ่องหนุ่มเอ่ยถามขึ้น

“ส่งคนไปพิธิล่าสัตว์แล้วใช่หรือไม่”

“เรียบร้อยแล้วท่านอ่อง”

เสวียนอ่องพยักหน้าอย่างพอใจ “อย่าลืมนำห้องครุฑมาให้ตามไป
คุ้มครองพระชายาด้วย”

จางกงกวงรับคำอีก ก่อนเอ่ยอย่างกังวลว่า “ท่านอ่อง พิธิล่าสัตว์
ครั้งนี้ พี่สาวของพระชายาเข้าร่วมด้วย...”

เสวียนอ่องเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “ไม่ต้องกังวล เพราะข้าสั่งการแล้ว
อีกอย่าง...เสด็จพ่อมิใช่คนโง่ ที่จะเลิกชื่นชมชายาของข้า แล้วหันไปชอบพอ
เยี้ยววิฮวา...เป็นไปได้”

เยี้ยววิฮวาหนึ่งของเขาอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ ขอเพียงนางมีตัวตนอยู่ สตรี
ทั้งหลายล้วนกลายเป็นคนโง่ที่ไม่น่าพิศมัย

“คุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยว”

เยี้ยววิฮวาได้ยินเสียงทักก็หันไปมอง ฟานจิ่ววี่และฟางเจียวเจียว
จับจูงกันมาทักทายนาง เยี้ยววิฮวาเห็นสหายแล้วยิ้มกว้าง ฟางเจียวเจียว
มองไปโดยรอบ ก่อนถามพร้อมรอยยิ้ม

“อาซูไม่มาด้วยหรือ”

เยี้ยววิฮว้ายิ้มกว้าง “นางอยากอยู่ดูแลคุณชายสามตระกูลหลี่ เพราะ
อีกไม่นานจะมีการสอบจอหงวนแล้ว”

หลังพิธิล่าสัตว์ เหล่าบัณฑิตจะเข้าสอบครั้งสำคัญในชีวิต หนึ่งซึ่งไม่
อาจปล่อยให้หูลีจื่อหมิงอ่านหนังสือเพียงลำพังได้ ฟางจิ่ววี่เอ่ยอีก

“น่าอิจฉาคนมีความรักยิ่งนัก”

“นั่นสิ เมื่อไรความรักจะมาทักทายข้าบ้างหนอ” ฟางเจียวเจียวเอ่ย

อย่างซุกซน ไม่ได้จริงจังนัก

เยี้ยววีฮวาหรือตามองนางพร้อมรอยยิ้ม “อีกเดี๋ยวก็มี”

ในงานล่าสัตว์คราวนี้ ฟางเจียวเจียวจะเข้าไปช่วยกระต่ายป่าตัวน้อย บาดเจ็บจากบุรุษรูปร่าง ผู้เป็นที่สองของการล่าสัตว์คราวนี้ นั่นเป็นจุดเริ่มต้นความรักของอิวกั้วกวงและคุณหนูตระกูลฟาง เยี้ยววีฮวารอชมความรักของทั้งสองอย่างใจจดใจจ่อ

หากมีอิวกั้วกวงผู้เป็นแม่ทัพสวีเซวียในอนาคต และขุนนางใหญ่ผู้เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้อย่างหลี่จื่อหมิง ชุมอำนาจของเหวินอ๋องก็จะเหนือกว่าเสวียนอ๋อง เยี้ยววีฮวาคิดอย่างอารมณ์ดี ขณะเดินไปยังกระโจมพักตนเอง

ที่พักพิชล่าสัตว์แบ่งแยกชายหญิงชัดเจน พวกนางอยู่ละแวกเดียวกัน ส่วนหรรษาที่สุดนั่นคือส่วนของตระกูลโมซึ่งเดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่ ไม่หลั่นลงจากรถม้าส่วนตัวอันหรรษา ก้าวเข้ากระโจมพักโดยไม่สนใจคนในครอบครัว พร้อมข้าวของของนางอีกหลายหีบ ทุกคนมองนางเป็นตาเดียว ไม่หลั่นเป็นสตรีที่ใครต่อใครก็อยากถอยห่าง ดังนั้นพอนางเดินมายังกระโจมพักที่ดีที่สุดของตน คุณหนูทั้งหลายต่างหลบสายตา ยกเว้นเยี้ยววีฮวาที่มองนาง

โมหลั่นอายุมากกว่าเยี้ยววีฮวาหนึ่งปี ทั้งฐานะสูงส่ง ดังนั้นจึงไม่เกรงใจอีกฝ่ายเท่าไร เยี้ยววีฮวามองนาง แต่นางเมินเฉย ไม่เหลียวเดินตามพี่สาวมาห่างๆ ครั้นเห็นสีหน้าเยี้ยววีฮวาผู้ยังไม่ได้รับคำขอโทษจากโมหลั่นในเรื่องครึ่งเก้า คุณหนูคนเล็กของตระกูลโมจึงเอ่ยเสียงเบา

“คุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยว”

เยี้ยววีฮวาหันมามิให้นาง ก่อนที่โมหลั่นจะเอ่ยต่อ “ขอโทษด้วยที่พี่สาวข้าทำกริยาไม่ดีใส่ท่าน องค์รักษ์ของนางไม่อาจมาที่พักสตรีได้ ดังนั้นนางเลยหงุดหงิด”

เด็กหนุ่มที่มักอยู่ข้างโมหลั่นเสมอยอมไม่มีสิทธิ์เข้ามาในที่พักสตรี

เขาคอยถือดาบไล่ฟันผู้ซัดใจไม่หวั่น เยี้ยววีฮวาทราบว่าในอนาคตเด็กหนุ่มคนนั้นต้องตายเช่นไร จึงไม่คิดจะสนใจเขา เพียงรู้สึกเสียดายที่ไม่เหลียนต้องตกต่ำเพราะบิดาปกป้องพี่สาวนางจนตระกูลไม่ดิ่งลงเหว

หลังจากทุกคนเข้าที่พักและพักผ่อน วันต่อมาทุกคนมารวมตัวกันเพื่อให้ฮ่องเต้ทรงเปิดพิธีล่าสัตว์ เยี้ยววีฮวาเห็นว่าเยี้ยววีมีที่มศักดิ์เป็นอนุชายาของฮู่ฮงจึงติดตามมาด้วย ในใจนางนึกดูแคลน เยี้ยววีมีไม่เคยสำนึกฐานะของตน ฮู่ฮงก็ช่างเอาอกเอาใจเหลือเกิน

ก่อนที่เหล่าบุรุษจะออกไปล่าสัตว์ เยี้ยววีฮวาเอาพู่ตามาที่ตนถักไว้มาให้เหวินอ๋อง และขุดยาที่นางปรุง นางเอ่ยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ขอให้ท่านอ๋องกลับมาอย่างปลอดภัย”

เหวินอ๋องมองคู่หมั้นของตนแล้วยิ้มยิ้มอย่างหายากยิ่ง “ขอบใจเจ้ามาก”

เยี้ยววีฮวียิ้มตอบ นางให้อีกฝ่ายก้มหน้าลงมา แล้วกระซิบบอกเบาๆ “ท่านต้องตีสนิทอวีเจี้ยนหยวนให้มากๆ นะ”

อวีเจี้ยนหยวนคือบุตรชายของอวีกั้วกงคนปัจจุบัน เขาเป็นคนเกียจคร้าน และมาร่วมพิธีล่าสัตว์นี้เป็นครั้งแรก เหวินอ๋องขมวดคิ้วขณะเอ่ย

“เจ้ามักบอกให้ข้าทำอะไรที่คาดไม่ถึงเสมอ หลังจากเราแต่งงานกันแล้ว ช่วยเล่าให้ข้าฟังได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด”

เยี้ยววีฮวียิ้มหวานให้เขา “หลังจากเราแต่งงานกัน ข้าจะบอกท่านอ๋องทุกอย่าง คงต้องขอตัวก่อน ข้าต้องไปหาพี่ชายใหญ่”

เยี้ยวหรงมาร่วมพิธีล่าสัตว์ครั้งนี้ด้วย ตั้งแต่เกิดเรื่องที่กาลนั้น เขาทำเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างตลอดเวลา เยี้ยววีฮวามาหาเขา มอบยาสมุนไพรสำหรับใช้ในป่า นางเอ่ยถามพี่ชายอย่างสงสัย

“พี่ใหญ่เป็นอะไรหรือ เหตุใดพักนี้ไม่สติไร้ร่างเลย”

เยี้ยวหรงมองน้องสาว ก่อนถามเบาๆ “ฮวาเออร์ เจ้าคิดว่า การที่เจ้า

กับน้องหญิงที่ตัดขาดกับท่านพ่อและท่านย่านั่นดีจริงๆ หรือ”

เยี้ยววีฮวดตกใจ “พี่ใหญ่ ท่านก็ทราบไม่ใช่หรือว่าท่านพ่อกับท่านย่าทำอะไรกับข้า พวกเขาจะขายข้าให้ลู้เส้าเฟิงเพื่อแลกเงิน อีกทั้งไม่เคยใส่ใจพวกเรา หากพวกเราไม่รอบคอบ ท่านพ่อคงชิงสินเดิมทั้งหลายของท่านแม่ไปเป็นของตนแล้ว”

เยี้ยวหงทราบว่ามีบิดากระทำกับพวกตนหนักหนา ทว่า... “น้องหญิงรองก็โดนเช่นพวกเรา แต่นาง...” นางยังมอบเงินจุนเจือและคอยดูแลบิดากับท่านย่าเสมอ แม่ต้องเลี้ยงให้ฮ่องเต้ทรงลงอาญาโทษฐานขัดพระบัญชาเทียบกับเยี้ยววีหิงแล้ว เขารู้สึกละอายใจ

“พี่ใหญ่...” เยี้ยววีฮวดจับบาเยี้ยวหง อย่อย่างจริงจัง “เยี้ยววีหิงไม่ได้ดีเช่นที่ท่านเห็น ความจริงแล้ว นางเกลียดทุกคนในตระกูลเยี้ยวพอๆ กับพวกเรา แต่ฮ่องเต้ใส่พระทัย นางจึงเสแสร้งเป็นเด็กดีเท่านั้น”

เห็นสีหน้าเยี้ยวหงแล้วเยี้ยววีฮวดปล้นถอนใจ

“เอาเถิด ลักวันท่านจะรู้เอง”

เยี้ยวหงเห็นน้องสาวแท้ๆ เป็นเช่นนี้แล้วรู้สึกอ่อนใจเหลือเกิน ฮวาเออร์ของเขา ตั้งแต่พื้นใช้ครานั้นนางก็เปลี่ยนเป็นคนละคนและมองเยี้ยววีหิงเป็นศัตรู ทั้งที่ความผิดของฝ่ายนั้นเมื่อเทียบกับคนอื่นในจวนตระกูลเยี้ยว เรียกได้ว่าน้อยกว่าใคร เยี้ยวหงแอบละอายใจด้วยซ้ำ ที่น้องสาวผู้ออกเรือนกลับจุนเจือดูแลครอบครัวมากกว่าเขาผู้เป็นบุตรชายแท้ๆ เสียอีก

เยี้ยววีฮวดถอนใจโดยแรง เยี้ยวหงไม่ทราบอนาคตเหมือนนาง ไม่รู้หรอกว่าสภาพภาคหน้าเยี้ยววีหิงจะทำอะไรบ้าง สตรีคนนั้นอำมหิตขนาดสามารถสังหารเด็กเล็กได้ ชีวิตที่แล้ว การตายของพวกนางล้วนเกี่ยวข้องกับเยี้ยววีหิงทั้งนั้น

เยี้ยววีฮวดกลับมารวมตัวกับเหล่าคุณหนู พวกนางมองเหล่าบุรุษขึ้นมาเข้าป่าไปล่าสัตว์ จากนั้นจึงค่อยจับกลุ่มกันทำกิจกรรม

สามสิบเก้า

ฮ่องเต้มิได้เสด็จเข้าป่าเพื่อล่าสัตว์ ทรงสนทนากับเหล่าขุนนางที่ไม่ออกไปล่าสัตว์เช่นกัน ส่วนเจิ้งฮงเฮาก็ร่วมสนทนากับสตรีด้วยกัน การมาครานี้ฮ่องเต้มิได้พาสนมมามาก มีเพียงเจิ้งฮงเฮาและสนมซึ่งเป็นที่โปรดปรานอีกสามคนเท่านั้น แต่เหล่าฮูหยินและคุณหนูทั้งหลายต่างมาร่วมงานมากมาย

เยี้ยววีมีมาร่วมงานเลี้ยงนี้ด้วย ท่ามกลางสายตาดูแคลนจากผู้อื่น ตรงนี้ล้วนเป็นฮูหยินและคุณหนูสายตรงทั้งนั้น แต่นางเป็นเพียงอนุชญาของฮู่ย๋อว่ง ในใจของใครหลายคนจึงไม่ยอมรับเท่าไร

นางรำคนหนึ่งเกิดอุบัติเหตุ การแสดงที่เจิ้งฮงเฮาเตรียมไว้จึงขาดคน เจิ้งฮงเฮารู้สึกเสียหน้าที่ไม่อาจเตรียมการแสดงถวายความบันเทิงแก่ฮ่องเต้ได้ เยี้ยววีมีรอโอกาสอยู่ รีบเอ่ยว่าเยี้ยววีฮวาร่ายรำได้งดงามยิ่งนัก จึงเสนอคุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยว

ทุกอย่างเป็นเหมือนชีวิตเก่าของเยี้ยววีฮวาไม่มีผิดเพี้ยน ผิดตรงที่ 'ฮองเฮา' คนนั้นไม่ใช่เจิ้งฮงเฮา และฐานะของเยี้ยววีฮวาเปลี่ยนไป ใน

ปัจจุบันเจิ้งฮองเฮาตำหนิเยี้ยววี่มื่ออย่างจริงจัง

“อนุชาชายของฮู่ย๋องดูทำอะไรได้รับการอบรมสั่งสอนที่ดีพอ คุณหนูใหญ่ตระกูลเยี้ยวเป็นคู่หมั้นของเหวินอ๋อง หาใช้นางรำที่ขายความบันเทิงให้ผู้ใดไม่!”

เยี้ยววี่มื่อหน้าเสียว ตรงนี้ไม่เหมือนเมื่อชีวิตที่แล้วของเยี้ยววี่ฮวา ครานี้เยี้ยววี่ฮวามีใส่สตรีที่หย่ากับสามี แต่เป็นว่าที่ซายารองของเหวินอ๋อง ทั้งมารดาของเยี้ยววี่มื่อก็เป็นฆาตกรสังหารคน ดังนั้นปฏิกิริยาของเจิ้งฮองเฮาจึงแตกต่างจากในอดีต

หากเป็นเจิ้งฮองเฮาในอดีต ย่อมไม่ต้องการให้โอรสผู้เป็นที่ภาคภูมิใจ เกลือกกลัวกับสตรีที่ผ่านบุรุษมาแล้วอย่างเยี้ยววี่ฮวา ส่วนของเฮาองค์ใหม่นั้นยินดีตอบรับคำของเยี้ยววี่มื่อ

เยี้ยววี่ฮวาทรงยกหน้ามาแย้มยิ้ม “มิได้เพคะ หากการร้ายร้ายของหม่อมฉันสามารถสร้างความบันเทิงให้ทุกท่านได้ หม่อมฉันก็ยินดี นื่องหญิงสามเป็นสตรีไร้เดียงสา ขอฮองเฮาอย่าทรงตำหนินางเลยเพคะ”

นางทั้งยินดียอมเสียศักดิ์ศรีเพื่อทุกคน และยังปกป้องน้องสาวของตนด้วย เจิ้งฮองเฮาผงกศีรษะรับ ขณะที่ฮองเต้เหลือบมองเยี้ยววี่ฮวาเป็นครั้งแรก

เยี้ยววี่ฮวาไปแต่งตัว ระหว่างนั้นทหารนายหนึ่งจับสาวใช้ของเยี้ยววี่มื่อได้ เห็นว่านางกำลังจะเอาเศษกระเบื้องใส่รองเท้าที่เตรียมไว้ให้เยี้ยววี่ฮวา เยี้ยววี่มื่อถูกลากมาพิพากษาเมืองพระพักตร์ สาวใช้ผู้นั้นรับผิดชอบนาย บอกว่าตอนอยู่ตระกูลเยี้ยว เยี้ยววี่ฮวาเคยรังแกนาง ดังนั้นจึงอยากถ่มแก้มให้ชายหน้าเมืองพระพักตร์บ้าง หลังจากสารภาพนางก็ถูกลากตัวไปโบย ต่อหน้าต่อตาเยี้ยววี่มื่อที่มองเหตุการณ์ด้วยสีหน้าขาวซีด

เรื่องนี้ทำให้หลายคนซุบซิบกันว่าเยี้ยววี่มื่อฉลาดที่สาวที่จะได้แต่งเป็นซายารอง ขณะที่นางเป็นเพียงอนุชานะ

เยี้ยววี่ฮวาร่ำร่ำอย่างดงามและแข็งแแกร่ง นางฝึกวรยุทธ์มาพอ

สมควรแล้ว ดังนั้นร่างกายจึงแข็งแรงกว่าเก่ามาก หลังสิ้นสุดการแสดง ทุกคนต่างปรบมืออย่างพอใจ ฮ่องเต้และฮองเฮาพระราชทานรางวัลให้นาง ขณะที่คุณหนูทั้งหลายต่างรุมล้อมชื่นชมเยี่ยอวี้อากันยกใหญ่ เยี่ยอวี้อีมั่นมองไม่ได้ ต้องกลับที่พักของตนไปก่อน อ้างเหตุว่าไม่สบาย

เยี่ยอวี้อีเซียงเดินตามเยี่ยอวี้อากัน เยี่ยอวี้อีเซียงดิ่งดิ่งความสนใจ “พี่หญิงใหญ่ วันนี้ท่านร้ายรำไ่ดั่งดงามมาก! ท่านต้องเห็นดวงหน้าพี่หญิงสาม หน้านางขาวซีด และคงกัดปากจนแตกกระมัง!”

เยี่ยอวี้อากันเหลือบมองนาง เพียงเอ่ยอย่างเย็นชา “เช่นนั้นหรือ”

เยี่ยอวี้อีเซียงถึงกับหน้าเปลี่ยนสี นางเดินตามเยี่ยอวี้อากันไปถึงกระโจมที่พักของอีกฝ่าย “พี่หญิงใหญ่ ข้าขอคุยกับท่านได้หรือไม่เจ้าคะ”

“เจ้ายังมีอะไรจะพูดกับข้าอีก จะเอ่ยเรื่องจู้เส้าเฟิงอีกหรือ” เยี่ยอวี้อากันถามกลับ

เยี่ยอวี้อีเซียงเกิดหน้าตาคลอขึ้นมา เอื้อมมือมาจับแขนเยี่ยอวี้อากันแล้วพูดแก้ตัว “พี่หญิงใหญ่ วันนั้นข้าไม่ตั้งใจจะข่มขู่ท่าน แต่ข้ากลัวจริงๆ ว่าจะต้องกลับไปตระกูลเยี่ย แล้วพวกเขาจะรังแกข้า”

นางแสดงออกชัดเจนว่าซิงซิงครอบครองตน แล้วจะกลับกลับไปตระกูลเยี่ยได้อย่างไร เยี่ยอวี้อีเซียงถูกหมางเหมินมานาน จึงทราบว่าการที่เยี่ยอวี้อากันไม่สนใจ นางจะมีสภาพไม่ต่างจากสาวใช้ ดังนั้นเยี่ยอวี้อีเซียงจึงคุกเข่าลง พร้อมเอ่ย

“พี่หญิงใหญ่ หากว่าท่านโกรธข้า ข้าขอโทษเจ้าคะ ขอให้ท่านเมตตาข้าสักครั้ง ท่านเองก็ทราบว่าข้าไม่มีที่ไปแล้ว นอกจากอยู่ข้างๆ ท่าน! พี่สาวแท้ๆ ก็ไม่ต้องการข้า นางดีกับทุกคนยกเว้นข้า...”

เยี่ยอวี้อีเซียงโมโหเยี่ยอวี้อีเซียงจริงๆ วันนั้นนางและเยี่ยอวี้อากันส่งเงินหนึ่งแสนตำลึงให้ตระกูลเยี่ย มหาขันทีของฮ่องเต้ก็มาเป็นพยาน พอส่งมอบเงินเสร็จ ขันทีคนนั้นก็หักเงินค่าเล่าเรียนของเยี่ยจิ้นให้เจ้าของสำนักศึกษา บอกว่าพระชายาเอกเสวียนอ่องเอ่ยปากไว้ ว่าอยากให้พี่ชายรองได้เล่าเรียน

จนจบการศึกษา และฮ่องเต้ไม่ไว้วางพระทัยตระกูลเยี่ย เกรงว่าจะเอาเงิน
ค่าเล่าเรียนลูกไปใช้ เล่นเอาผู้อยู่ตรงนั้นซาบซึ้งถึงความใส่ใจที่เยี้ยววีหึง
มีต่อพี่น้องและครอบครัว

ความใส่ใจนั้นมีใช้สิ่งที่เยี้ยววีเซียงเคยได้รับ นึกสงสัยเหลือเกินว่า
ในใจเยี้ยววีหึงมีนางเป็นน้องสาวบ้างหรือไม่

เยี้ยววีเซียงร้องไห้อย่างเจ็บใจ จับแขนเยี้ยววีฮวาไม่ยอมปล่อย “พี่
หญิงใหญ่ ข้าขอโทษเจ้าค่ะ อภัยให้ข้านะ ฮึก...”

เยี้ยววีฮวาไม่อยากอภัยให้เยี้ยววีเซียงเลย ทว่าสำหรับนางแล้ว
เยี้ยววีเซียงยังคงเป็นหมากในการทำร้ายเยี้ยววีหึง ดังนั้นนางกล่าว

“จากนี้ไปเจ้าห้ามหุนหันพลันแล่นอีก และฟังคำสั่งข้าให้ดี ไม่เช่นนั้น
ข้าจะไล่เจ้าออกจากตระกูลจ้าว”

เยี้ยววีเซียงได้ยินดังนั้นก็รีบปาดน้ำตา พยักหน้ารับ “ข้าสัญญาว่า
จะเชื่อฟังท่านเจ้าค่ะ”

เยี้ยววีฮวามองเยี้ยววีเซียง ครุ่นคิดว่านางต้องใช้หมากตัวนี้ให้
คุ้มค่าที่สุด...ก่อนจะกำจัดทิ้ง!

**วันที่สองของพิธีล่าสัตว์ ฟางเจียวเจียวเกิดทะเลาะกับชายหนุ่มแปลก
หน้า** เพราะนางเอาตัวบังไม่ให้เขายิงกระต่ายป่าที่หนึ่การไล่ล่ามาหานาง ชาย
หนุ่มคนนั้นโมโห ตวาดถามว่า หากนางคิดจะใจดีกับสรรพลั้สัตว์ ไ้ไม่กิน
เจอยู่วัด เหตุใดมาเข้าร่วมพิธีล่าสัตว์

เล่นเอาฟางเจียวเจียวตบหน้าเขาไปหนึ่งที จากนั้นก็อุ้มกระต่ายหนี
ไปอย่างรวดเร็ว

ฟางเจียวเจียวเล่าให้สหายฟังพลางบ่น “ข้าไม่เคยเจอบุรุษใดแข็งกร้าว
เท่านี้มาก่อนเลย!”

เยี้ยววีฮวาฟังแล้วยิ้มไม่หุบ จุดเริ่มต้นความรักระหว่างฟางเจียวเจียว
กับว่าที่แม่ทัพใหญ่เป็นเช่นนี้เอง

เย็นวันนั้นบุรุษทั้งหลายกลับจากล่าสัตว์ ฟางเจียวเจียวเห็นเต็มตาว่าคนที่นั่งตบหน้าเป็นทายาทของอวี๋กั้วกึ่งก็ถึงกับคอตก แอบอยู่หลังสหาย ไม่ยอมออกมารับบิดาและพี่ชายที่ไปล่าสัตว์ เยี่ยวอวี๋ฮวาตั้งนางออกจากหลังของฟานจิวอวี๋ ทำให้อวี๋เจี้ยนหยวนถึงกับมองสหายนางด้วยดวงตาทอประกายวาววับ

ฟางเจียวเจียวเดินอย่างไร้เรี่ยวแรงมากินอาหารเย็น เล่าเรื่องของตนเองอย่างเจ็บปวด “เขาเก็บผ้าเช็ดหน้าของข้าไปด้วย ทำเช่นไรดี”

สำหรับคุณหนูที่ยังไม่ออกเรือน บุรุษที่ได้ครอบครองของส่วนตัวนาง ลักขื่นนับว่าเป็นเรื่องร้ายแรง เยี่ยวอวี๋ฮวาหยอกเย้านาง

“ข้าว่าอีกไม่นานเขาคงมาขอเจ้าแต่งงานแน่นอน”

ฟางเจียวเจียวส่ายหน้าไม่ต้องการ ขณะที่สตรีอื่นหัวเราะคิกคัก และคาดเดาว่าอนาคตของทั้งสองจะเป็นเช่นไร

วันที่สามของพิธีล่าสัตว์ เยี่ยวอวี๋ฮวาคอยจับตามองช่องใต้ตลอดเวลา และสิ่งที่นางรอคอยก็มาถึง ขณะที่ช่องใต้ทรงเดินอยู่กับเหล่าขุนนาง ม้าหนุ่มตัวหนึ่งหลุดจากคอกพุ่งเข้าหาพระองค์

เยี่ยวอวี๋ฮวารอจ้งหวนั้นอยู่ ขณะที่ทุกคนนิ่งอึ้ง นางพุ่งตัวไปคว้าสายบังเหียนม้าไว้ ปากรีบตะโกน “ฝ่าบาท! ระวังเพคะ”

เยี่ยวอวี๋ฮวาเรียนวรยุทธ์มา การจัดการกับม้าพยศสักตัวนั้นไม่ยาก แต่ก็ไม่ง่ายสำหรับนาง พริบตาเดียวที่นางหุ่มเทพลงกำลังยึดม้าไว้ไม่ให้พุ่งเข้าไปใส่ช่องใต้ ม้าอีกหลายตัวกลับวิ่งแตกคอกผ่านสายตานาง!

เยี่ยวอวี๋ฮวาตกตะลึง ม้าทุกตัวคลุ้มคลั่งพร้อมกัน และตรงเข้าทำร้ายทั้งช่องใต้ ขุนนาง และเหล่าสตรี เหล่าทหารองครักษ์ตั้งตัวได้รับช่วยเหลือช่องใต้และทุกคน

ทว่าตอนนั้นไม่ได้มีเพียงเยี่ยวอวี๋ฮวาที่ช่วยเหลือช่องใต้อีกต่อไป

เมื่อสถานการณ์สงบลง ช่องใต้ทรงโกรธมาก เรียกทหารเลี้ยงม้ามา โบายประหารไปหลายคน ทั้งให้หัวหน้าทหารองครักษ์สืบสวนว่าเหตุใดจู่ๆ

ม้าทั้งหลายจึงคลุ้มคลั่งพร้อมกัน ทำให้หลายคนต้องบาดเจ็บ ทหารองครักษ์ทำหน้าที่อย่างรวดเร็ว ไม่ช้าก็นำอาหารม้ามาให้ฮ่องเต้ทอดพระเนตร

ในอาหารม้ามียาสมุนไพรตัวหนึ่งที่ทำให้ม้าคลุ้มคลั่ง ฮ่องเต้ประกาศค้นทุกที่ที่ปัก ไม่ว่าอย่างไรต้องจับให้ได้ว่าผู้ใดอยู่เบื้องหลัง ครุ่นั้นทหารองครักษ์นายหนึ่งกลับเปรมยขึ้น

“นี่เหมือนสมุนไพรที่ม้าของเสวียนอ่องกินเข้าไปตอนนั้นเลย...”

ฮ่องเต้ทรงตะลึงงัน ระลึกถึงเสวียนอ่องที่ตกหลังม้าเมื่อหลายปีก่อนทันที มีคนปองร้ายพระองค์ เช่นเดียวกับที่ปองร้ายเสวียนอ่อง

เสวียนอ่องอยู่ในวังอ่อง แต่สามารถส่งสมุนไพรไปปลุกความคิดถึง ของพระบิดาได้ เขาอารมณ์ดีเสียยิ่งกว่าอะไร ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่านี่คือความบังเอิญครั้งใหญ่ เพียงต้องการให้พระบิดาจดจำเรื่องของเขา แต่กลับทำลายแผนการช่วยชีวิตฮ่องเต้ของเยี้ยววิฮวาได้อย่างงดงาม

ฮ่องเต้เสด็จกลับมาเมืองหลวง พร้อมกับพระราชทานขนสัตว์และเนื้อสัตว์ปามายังวังเสวียนอ่อง สื่อว่าพระองค์ทรงคิดถึงโอรสองค์โตเสมอ เยี้ยววิฮวาจึงยินดียิ่ง ให้พ่อครัวแบ่งกวางตัวใหญ่ไปทำอาหาร พ่อครัวเฝ้าถึงการปรุงทันที

“เนื้อกวางมีสรรพคุณช่วยบำรุงอวัยวะในอย่างดี ช้าหน่อยจะเอาเอ็นกวาง เขากวางอ่อน และเนื้อกวางไปต้มนยาจีนให้เสวียนอ่อง และเอามาผัดขึ้นฉ่ายให้พระชายาด้วย”

เยี้ยววิฮวาหนึ่งมองเขาอย่างคาดหวัง “ข้าจะรอกินอาหารฝีมือท่านนะ”

สวี่เสวียนเดินมาหาเยี้ยววิฮวา ลูบปากพร้อมเอ่ย “พระชายา เนื้อกระต่ายป่าอร่อยยิ่งนัก หากเอามาอย่างเตาถ่าน และต้มกับสุราดี ๆ สักไห ไม่ว่าจะเอาอะไรมาแลก ข้าก็ไม่ยอม”

เยี้ยววิฮวาหนึ่งหัวเราะ นางหยิบตัวเงินให้สวี่เสวียนไปซื้อสุรามากินแก้ลม

เนื้อกระท่าย “ได้ๆ ลุงสวีแบ่งกระท่ายป่าไปสักสามตัว ไว้กินกับป่าเงินนะ แล้วอยากกินอะไรพิเศษก็มาหยิบจากเรือนนี้ได้ ไม่ต้องขอซ้ำ เพียงบอกพ่อครัวไว้เท่านั้น”

สวีเสียรีบขอบคุณ คว่ากระท่ายป่าสามตัวไปอย่างไม่เกรงใจ เนื่องจากเนื้อสัตว์ป่าพระราชทานมีจำนวนจำกัด ดังนั้นเยี้ยววิหิงเลยให้เฉพาะผู้ทำงานดีได้กินอาหารจากเนื้อสัตว์พระราชทาน ถือว่าสร้างแรงจูงใจในการทำงานแก่ทุกคนในวังเสียน้อง

ได้รับของพระราชทานจากพิธีล่าสัตว์ หวังกงกงเดินยิ้มเข้ามาในห้องนอนของเสียน้อง พร้อมเอ่ย “เมื่อก่อนคราท่านอ่องยังร่างกายแข็งแรง ท่านอ่องล่าสัตว์เก่งยิ่งกว่าองค์ชายโต ข้าจำได้ว่าท่านอ่องในวัยสิบสามปี เข้าป่าเพียงลำพังไปล่าเสือมาหนึ่งตัว ตอนท่านอ่องถวายเสือให้ฟ้าบาท เหล่าขุนนางตกใจกันยกใหญ่...”

พูดเรื่องเสียน้องเคยรุ่งโรจน์อย่างไร หวังกงกงรู้สึกเศร้าหมองขึ้นมา

“...หลังจากเมิ่งฮองเฮาสิ้นพระชนม์ พวกเราก็ไม่เคยได้กินเนื้อสัตว์ป่าอีกเลย”

นั่นหมายความว่าช่องเต้ทรงละเลยเสียน้องมาถึงบัดนี้ เยี้ยววิหิงถอนใจเฮือก ทอดตามองสามที่ที่สร้างนอนหนึ่งมานาน หากนางเป็นเสียน้องต้องน้อยเนื้อต่ำใจช่องเต้อย่างยิ่ง นางกุมมือขวาแล้วเอ่ยอย่างอ่อนโยนกว่าครั้งใด

“ท่านอ่องอย่าคิดมากเกินไป หากในใจเสด็จพ่อไม่มีท่านอยู่แล้ว พระองค์คงไม่มอบสมรสพระราชทานแก่พวกเรา และตอนนี้เสด็จพ่อใส่ใจท่านอ่องมากมิใช่หรือ

“ข้ารู้ว่าการที่เสด็จพ่อปล่อยปลละละเลยท่านมาแรมปี ย่อมทำให้ท่านรู้สึกไม่ดีถึงขั้นเป็นแผลในใจอยู่บ้าง แต่เมื่อท่านพื้นจะทำตัวเป็นปรปักษ์ต่อเสด็จพ่อไม่ได้เด็ดขาด ทุกคนบนแผ่นดินนี้ล้วนต้องการพระเมตตา และ

ข้าคิดว่าในใจโดยลึก...แม้ทรงทราบจะทำผิดต่อท่าน แต่เนื้อแท้ก็ทรงเป็นเหมือนบิดาข้า มีแนวคิดที่ว่าทำให้บุพการีทำผิดเช่นไร ลูกหลานก็ควรยกโทษให้ทุกกรณี ท่านอ่องเห็นจากที่เสด็จพ่อทรงตัดสินความคติตระกูลเยี่ยหรือไม่ นั่นคือตัวตนของพระองค์ หากท่านอ่องพินมาแล้วยังรู้คุณกตัญญู พระองค์ต้องชดเชยให้อย่างดีแน่ หากในใจของฮ่องเต้เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดต่อท่านและอดีตฮ่องเฮา ถึงตอนนั้นมันจะเป็นอาวุธร้ายสำหรับท่านอ่องในการซื้อใจเสด็จพ่อ จัดการศัตรูของท่าน”

เยี้ยววีหญิงพูดจบปล้นรู้สึกว่บรยากาศโดยรอบผิดแปลกไป จางกงกงนั้นไม่เท่าไร แต่คนอื่นถึงกับมองนางตาค้าง เหมือนอยากจะทำนางกำลังวางแผนชักจูงฮ่องเต้ใช่หรือไม่ พระชายาเอกเสวียนอ่องกระแอมเล็กน้อย บอกหวังกงกงอย่างอ่อนโยน

“หวังกงกงมีอะไรก็ไปทำเถิด ใฉ่เสียนเองก็ไปต้มน้ำ ชงชาอุ่นหอมมาล็กนิด ข้าอยากดื่ม”

หวังกงกงและใฉ่เสียนก้มศีรษะ เดินออกจากห้องไปอย่างเลื่อนลอย เยี้ยววีหญิงมองจางกงกงแล้วถามเขา “พิธีล่ำสัตว์ครานี้มีอะไรน่าสนใจหรือไม่”

จางกงกงตอบคำถามนั้นด้วยการเดินออกจากห้อง ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมจดหมายหลายฉบับ ยื่นให้เยี้ยววีหญิงรับมาอ่านข้างเตียงเสวียนอ่อง

จดหมายฉบับแรกเป็นรายงานความประพฤติของเยี้ยววีฮวาทั้งหมด รายงานโดยละเอียดว่าสีหน้าท่าทางของเยี้ยววีฮวาที่เห็นเป็นเช่นไร และสนทนากับสหายอย่างไร เยี้ยววีหญิงอ่านแล้วแทบอยากตกรางวัลให้แก่ผู้แอบสังเกตการณ์เยี้ยววีฮวา พอนางอ่านจบก็หยิบจดหมายฉบับอื่น อ่านเรื่องของเหวินอ่อง ฟางเจียวเจียว และโม่หลัน...

เยี้ยววีหญิงอุทาน “แม้แต่เรื่องฟางเจียวเจียวกับโม่หลัน ก็ยังเขียนรายงานมาให้ข้าหรือนี้”

จางกงงบอกพร้อมรอยยิ้ม “คนของเสวียนอ๋องจับตามองทุกคนที่ พระชายาให้ความสนใจ”

เยี่ยววีหนิงพยักหน้าอย่างพอใจยิ่ง นางอ่านจดหมายฉบับแล้วฉบับ เล่าจนจบ ก่อนเหลือบมองสามีที่ยังแส้รงนอนป่วยไม่ยอมตื่น

เหล่าม้าที่นำไปใช้ในพิธีล่ำสัตว์เกิดคลุ้มคลั่งพร้อมกัน ด้วยสมุนไพร ตัวเดียวกับที่ม้าของเสวียนอ๋องโดนและทำให้เขาตกม้าจนสลบ เรื่องเป็น เช่นนี้ จะบอกว่าไม่มีใครตั้งใจคงเป็นไปได้ และคงไม่ใช่ฝีมือของผู้ที่ไป ร่วมพิธีล่ำสัตว์ครั้งนี้ เพราะม้าทั้งหมดเกิดคลุ้มคลั่ง ช้องเต้ต้องตรวจสอบ หาสาเหตุ และทุกคนที่ร่วมงานจะถูกค้นตัว แม้จับคนร้ายไม่ได้ แต่ก็ต้อง ถูกส่งลี้ยแน่นอน คนเดียวที่จะไม่มีผลกระทบ อีกทั้งได้รับประโยชน์ มี เพียงเสวียนอ๋องที่นอนอยู่ตรงนี้เท่านั้น

เหตุการณ์ม้าพยัคฆ์ต้องทำให้ช่องเต้ทรงคิดถึงสิ่งที่เสวียนอ๋องเคย ถูกกระทำ มิน่าเล่า ช่องเต้จึงส่งสัตว์ที่ล่าได้ส่วนหนึ่งมาวังเสวียนอ๋อง ช่าง เป็นการเรียกร้องความสนใจจากพระบิดาได้น่ากลัวนัก เหมือนเด็กยิงธนู ใส่บิดาจนเ็นชาจนเขาตกใจจนต้องหันมามองก็ไม่ปาน

‘แค่แส้รงไม่รู้ไม่ใช่เหมือนเดิม’ เยี่ยววีหนิงครุ่นคิด หยิบรายงานเรื่อง ฟางเจียวเจียวขึ้นมา พร้อมออกคำสั่ง “ช่วยสืบเรื่องอวีเจี้ยนหยวนให้ข้าที่เถิด”

จางกงงได้ยินแล้วขมวดคิ้ว “พระชายาสงสัยอะไรหรือ”

“ข้าแคะรู้สิกว่า...ดูเหมือนพี่สาวข้าจะดีใจที่ฟางเจียวเจียวเกี่ยวพันกับ อวีเจี้ยนหยวนไม่น้อย ไม่น่าว่า นี่อาจเป็นที่สามของฟางเจียวเจียวที่ข้า นึกสงสัย” เยี่ยววีหนิงกล่าว พลังหยิบกระดากที่เขียนรายงานเรื่องไม่หลัน ขึ้นมา ไม่หลันไม่มีปฏิกิริยาใดกับอวีเจี้ยนหยวน ถ้าเช่นนั้น...บุรุษในความ คิดของเยี่ยววีหนิงก็เหลือเพียงคนเดียวแล้ว

หลี่จ้อหมิง

หลังพิธีลาล์ตว์นั้น ช่องเต้ทรงเร่งให้คนสอบสวนเรื่องคดีม้าคลั่งอย่างละเอียด แต่สุดท้ายไม่สามารถจับได้ว่าผู้ใดลงมือ ทหารที่ดูแลม้าโดนโบยประหาร ทรงหยุดคิดไม่ได้ว่าผู้ประสังค์ร้ายพระองค์นั้นต้องใช้วิธีเช่นนี้ทำร้ายเสวียนอ่องแน่นอน

หากเสวียนอ่องจากไป มีแต่ฮู่ยอ่องที่จะผงาดขึ้นมา เห็นได้จากขุนนางฝ่ายฮู่ยอ่องรวมอำนาจในอดีต หากช่องเต้ทรงเป็นอะไรไป ผู้ใดจะได้ประโยชน์สูงสุดกัน

เหวินอ่อง ฮู่ยอ่อง และหนิงอ่อง

ช่องเต้ทรงเคร่งเครียดเรื่องนี้ โอโรสวางแผนทำลายพระบิดาเพื่อเป็นใหญ่ มีให้เห็นในประวัติศาสตร์ แต่เมื่อหาหลักฐานไม่ได้ พระองค์ก็มีอาจจัดการโอโรสองคีโตได้ ทำได้เพียงระแวงระวังพวกเขาเท่านั้น

แต่ความวุ่นวายในพิธีลาล์ตว์สงบลงอย่างรวดเร็ว เพราะช่องเต้ต้องหันมาสนใจเรื่องการสอบรับราชการของเหล่าบัณฑิต ช่องเต้แค้นแค้นตำหนายโสใจเรื่องความโปร่งใสของผู้ที่จะเข้ามาอยู่ในราชสำนัก ทรงต้องการขุนนางที่มีความสามารถอย่างแท้จริงมาช่วยบริหารบ้านเมือง ส่วนเรื่องใครเป็นเส้นสายของผู้ใด นั่นคือเรื่องรองลงมา

การสอบรับราชการของแคว้นตำหยางเป็นความหวังของบัณฑิตทุกคน พริบตาเดียว บรรยากาศในการสอบรับราชการก็กำจายไปทั่วเมืองหลวง

การสอบของเหล่าบัณฑิตในช่วงฤดูใบไม้ผลิผ่านไปไม่ผลิผ่านพ้นไป ไม่มานานทางราชสำนักก็ประกาศผลสอบ

ไฉ่เสียนทราบผลสอบถึงกับวิ่งหน้าตั้งเข้ามาหาเยี่ยววีหนิง นางหอบหายใจแรงข้างเตียงเสวียนอ่อง เยี่ยววีหนิงกำลังป้อนน้ำแกงตอนกลางวันให้เสวียนอ่อง เห็นสาวใช้ส่วนตัวเป็นเช่นนั้นก็เอ่ยปากตำหนิเสียงเบา

“ไฉ่เสียน ระวังตัวไว้บ้าง แล้วเหตุใดจึงวิ่งหน้าตาตื่นเข้ามาเช่นนี้”

“พระชายา ค่ะ...คุณชายสามตระกูลหฺลี่ได้เป็นจอหงวนแล้ว!”

เยี้ยววิหนึ่งซงัก ขณะที่จางกงกตตะลิ่งพลางอุทาน “พระชายาคาดเดาถูกต้อง หลี่จื่อหมิงกลายเป็นจอหงวน เขาจะต้องได้ดิบได้ดีในราชสำนักแน่นอน”

จางกงกเห็นเรื่องราวมากมาย ตอนเยี้ยววิหนึ่งพูดทำนองว่าเยี้ยววิ-ฮว้าย้อนเวลากลับมา เขาไม่เชื่อเท่าไร แต่พอเห็นหลี่จื่อหมิงได้ตำแหน่งจอหงวน ทั้งเยี้ยววิฮว้ายังสร้างบุญคุณใหญ่หลวงกับคนผู้นั้นแล้ว เขาถึงกับปาดเหงื่อ รู้สึกว่าสภาพหน้าวังเสวียนอ่องอาจพบเจอความลำบาก

“อย่ามัวแต่ประทับใจ จางกงกฟังคำสั่งซ้ำให้ตี ให้มือดีของเราติดตามคุณหนูใหญ่ตระกูลโม่ไว้ หากนางเคลื่อนไหวอะไรในช่วงนี้ต้องรีบมารายงานซ้ำ หากว่าเป็นเรื่องใหญ่ก็ต้องรีบมาบอกซ้ำโดยเร็ว เข้าใจหรือไม่”

เยี้ยววิหนึ่งสั่งการเสวียนเคียด จางกงกพยักหน้า ละมือจากร่างเสวียนอ่อง ให้โม่เหมยประคองผู้เป็นนายแทน แล้วตรงรี่ไปหาคนของหน่วยลับเพื่อถ่ายทอดคำสั่ง

โม่เหมยเอ่ยถามเยี้ยววิหนึ่งอย่างอดใจไม่อยู่ “พระชายามีแผนการรับมือหรือไม่”

“ข้าเดินหมากเตรียมรับมือเรื่องนี้มานาน” เยี้ยววิหนึ่งเอ่ยเสียงนุ่ม

หลี่จื่อหมิงได้เป็นจอหงวน เขาสวมชุดแดงซีม้าขาวอย่างสง่าผ่าเผย รับผิดชอบต่อไม้จากชาวบ้าน ตรงกลับจวนตระกูลจ้าวแทนตระกูลหลี่ที่ตนเกิดและเติบโตมา

ผู้เฒ่าจ้าวออกมาต้อนรับหลี่จื่อหมิงด้วยสายตาชื่นชม พอเยี้ยววิ-ฮวาขอให้เขาช่วยเหลือบุตรผู้นี้ คราแรกเขาไม่ค่อยพอใจนัก เพราะเกรงว่าตนจะบาดหมางกับตระกูลหลี่ แต่ผู้เฒ่าจ้าวทราบว่าหลานสาวเป็นสตรีที่ยอดเยี่ยม เขาผิดที่ส่งมารดานางไปให้ตระกูลเยี้ย่ายืนจนตาย ดังนั้นจึงไม่อาจขัดความต้องการของเยี้ยววิฮวาได้ เมื่อเห็นหลี่จื่อหมิงในวันนี้ เขาก็รู้สึกว่่าหลานสาวมีสายตาแหลมคม

เหวินอ่องไม่ต่างจากผู้เฒ่าจ้าวเท่าไร ตอนเยี้ยววีฮวาบอกอย่างเชื่อนั่นว่าหลี่จื่อหมิงต้องได้ดี เขาไม่มั่นใจนัก แต่ถึงวันเวลาผ่านไป เหวินอ่องยิ่งรู้สึกว่าคุณรักของเขาไร้อนาคต เขาแอบมองอยู่ห่างๆ เห็นว่าหลี่จื่อหมิงถูกเข้าไขกัศรชะขอบคุณความเมตตาของผู้เฒ่าจ้าว และมองเยี้ยววีฮวาอย่างซาบซึ้ง เหวินอ่องรู้สึกสบายใจ ผู้ได้ตำแหน่งจอหงวนมักมีอนาคตที่ดีในราชสำนัก เขารู้สึกว่าอีกไม่นานหลี่จื่อหมิงต้องเป็นใหญ่เป็นโตแน่นอน

หิงซู่สวมชุดเรียบออกง่ายมาต้อนรับหลี่จื่อหมิงตามการชักจูงของเยี้ยววีฮวา เห็นคุณชายที่นางเฝ้าดูแลมาหลายปีได้ดิบได้ดีเช่นนี้ ดวงตาดงามก็รินน้ำตาด้วยความยินดี หลี่จื่อหมิงเป็นคนเย็นชา แต่เมื่อมองนางแล้ว สายตาเขาก็อ่อนโยนลง

ไม่ไกลจากพวกเขา ไม่เหลียนก็เป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น ที่ต้องการมาสมัครมีจอหงวนคนใหม่ เห็นว่าจอหงวนคนนั้นคือหลี่จื่อหมิงที่ทั้งรูปร่างและสง่าผ่าเผย นางจับแขนมารดาเขย่าพร้อมเอ่ย

“ท่านแม่ดูสิเจ้าคะ คุณชายสามตระกูลหฺลี่ได้เป็นจอหงวน เขารักมันอยู่กับพี่หิงซู่”

หวังซื่อ...มารดาของโม่เหลียนทอดตามองจอหงวนคนใหม่อย่างชื่นชม พยักหน้ารับพร้อมกล่าว “จอหงวนคนใหม่ช่างสง่างามจริงๆ”

โม่เหลียนกล่าวอย่างชื่นชม “พี่หิงซู่ก็ดงาม เหมาะสมกับเขาทุกประการเจ้าคะ”

มารดาของโม่เหลียนเป็นสตรีชาวบ้าน ดังนั้นโม่เหลียนจึงไม่รังเกียจว่าหิงซู่เคยเป็นสาวใช้มาก่อน หรือไม่คู่ควรกับคุณชายตระกูลใหญ่ ตรงกันข้าม นางแอบเอาใจช่วยพวกเขาด้วยซ้ำ

ไม่ไกลจากพวกนาง เด็กสาวอีกคนหนึ่งหันไปเรียกผู้อยู่ในรถม้าอย่างเร่งเร้า

“พี่หญิงหลันเจ้าคะ ท่านเยี่ยมหน้ามาดูสิ จอหงวนคนใหม่รูปร่างมาก” เด็กสาวคนนั้นเป็นลูกพี่ลูกน้องของโม่เหลียนและโม่หลัน นามว่า

ไม่หยวน นางเอยเร้งเจ้าไม่หลันที่ยังนั่งแทะเม็ดแตงอยู่ในรถม้า

ความจริงไม่หลันไม่เอามาดูขบวนแห่จอหวนคนใหม่สักนิด ทว่า ถูกลูกพี่ลูกน้องคนนี้ตามตื้อไม่เลิกรา ตอนนั้นก็ถูกตื้อให้เอี่ยมหน้าออกมาดู จอหวนคนใหม่อีก ไม่หลันรำคาญ อีกทั้งได้ยินเสียงพูดคุยว่าหลี่จื่อหมีง รูปโฉมงดงามอย่างนั้นอย่างนี้ นางจึงยอมขยับตัวมาดูแวบหนึ่ง

ชั่วขณะนั้นหลี่จื่อหมีงกำลังทอดตามองหญิงชู้อย่างอ่อนโยนพร้อม ทั้งริมฝีปากแยมยิ้ม ไม่หลันถึงกับตกตะลึงทันที ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมี บุรุษคนใดล่อลวงสายตานางได้มากเท่านี้

หลังจากทางราชสำนักประกาศรายชื่อผู้สอบผ่านขุนนางในราชสำนัก

สิบวัน คุณหนูใหญ่ตระกูลโม่ก็นั่งรถม้าอันหรูหรามาวังเสวียนอ่อง ทหาร หน้าวังได้รับคำสั่งอยู่แล้ว เปิดทางให้นางเข้าไปโดยดี ไม่หลันทรุดนั่งเก้าอี้ หองรับแขก ด้านหลังนางคือสาวใช้สองคน และองครักษ์คาดดาบอีกหนึ่ง พอสาวใช้ในวังรินชาให้ นางรีบรับมาดื่มสงบอารมณ์

เยี้ยววีหญิงออกมาหลังจากป้อนน้ำแกงให้เสวียนอ่องเสร็จ พอเห็น พระชายา ไม่หลันก็รีบลุกขึ้นมา เห็นสีหน้านางแล้วเยี้ยววีหญิงแยมยิ้ม อ่อนโยน และเดินมาจับมือไม่หลัน แสร้งหลับตาสักครู่ ก่อนลืมตาและ เปลี่ยนสีหน้า

“พวกเจ้าออกไปก่อน”

ไม่หลันเห็นสีหน้าเยี้ยววีหญิงแปรเปลี่ยนทันทีที่จับมือนาง นางก็ หลบตาดูบหนึ่ง บ่าวรับใช้วังเสวียนอ่องเดินออกจากห้องนั้นจนหมด เหลือ เพียงบ่าวรับใช้ของไม่หลันเท่านั้น เยี้ยววีหญิงยื่นหน้าไปกระซิบบอกไม่หลัน เบาๆ คุณหนูใหญ่ตระกูลโม่จึงพยักหน้าอย่างแรง และหันไปบอก

“พวกเจ้าออกไปรอข้างนอก”

บ่าวรับใช้ของนางอีกัก โดยเฉพาะสาวใช้คนหนึ่งถึงกับเรียกไม่หลัน เบาๆ

“คุณหนูใหญ่...”

“ออกไป!”

โม่หลันออกคำสั่งอีกครั้ง สาวใช้ทั้งสองของนางจึงเดินคอตกออกจากห้องนั้นโดยดี และทหารเข้ามาเฝ้าโถงรับแขกไว้

เยี้ยววีหนึ่งถอนหายใจ รินซาให้โม่หลันอีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“ท่านพบบุรุษที่ปรารภมาแล้วหรือ?”

โม่หลันเป็นคนใจกล้า แต่จะให้บอกเรื่องเช่นนี้กับคนที่ยังไม่สนิทสนมกันนางก็พูดไม่ออก เยี้ยววีหนึ่งเห็นดวงหน้านางแดงเรื่อ ประเดี้ยวขาวซีด แต่สุดท้ายก็ไม่เอ่ยอะไร พระชายาเอกเสวียนอ่องแสรังถอนใจ

“หลี่จื้อหมิงใช่หรือไม่?”

“ท่านรู้ได้อย่างไร!” โม่หลันปิดปากจับพลัน ดวงตางดงามนั้นมองเยี้ยววีหนึ่งอย่างไม่พอใจ “ท่านสามารถทำนายอนาคต รู้อดีตเช่นนี้...ไม่ได้เลย”

เยี้ยววีหนึ่งจิบชา “ข้าบอกแล้วว่าเขาจะทำให้ชีวิตท่านล่มจม ข้าไม่เพียงทราบที่ท่านตกหลุมรักหลี่จื้อหมิง ยังทราบอีกว่าข้าไม่ได้ชอบท่านแม้แต่น้อย ในใจของหลี่จื้อหมิงมีคนผู้หนึ่ง อดีตสาวใช้ที่ด้อยกว่าท่านทุกอย่าง ท่านจึงไม่ยินยอมให้หรือไม่?”

โม่หลันกัดปาก “ช่างมากกว่านาง ตระกูลของข้าก็ดีกว่านาง”

“แล้วอย่างไร” เยี้ยววีหนึ่งมองโม่หลัน “หลี่จื้อหมิงหลงรักหญิงผู้ใช้ว่านางงามกว่าท่านหรือชาติตระกูลยิ่งใหญ่มาจากไหน แต่เขาหลงรักเพราะนางเป็นสตรีคนเดียวที่ดีต่อเขาในจวนตระกูลหลี่ เป็นคนที่ยอมลำบากร่วมกับเขา ยอมถูกลงโทษแทนเขา และร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเขามาจนถึงวันนี้ คุณหนูใหญ่ตระกูลโม่ ท่านมีอาจย้อนอดีตไปดูแลเขาได้ ท่านก็ไม่สามารถทำให้เขารักท่านได้ ตัดใจเสียเถิด”

โม่หลันฟังแล้วกำหมัดแน่น แล้วเอ่ยถามตรงๆ “ไม่มีวิธีเลยหรือ

ท่านเป็นผู้วิเศษมิใช่หรือ”

“ข้ารู้อดีตและทำนายอนาคตได้บางส่วน แต่ไม่อาจเปลี่ยนชะตาใครได้” เยี้ยววิหิงกล่าวเสียงเย็น “คุณหนูใหญ่ตระกูลโม่ ท่านควรทราบที่ข้าเยี้ยววิหิงไม่เคยทำนายอนาคตให้ใครโดยง่าย แต่ท่านเป็นคนแรกและคนเดียว เพราะพวกเรามีวาสนาต่อกัน ข้าเห็นใจในชะตากรรมของท่าน ดังนั้น...จึงกล่าวเตือนด้วยความหวังดี”

โม่หันอายุมากกว่าเยี้ยววิหิง แต่ตอนนี้นางเหมือนเด็กสาวที่กำลังฟังคำสั่งสอนจากพี่สาวที่ไม่ปาน

“ท่านไม่ได้ตกหลุมรักเขา ท่านเพียงชอบรูปร่างหน้าตาเขาเท่านั้น ตอนนี้อย่างตั้งใจทัน หากท่านพยายามแต่งงานกับเขาและได้แต่งงานจริงๆ ชีวิตท่านจะดิ่งลงเหว ถึงตอนนั้นต่อให้มิใช่ข้าอีกสิบคนก็ช่วยเหลือนำท่านไม่ได้” เยี้ยววิหิงพูดเสร็จก็ตีมน้ำชา

“แต่ข้า...ขอให้ท่านอัศจรรย์ดีทูลขอสมรสพระราชทานจากฝ่าบาทแล้ว” โม่หันเอ่ยเสียงเบา

เยี้ยววิหิงส่ายหน้าทันทีแล้วหันมองโม่หัน อีกฝ่ายมองนางอย่างระแวงระวัง โม่หันจึงเอ่ยถาม

“เปลี่ยนเป็นทำให้เขารักข้าไม่ได้หรือ ข้ามั่นใจว่าข้ามีดีพอ...”

เยี้ยววิหิงวางถ้วยชา เอ่ยเสียงดัง “ท่านจ้ำจอนไปทำร้ายหญิงชู้คนนั้นแล้ว ยังคิดว่าเขาจะรักท่านอีกหรือ!”

โม่หันพลันตกใจจนหน้าซีด รีบหันมองซ้ายขวาแล้วละล่ำละลักถาม “หะ...ท่านทราบได้อย่างไร”

‘เพราะข้าให้มีดีของเสวียนอ่อนคอยติดตามดูทุกการกระทำของเจ้า นะสิ! เพื่อว่าเจ้าจะทำอะไรโง่ๆ เช่นนี้!’ แต่เยี้ยววิหิงระงับอารมณ์ไม่ให้เอ่ยไปตั้งใจคิด นางเอ่ยเสียงนุ่มนวล “คุณหนูใหญ่คงทราบแล้วกระมังว่าท่านปิดบังอะไรข้าไม่ได้ ดังนั้น...ท่านเล่าให้ข้าฟัง ‘ทั้งหมด’ เดียวนี้”

โม่หันก้มหน้าเล็กน้อย เอ่ยจนหมดเปลือก “มิใช่ข้าไม่ฟังคำเตือน

ของท่าน แต่มันก็นานมาแล้ว หลังจากเราได้เจอกัน พอพบหลี่จื้อหมิงคนนั้นข้าก็ลืมหืมตาเสียสนิท พอวันนี้...ได้ยินว่าพวกเขาฟ้องว่าข้าจ้างนักฆ่าไปจัดการสาวใช้คนนั้น และรู้ไปถึงหลี่จื้อหมิงแล้ว ข้าจึงเพิ่งคิดถึงคำพูดของท่านได้”

เยี้ยววิหนิงฟังอย่างสงบ สายตายังคงดูนุ่มนวลไม่มีแว่ต่าหนิแม้แต่หยดน้ำ โม่หลันจึงเล่าช่วงเวลาหลังจากนางพบหลี่จื้อหมิงให้ฟังอย่างสบายใจขึ้น

หลังจากพบหลี่จื้อหมิงคนนั้น นางก็คิดถึงเขาตลอดเวลา ตั้งแต่เกิดบัดนี้ นางไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน จึงมั่นใจว่านางต้องการแต่งให้เขา เลยนำความไปบอกบิดาขอให้กราบทูลฮ่องเต้เพื่อมอบสมรสพระราชทาน ไม่เหลียนทราบเข้าก็คัดค้านอย่างหนัก บอกนางว่าหลี่จื้อหมิงมีคนรักแล้ว คือหญิงชู้...บุตรสาวบุญธรรมของตระกูลจ้าว แต่โม่หลันมีหรือจะฟัง นางต้องการอะไรก็ต้องได้มาแต่ไหนแต่ไร ทั้งคำเตือนนั้นเป็นของโม่เหลียน นางยิ่งโมโห ไม่คิดว่าหญิงชู้จะมีอะไรดีเท่าตนเอง สตรีผู้นั้นเป็นแค่อดีตสาวใช้ และตระกูลจ้าวก็เป็นแค่ตระกูลขุนนางเล็กๆ

อัครเสนาบดีไม่เห็นนางตื้อตึง จึงไปถามหลี่จื้อหมิงว่าหากขอให้เขาแต่งงานกับบุตรสาวคนโตของตน เขาจะยินยอมหรือไม่ แน่แน่นอนว่าหลี่จื้อหมิงปฏิเสธทันที โดยบอกว่าสำหรับเขาแล้วไม่มีใครดีเท่าหญิงชู้ โม่หลันโมโห ตัดสินใจจ้างคนไปทำร้ายหญิงชู้ ใจนางเพียงต้องการชู้ให้กลัวเท่านั้น หญิงชู้จะได้ไม่กล้ายุ่งกับหลี่จื้อหมิง หรือคิดเทียบเคียงนางอีก ทั้งยืนยันกรณกับบิดาหนักแน่น ว่าหากไม่ได้แต่งให้หลี่จื้อหมิงคนนั้น นางจะขอยอมตาย

อัครเสนาบดีโม้จึงยอมเข้าวังเพื่อกราบทูลฮ่องเต้ ระหว่างที่นางรอฟังข่าวอยู่เรือน องครักษ์เพียงคนเดียวก็แอบกระซิบว่า ที่เรือนของฮูหยินทราบแล้วว่านางจ้างนักฆ่าไปทำอะไร และเตือนเรื่องคำทำนายของเยี้ยววิหนิง นางเลยมาหาพระชายาเอกเสวียนอ่องที่นี่

เยี้ยววิหนิงฟังแล้วปวดหัว ถามโม่หลัน “คนที่ท่านจ้างจะลงมือเมื่อไร

หรือ”

โม้หลั่นห่อไหล่ “วันนี้ ปานนี้คงลงมือแล้ว หากจะหยุดก็คง...ไม่ทัน”

“ท่านไปจ้างด้วยตัวเองหรือไม่”

“ข้าหรือจะทำเช่นนั้น” โม้หลั่นร้องออกมา “ข้าจ่ายเงินให้สาวใช้เป็น คนทำต่างหาก”

เยี้ยววิหิงจ้องมองโม้หลั่น เห็นว่านางร้อนใจจริงๆ จึงเอื้อมมือไป กุมมืออีกฝ่าย ถามเสียงนุ่มนวล “คุณหนูใหญ่ตระกูลโม้ ท่านมิใช่คนเลวร้ายเลยนะ เหตุใดจู่ๆ จึงคิดเรื่องจ้างคนไปทำร้ายคนอื่นเสียเล่า”

โม้หลั่นได้ยินเช่นนั้นพลันนิ่งงัน เยี้ยววิหิงคิดว่านางมิใช่คนเลวร้าย หรือ ทั้งที่ใครต่อใครเรียกนางว่านางมาร อายุถึงสิบเก้าปี แต่กลับไม่มีใคร คิดมาสู่ขอ แม้แต่บิดาแท้ๆ หรือคนอื่นๆ ในจวนตระกูลโม้ พอเห็นนางแล้ว ต้องเดินอ้อม

เยี้ยววิหิงสัมผัสสัมผัสแก้มโม้หลั่น เอ่ยเสียงนุ่มนวล “คนที่อยากได้ความรัก แรกเริ่มล้วนไม่เลวร้าย”

ดวงตาคู้งามของโม้หลั่นเบิกกว้าง นางหลุบตามองมือประดับแหวน และกำไลหุรหราชของตน ครู่หนึ่งจึงเอ่ยเสียงเบาหวิว “ที่แรกข้าไม่คิดเรื่องพวกนี้ แต่สาวใช้คนหนึ่งเสนอมา ตอนนั้นข้าโกรธมาก...ที่พวกเขาพูดแบบนั้น ข้าก็เลย...จ่ายเงินไปสามพันตำลึง”

เยี้ยววิหิงมีแววตาเย็นเยียบทันที “คุณหนูใหญ่ตระกูลโม้ สาวใช้ธรรมดาจะมีหรือจะรู้จักนักฆ่า ท่านคิดหรือว่าเงินสามพันตำลึงนี้จะมียาค่าเพียงแค่นี้ให้หญิงชู้ตกใจกลัว นี่มีค่ามากพอจะสังหารใครสักคนด้วยซ้ำ”

โม้หลั่นเงยหน้ามองเยี้ยววิหิง พระชยาเอกเสวียนอ่องกล่าวเสียงเข้ม

“ท่านถูกสาวใช้ของตนเองป้อนหัวแล้ว!”

“อะไรกัน...” โม้หลั่นคิดจะเถียง ทว่ากลับมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

เยี้ยววิหิงเอ่ยปากอนุญาตให้คนผู้นั้นเข้ามา จางกงงเดินปรีเข้ามา

มองไม่หลันและเยี้ยววีหิงอย่างกังวล พระชญาเอกพยักหน้าให้

“พูดออกมาเถิด ไม่ต้องเกรงใจ”

จางกงกริบรายงาน “พระชญา สายของข้าน้อยรายงานว่ามีหญิงผู้นั้นถูกปองร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด และเหวินอ่องจับตัวนักฆ่าได้แล้ว ตอนนั้นก็กลายเป็นเรื่องใหญ่”

ไม่หลันได้ยินเช่นนั้นก็น้ำซัดเลือด

เหวินอ่องกำลังใช้ทหารควบคุมสถานการณ์อย่างรวดเร็ว นักฆ่าสอง

คนถูกจับกุมไว้อย่างแน่นหนา หลี่จื้อหิงรีบเดินทางกลับมา ตรงไปยังข้างเตียงที่หญิงผู้นอนหลับ เยี้ยววีฮวาอยู่ข้างเตียง เอ่ยเบาๆ

“ไม่ต้องห่วง นางเพียงสลบไปเท่านั้น”

หลี่จื้อหิงทรุดนั่งกับเก้าอี้อย่างอ่อนแรง ดวงตาแดงก่ำ เอ๋อมนไปกุมมือเย็นเยียบที่ไม่อุ่นนวลของหญิงผู้เหมือนกลัวว่านางจะหายไป ไม่เหลียนเดินเข้ามา ดวงหน้านางอาบน้ำตา เอ่ยเสียงลั่นเครือ

“ข้าขอโทษเจ้าค่ะ คุณชายหลี่”

“ขอโทษอะไร” หลี่จื้อหิงหันมาถามนางเสียงเย็น

ไม่เหลียนสะอึก นางก้มหน้าหลังน้ำตาเม็ดโต เยี้ยววีเซียงจึงเอ่ยแทน

“เรียนคุณชายหลี่ คุณหนูเล็กตระกูลโมริบร้อนมาเตือนพวกเรา ว่าพี่สาวนางส่งมือสังหารมาทำร้ายหญิงผู้ ดั่งนั้นพี่หญิงใหญ่เลยขอให้เหวินอ่องมาช่วยชีวิตนางทันเจ้าค่ะ”

หลี่จื้อหิงปล้นหน้าเลือดสี เขาลุกเดินออกจากห้องไป เหวินอ่องเห็นสีหน้าเช่นนั้นของเขาก็นึกได้ว่าเข้าใจ ตามเสียงเคียด “เจ้าจะไปไหน”

“เหวินอ่องอย่าห้ามข้าเลย! ต่อให้อัครเสนาบดีไม่ยิ่งใหญ่มาจากไหน แต่บ้านมีกฎบ้าน เมืองมีกฎเมือง! บุตรสาวเขาคิดสังหารคนอื่นก็ควรถูกลงโทษตามกฎ!” หลี่จื้อหิงเอ่ยด้วยประกายตาน่ากลัว

“คุณชายหลี่!” ไม่เหลียนร้องเสียงดัง “ชะ... ข้ารู้ว่าพี่สาวทำไม่ถูก

แต่ว่าเห็นแก่ข้า...”

“เห็นแก่คุณหนูเล็กหรือ มีใช้เพราะทุกคนที่ถูกนางรังแกทั่วบ้านทั่วเมืองเห็นแก่บิดาท่านหรือ นางจึงยังลายนวลมาถึงตอนนี้!” หลี่จื้อหมิงถามกลับทันที

ไม่เหลียนพูดไม่ออก ในใจนางก็คิดว่าพี่สาวทำไม่ถูก แต่ถ้าพี่สาวถูกจับเข้าคุกเพราะเรื่องนี้ จะกระทบถึงบิดานางมากน้อยแค่ไหนกันเล่า

“คุณชายหลี่ อัครเสนาบดีไม่เป็นคนมีเหตุผล ท่านคุยกับเขาก่อนเถอะ” เยี่ยววีฮวาเอ่ยเสียงดัง “ข้าเชื่อว่าเป็นที่สุดแล้ว เขาจะไม่เข้าข้างบุตรสาวคนโตแน่นอน”

แต่ถึงที่สุดแล้ว อัครเสนาบดีไม่ก็ยังเข้าข้างไม่หลั่นเสมอ เยี่ยววีฮวาจำได้ว่าในชีวิตที่แล้วของนาง หนึ่งซู่ถูกทำร้ายจนเสียชีวิต กว่าจะมีคนไปช่วย นางก็เกือบถูกสังหารแล้ว หลี่จื้อหมิงบุกไปเอาเรื่องที่จวนตระกูลไม่ อัครเสนาบดีไม่ถึงขั้นคุกเขา โชกศิระชะ ขอให้อย่าทำเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เห็นแก่ความรักของบิดาที่มีต่อบุตรสาว หลี่จื้อหมิงยอมรับคำเสียหายและเลิกกรากันไป แต่เขาไม่รู้ว่าจะวันต่อมาต้องจะออกกราชโองการ ให้เขาแต่งงานกับไม่หลั่น ทำให้สองสามีภรรยาคุณนี่เหมือนคู่เวรคู่กรรมกันมากกว่าคู่สร้างคู่สม

ชีวิตที่แล้วไม่เหลียนไม่รู้จักหนึ่งซู่ นางจึงไม่มาเตือนพวกเขาเหมือนในชีวิตนี้ แม้ไม่เหลียนไม่เดินทางมาเตือนด้วยตัวเอง เยี่ยววีฮวาก็ทราบดีว่าไม่หลั่นต้องแผลงฤทธิ์ ในเมื่อรูปการณเป็นเช่นนี้ก็ดียิ่ง มีเหวินอ่องมาเกี่ยว ช่วยไม่ได้หากอัครเสนาบดีไม่จรรู้สึกติดหนี้บุญคุณเหวินอ่อง

เหวินอ่องมองหลี่จื้อหมิง เอ่ยกับเขาเสียงอ่อนโยน “พวกเราไปจวนอัครเสนาบดีไม่กันเถอะ แล้วข้าจะช่วยให้คุณรักของท่านได้รับความเป็นธรรมแน่นอน”

หลี่จื้อหมิงพยักหน้ารับ

王妃不好当

เป็นพระชายา
ขององค์ทรานัน
ช่างยากลำบาก

3

หกสิบเจ็ด

“นับเป็นการค้าที่ดี แต่เราต้องใช้คนจำนวนมาก และจะเกิดข้อผิดพลาดไม่ได้ หากมีของหายไปสักชิ้น หรือว่าเกินมาชิ้นหนึ่ง ลูกค้าต้องตำหนิแน่ๆ” เยี้ยววิหิงงออกความเห็นให้ไม่หลั่นพัง

“เช่นนั้นคงทำได้แค่ตระกูลหลีของคุณชายสามกระมัง” โม่หลั่นถอนหายใจ

“หากว่าลูกค้าไม่เรื่องมากก็ดี แต่ถ้าเรื่องมากการค้านี้จะยุ่งยาก คุณชายสามตระกูลหลีเรื่องมากหรือไม่” เยี้ยววิหิงงถาม

โม่หลั่นครุ่นคิด “เขาค่อนข้างพิถีพิถัน”

“เช่นนั้นก็ช่วยเขาแค่คนเดียวเถิด” เยี้ยววิหิงงสรุป

เสวียนอ่องเดินเข้ามาในห้องอาหาร เยี้ยววิหิงงแย้มยิ้มให้สามมีที่ทรุดนั่งข้างนาง เอ่ยถามเขาเสียงอ่อนหวาน

“ท่านคุยกับคุณชายสามตระกูลหลี สนุกหรือไม่”

“ข้าตำหนิเขาต่างหาก ว่าแต่งงานแล้วไม่ควรทำตัวสนิทสนมกับคุณหนูโม่ที่ยังไม่ออกเรือน โดยเฉพาะการนัดพบลับๆ เช่นนี้ ไม่เหมาะสม

เท่าไร” เสวียนอ่องเอ่ยพลางจ้องมองโม่หลัน “ประเดี๋ยวท่านอัครเสนาบดี จะไม่พอใจได้”

“อา...” โม่หลันมุขตีสีหน้าเสียวใจ “ขออภัยท่านอ่อง”

“ส่งจดหมายหากันแทนเถิด” เสวียนอ่องบอก “เพื่อท่าน และตัวเขาเอง”

โม่หลันพยักหน้า ครุ่นคิดว่าตั้งแต่เสวียนอ่องตื่น ทุกคนมักมองว่า ลักวันนางอาจกลายเป็นชายารองของเขา แม้นางและชายหนุ่มสนทนากัน นับคำได้ และก่อกำแพงระหว่างเรือนของพวกเขาก็ตาม โม่หลันไม่สนใจ ขาวลือของนางกับเสวียนอ่อง แต่ถ้านางมีขาวลือกับหลี่จื้อหมิง คนรอบตัว ...โดยเฉพาะหลี่จื้อหมิงต้องลำบากแน่

“หากว่าท่านยังชอบคุณชายหลี่ ข้าก็จะช่วยเหลือ” เสวียนอ่องกล่าว โม่หลันส่ายหน้าทันที “ข้าไม่คิดเรื่องมีความรักอีกแล้ว”

เสวียนอ่องอดคิดถึงใครบางคนไม่ได้ หากเฟิงเยว่ได้ยื่นคำพูดนี้จาก ปากโม่หลันคงทำหน้าที่เสีย สงสัยว่าเขาคงต้องกระตุ้นความสัมพันธ์ของคน คู่นี้แล้วกระมัง

วันต่อมา **ไม่รู้เพราะเหตุบังเอิญหรืออย่างไร** จดหมายที่เฟิงเยว่เขียน ถึงโม่หลันก็มาอยู่ในมือเสวียนอ่อง ชายหนุ่มให้จางกงกงเฝ้าต้นทาง ก่อนเปิดอ่านอย่างสบายใจ แล้วส่ายหน้ากับความไร้เดียงสาของลูกศิษย์

เฟิงเยว่เพิ่งเคยเขียนจดหมายครั้งแรก ย่อมไม่มีศิลปะในการเขียน โดยสิ้นเชิง เขาเพียงกล่าวว่าตอนนี้อยู่ในค่ายทหาร และตั้งใจฝึกเพื่อให้ เข้าตาแม่ทัพใหญ่ สุดทำยบบอกว่าเขาตัดกิ่งไม้มาเหลาทำกำไลไม้ให้โม่หลัน วงหนึ่ง แต่เพราะมันไม่สวยงามนัก เลยไม่กล้าส่งมาให้โม่หลันที่เป็นเจ้าของ ร้านเครื่องประดับ

เสวียนอ่องพนมมือเขียนพู่กันด้วยลายมือเช่นเฟิงเยว่ ดัดแปลง จดหมายฉบับนั้นเล็กน้อย ก่อนจะผนึกอย่างดี แล้วค่อยให้จางกงกงส่งให้

คนรับใช้ของโมห์ลัน

โมห์ลันมีอาจทราบว่าจะเรียนอะไรจะไป พอได้จดหมายฉบับแรกจากเฟิงเยว่ นางก็รีบเปิดอ่านด้วยความตื่นเต้น เฟิงเยว่อยู่กับโมห์ลันมาตั้งแต่เด็ก พอเขาสัมครเข้ากองทัพ นางก็ห่วงใยไม่น้อย มากที่สุดคือเรื่องเขาชอบก้มหน้าและตัวเล็กกว่าบุรุษอื่น นางกลัวว่าเฟิงเยว่จะถูกทหารในค่ายทหารรังแก

จดหมายของเฟิงเยว่เขียนแล้วว่า เขามาอยู่ค่ายทหาร คิดถึงโมห์ลันตลอดเวลาที่ฝึกฝน ทุกครั้งที่ท้อใจจะคิดถึงหญิงสาวเพื่อเป็นกำลังใจให้ตัวเอง และพรรณนาอย่างอ่อนหวาน ทั้งบอกว่าเขาแอบทำกำไลไม้ให้โมห์ลัน ทว่ามันตำต้อยเกินไปสำหรับคุณหนูผู้สูงค่าของเขา จึงรู้สึกละอายที่จะมอบให้ เพราะคนงามอย่างโมห์ลันคงมีบุรุษมากมายมอบของล้ำค่าให้มากกว่านี้ แต่สักวัน หากเขาเป็นใหญ่ได้ จะทำให้โมห์ลันเป็นสตรีที่น่าอิจฉาที่สุดในค่าย

โมห์ลันอ่านจดหมายจบก็หน้าร้อนผ่าวอย่างมีฉากลับ “อะไรกันเด็กคนนี้! ทำไมเขียนจดหมายเก่งนัก! มีใจว่าเป็นคนที่อ้อๆ และเฟิงเริ่มฝึกเขียนหรือหรือ”

อย่างไรก็ตาม โมห์ลันส่งจดหมายกลับไปว่านางต้องการกำไลของเฟิงเยว่ และตำหนิเขาที่ไปโดยไม่บอกลา อีกทั้งกำชับให้ดูแลตัวเองให้จงดี

ในวังเสวียนอ่อง เยี้ยววีหนิงเห็นสามีนั่งขัดดาบคมวาว มุมปากยกยิ้มอย่างพอใจ นางยกขนมรังนกอุ่นๆ มาให้เขา อดเอ่ยไม่ได้

“ดูเหมือนท่านอ่องอารมณ์ดียิ่ง เกี่ยวกับการค้าทางเรือใช่หรือไม่”

เสวียนอ่องไม่บอกภรรยาว่าเหตุใดถึงมีความสุขนัก มีเพียงจางกงกงเท่านั้นที่อดสงสารเฟิงเยว่ไม่ได้ เสวียนอ่องเอ่ยตอบ

“ข้ายังเขียนสิ่งที่ต้องทำเมื่อเปิดท่าเรือไม่เสร็จ ที่อารมณ์ดีเพราะว่า...” เขามองเยี้ยววีหนิง แล้วยื่นแขนไปกอดนาง “ข้ามีชายาเอกที่ดีที่สุดอยู่ตรงนี้”

เยี้ยววิหิงถูกเขาทำเจ้าชู้ใส่กีนึกเขิน นางจึงเฉไฉ “ท่านอ่องอยากได้อะไรจากข้าก็พูดมาเถิด”

“อยากได้ลูกชายตัวอ้วนๆ” เสวียนอ่องลูบหน้าท้องเบนราบของชាយาอย่างมีความหมาย

เยี้ยววิหิงครุ่นคิดว่าบุรุษผู้นี้ช่างปากหวานไม่เลิกราจจริงๆ นางต้องตั้งสติแค่นั้นหนอ เวลาอยู่กับเขาคอนี้

วันคล้ายวันพระราชสมภพของฮ่องเต้ในวันมาถึงในที่สุด เยี้ยววิหิงสวมเสื้อสีฟ้าอ่อน ปักด้ายทองรูปนกนางแอ่น ตรงคอเสื้อและแขนเสื้อประดับขนกระต่ายขาว เข้่ากระโปรงจีบสีขาว เส้นผมสีดำกลับตักแต่งด้วยชุดเครื่องประดับไข่มุกตะวันออกและหินโมราสีฟ้า

เสวียนอ่องทอดสายตามองนางให้ไฉ่เหมยแต่งแต้มดวงหน้า เขาหยิบสร้อยคาดหน้าผากมาสวมให้ ก่อนก้มลงจูบศีรษะหญิงสาวอย่างรักใคร่ เยี้ยววิหิงมองการแต่งกายของเขาแล้วอดชมไม่ได้

“วันนี้ท่านอ่องรูปงามมาก”

เสวียนอ่องสวมชุดสีฟ้าเข้ม ปักลายนกกระเรียนพันตัวโฉบบินด้วยด้ายทอง เส้นผมสีดำกลับตักเกล้าเครื่องศีรษะ ถักเปียและรวบไว้ด้วยกวางทองประดับอัญมณีสีแดง ข้างเอวห้อยหยกประจำตำแหน่งอ่อง

เครื่องประดับทองคำและผิวขาวปานหยกนั้นทำให้เขาโดดเด่นยิ่งนัก เยี้ยววิหิงหยิบขี้ผึ้งมาทาให้เขาอย่างรู้หน้าที่ เมื่อก่อนผิวพรรณของเสวียนอ่องหยาบกร้านประสาบุรุษ แต่พอถูกชាយาเอกของตนจับทาขี้ผึ้งทั้งเข้าเย็นเป็นเวลานาน ตอนนี้ผิวของเขาเนียนละเอียดยิ่งกว่าผิวเด็กเสียอีก

“ชายาของข้าก็งดงามจริงๆ” เสวียนอ่องวางมือประดับแหวนหยกบนแก้มเยี้ยววิหิง ก่อนยื่นดวงหน้าไปหมายจุมพิต แต่เยี้ยววิหิงยกมือปิดปากเขาไว้

“ไม่เอา ข้าหาขาดแล้ว”

“เช่นนั้น ข้าขอหอมแก้มนะ” เสวียนอ่องกระซิบบอกแล้วเอียงหน้า หอมแก้มนุ่ม ก่อนเลื่อนริมฝีปากไปที่ลำคอ เยี้ยววีหิงส่งเสียงดูพร้อม ดันเขาออก

“ท่านอ่อง...!”

“คืนนี้ก็ได้” เสวียนอ่องเอ่ยอย่างอวาวรณ์ กอดชญาเอกอย่างทะนุถนอม ไอล้อนจากตัวเขาทำให้เยี้ยววีหิงหายโกรธอย่างน่าประหลาด เสวียนอ่อง จับชญาหันหน้ามามองเขา ก่อนพูดเสียงนุ่มหู “ข้าเขียนคิ้วให้”

เยี้ยววีหิงยิ้มค้าง คิดจะปฏิเสธ แต่ใฝ่หมยมอบถ่านเขียนคิ้วให้ เสวียนอ่องแล้ว เห็นคนรับใช้จ้องมองพวกเขาเป็นตาเดียว เยี้ยววีหิงสบตา สามี่ เห็นประกายตาบางอย่างที่ทำให้นางยอมนั่งนิ่งๆ เพื่อให้เขาเขียนคิ้ว

เวลาผ่านไปสักพัก พอส่องคั่นช่องเยี้ยววีหิงก็ตกใจ เพราะตึกว่า คราวที่แล้วอย่างยิ่ง จางกงกงบอกนางพร้อมรอยยิ้ม “ท่านอ่องฝึกเขียนคิ้ว เพื่อพระชายาเลยนะ”

กงกงน้อยไม่พูดว่าตนถูกจับมาเขียนคิ้วแล้วต้องรีบล้างออก เพราะ อับอายสายตาสู้คนอื่นหลายครั้ง กว่าเสวียนอ่องจะพัฒนาฝีมือถึงขั้นนี้ได้ เห็น เยี้ยววีหิงมีคิ้วงดงามเช่นนี้ จางกงกงคนหนึ่งก็ภาคภูมิใจในตัวเจ้านาย จริงๆ

ไต้ยินว่าเขาพยายามฝึกเขียนคิ้วให้นาง เยี้ยววีหิงอดประทับใจ ไม่ได้ เสวียนอ่องเป็นคนมือหนักประสานกรบ แต่เขาฝึกเขียนคิ้วเพื่อนาง เช่นนี้ เยี้ยววีหิงรู้สึกทึ่งว่าสมควรมอบรางวัลให้ นางจึงโอบกอดเขา พร้อม เรียกอย่างอดอ้ออน

“ขอบคุณ ท่านอ่อง...”

เสวียนอ่องกอดตอบชญาเอก ในใจอยากจจะล้มเลิกการเข้าวังและ อุ้มนางขึ้นเตียงเสียเดี๋ยวนี้ หวังกงกงมองสองสามี่ภรรยาเย็นกอดกันครู่ หนึ่ง เขาก็เอ๋อซัด

“ท่านอ่อง พระชายา...จะได้เวลาแล้ว”

อ่องหนุ่มละมือนอกจากชายน่าเอกอย่างเสียดาย สาวใช้ช่วยเสวียนอ่อง
สวมชุดคลุมหนังจิ้งจอกดำ แล้วจึงสวมชุดคลุมจิ้งจอกขาวให้เยี้ยววิหิง
ไปเปลี่ยนยื่นเตาอุ่นมือให้พระชายน่าเอกถือ ก่อนพวกเขาจะเดินขึ้นรถม้าตรง
ไปวังหลวง

เพราะปีนี้เกิดปัญหามากมาย และสูญเสียโอรสไปถึงสององค์ ฮ่องเต้
จึงมีดำริว่าจะไม่จัดงานเลี้ยงคล้ายวันประสูติอย่างยิ่งใหญ่เท่าปีที่แล้ว ทว่า
งานเลี้ยงนี้ยังดูตระการตาอยู่ดี

เยี้ยววิหิงไม่ได้มางานเมื่อปีก่อน จึงมีอาจรู้ว่าแตกต่างจากปีที่แล้ว
เช่นไร ยังเห็นว่าถูกจัดอย่างหรูหราเหมือนตอนไทเฮาเสด็จกลับวังหลวง
ทว่าด้วยศักดิ์ของเสวียนอ่อง นางก็เดินเข้าไปพร้อมสามีเพื่ออวยพรฮ่องเต้
หลังจากเจียนไทเฮาและเจิ้งฮองเฮาให้คนนำของล้ำค่ามาเป็นของขวัญแล้ว

ของขวัญของเสวียนอ่องคือไม้กฤษณาสลักเป็นฮ่องเต้ด้วยฉกรรจ์ควม
อาชา ฮ่องเต้ทรงรับมาแล้วตรัสชมว่าเสวียนอ่องเข้าใจเลือกของของขวัญอย่าง
ยิ่ง เมิ่งฮองเฮาเคยมีภาพเขียนนี้ในวังของนาง นั่นทำให้เสวียนอ่องต้องการ
ซื้อมา ดังนั้นพอฮ่องเต้ทรงรับของขวัญชิ้นนี้จึงปรีดา ยิ่ง เพราะเสวียนอ่อง
คล้ายลือนัยว่าเขามองพระบิดาดุจเดิม...เป็นบิดาที่เขารักใคร่เทิดทูนเสมอ

เหวินอ่องมอบหยกล้ำค่าให้ฮ่องเต้ อาจเพราะปีนี้เขามีเรื่องผิดพลาด
มาก ฮ่องเต้จึงทรงเฉยชากับเหวินอ่องไม่น้อย ส่วนหลิวอ่องนั้นมอบผ้า
ไหมทองคำเขียนคำว่า 'อายุยืน' เต็มไปหมด ลายมือเขางดงาม ฮ่องเต้ตรัส
ว่าโอรสองค์นี้เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน

หลังจากสามอ่องผู้มีหน้ามีตาที่สุดมอบของขวัญแล้ว จึงเป็นเหล่า
องค์ชายทยอยมามอบของขวัญบ้าง หลังจากนั้นเป็นเหล่าขุนนาง ทุกคน
ล้วนเปล่งเสียงถวายพระพรชัยมงคล แล้วจึงกินดื่มกันอย่างสำราญ ฮ่องเต้
ทรงเปิดคลังหลวงนำสุราดีแจกจ่ายให้ทุกคน ต่างดื่มสุรามงคลกันอย่างมี
ความสุข

ผู้ไร้ความสุขที่สุดในงานคงเป็นเยี้ยววิหิงที่นั่งติดกับองค์หญิง

ไต่อัน และคุณหนูตระกูลบรรดาคักดีสามคนที่เหลือ พวกนางล้วนมีท่วงท่างดงาม ผิดกับบรรดาเด็กสาวที่หันไปสนทนากันเจื้อยแจ้ว อาจเป็นเพราะแต่ละนางล้วนถูกอบรมมาเป็นสตรีชั้นสูงในวังหลวง ส่งผลให้เยี้ยววิหิงที่นั่งตรงกลางพลอยทำตัวสงบเสีงไปด้วย

ฮ่องเต้ทรงทราบว่างานเลี้ยงไม่มีทางสนุกสนานได้เต็มที่ หากว่าพระองค์ยังอยู่ตรงนี้ แม้เป็นงานเลี้ยงวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ก็ตาม จึงเสด็จกลับไป พอฮ่องเต้ทรงลุกออกจากงาน เสวียนอ่องก็ลุกตาม เตรียมกลับวังของตนเอง เขาเดินมารอรับเยี้ยววิหิง กำลังจะพาชายาขึ้นรถม้า แต่ชั้นที่น้อยกลับวิ่งเข้ามา

“เรียนเสวียนอ่อง ฝ่าบาททรงให้เข้าเฝ้า”

เสวียนอ่องมองชายาเอก เยี้ยววิหิงบอกเขา

“ท่านอ่องไปเข้าเฝ้าเถิด ข้าจะเดินเล่นรอรออยู่แถวนี้”

เสวียนอ่องพยักหน้ารับและเดินตามชั้นที่น้อยไป เยี้ยววิหิงกวาดตามองโดยรอบคราหนึ่ง ก่อนตัดลิ้นใจเดินไปยังอุทยานหลวง ฤดูหนาวเช่นนี้หิมะตกหนักทุกทิศ เยี้ยววิหิงอยากรู้ว่าสวนงามของวังหลวงจะตกแต่งเช่นไร

ผู้ติดตามเยี้ยววิหิงมาวังหลวงคือไฉ่เหมย และไฉ่หลิวสาวใช้ใหม่ ส่วนไฉ่เสียนถูกทิ้งไว้ที่วังเสวียนอ่อง ด้วยเหตุผลว่าเจียนไทเฮาแสดงท่าทีเป็นปรปักษ์แล้ว สาวใช้ที่ติดตามเยี้ยววิหิงเข้าวังต้องเป็นนรยฤทธิ์ ไฉ่หลิวนอกจากจะเป็นนรยฤทธิ์ยังเก่งกาจเรื่องพิษที่สุด

เยี้ยววิหิงเห็นต้นไม้ที่ใบร่วงหมดจนมิอาจรู้ว่าเป็นต้นอะไรปกคลุมด้วยหิมะ ก่อเกิดความงามอีกแบบ นางมองเห็นสวนหินสลักรับซ้อจนจึงเปลอเดินดูอย่างสนใจ ตอนนั้นกลับได้ยินเสียงบทสนทนาเบาๆ นางยกมือให้สาวใช้ทั้งสองหยุด

ไฉ่เหมยกับไฉ่หลิวเป็นคนไม่พูดมาก ยิ่งเห็นสีหน้าของเยี้ยววิหิง พวกนางยิ่งไม่เอ่ยอะไร เยี้ยววิหิงมีประสาทหูดีกว่าคนอื่น ได้ยินเสียง

เบาๆ

“อีกไม่นาน เจ้าจะถูกแต่งตั้งเป็นอ๋องและต้องออกจากเมืองหลวงแล้ว...ยังคิดทำเช่นนี้อีกหรือ”

“แต่ว่า...” น้ำเสียงบุรุษคนหนึ่งเหมือนตัดใจไม่ได้

เยี้ยววิหิงได้ยินเสียงกลั่นสะอั่น นางกวาดตามองหาที่หลบ และไปแอบอยู่หลังกำแพงวงเดือน เสวียนอ๋องเดินผ่านไปยังตำแหน่งเดิมที่นางยืนอยู่ เยี้ยววิหิงได้ยินเสียงบุรุษคนหนึ่งพูดขึ้น

“การวะเสวียนอ๋อง”

เสวียนอ๋องทักทายอย่างเป็นมิตร “น้องหก เจ้าเห็นพี่สะใภ้ของเจ้าหรือไม่ นางกำนัลบอกว่าเห็นนางเดินมาแถวนี้”

“พี่สะใภ้มาแถวนี้หรือ” องค์ชายหกมีน้ำเสียงตกใจเล็กน้อย

เสวียนอ๋องเอ่ยอย่างเคร่งเครียด “พี่สะใภ้ของเจ้ายิ่งไม่ถูกรอคับความหนาวอยู่ด้วย”

โฉ่เหมยวิ่งเข้ามาจากด้านหลัง “ท่านอ๋อง”

เสวียนอ๋องหันมาก่อนเอ่ยดู “ทำไมเจ้าไม่อยู่กับชายา”

“พระชายาหกล้ม พวกข้าเลยพุงไปนั่งบนรถม้าแล้ว พระชายาได้ยืนว่าเสวียนอ๋องตามหา เลยให้เข้ามาตามท่าน” โฉ่เหมยบอกเหตุผล

ได้ยินว่าเยี้ยววิหิงหกล้ม เสวียนอ๋องถึงกับหน้าเบ้ลิ้นสี ถามนางอย่างโมโห “เจ้าดูแลพระชายาประสาอะไร”

เขาเดินไปยังรถม้าโดยไม่บอกลาองค์ชายหกด้วยซ้ำ โฉ่เหมยทำหน้าที่เจี๊ยน รีบตามเจ้านายไป องค์ชายหกมองตามร่างพี่ใหญ่ก่อนถอนหายใจเป็นคว้น เขาหันมายังคนที่แอบอยู่หลังหินใหญ่

“พวกเขาไปแล้ว รีบกลับกันเถิด”

สตรีคนนั้นพยักหน้ารับแล้วออกจากที่ซ่อน และรีบเดินผ่านประตូវวงเดือนเข้าไปยังตำหนักในพร้อมฝ่ายชาย

เยี้ยววิหิงกับโฉ่หลิวแอบอยู่หลังกำแพงวงเดือน มองตามร่างสอง

คนนั้นแล้วถอนหายใจอย่างแรง นางบอกสาวใช้ของตน “รีบกลับก่อนที่ท่าน
อ่องจะทำโทษใหญ่เหมยเถิด”

“เสียนเพยหรือ” เสียนอ่องถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

เยี่ยววีหนิงพยักหน้ารับ “ข้าอาจเข้าใจผิดไปเองก็ได้”

เสียนอ่องกอดอกขณะกล่าวว่า “เสียนเพยเลี้ยงดูน้องหมาตั้งแต่เขา
อายุได้แปดปี ความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่มีทางเป็นเช่นนั้นแน่”

“เช่นนั้นทำไมเสียนเพยต้องซ่อนตัวจากท่านเล่า” เยี่ยววีหนิงถามสามี
กลับ

ครานี้เสียนอ่องตอบไม่ได้ เทียบอายุของน้องชายและหนึ่งในพระ
สนมเอกของเสด็จพ่อ ตอนเสียนเพยรับองค์ชายหกไปเลี้ยงดูนางอายุ
สิบเจ็ดปี ห่างจากองค์ชายหกเก้าปี ความจริงเสียนอ่องทราบว่ามีบางคน
ชอบสตรีอายุมากกว่า เช่นเฟิงเยว่ชื่นชอบไม่หลั่นเป็นต้น เสียนเพยเป็นคน
เงียบขี้นม ส่วนองค์ชายหกเป็นคนขี้อาย ตอนสนทนากับเขาแทบไม่กล้า
สบตาเสมอ ทั้งสองล้วนเป็นบุคคลที่ผู้อื่นมักมองผ่าน

แต่นี่คือเรื่องผิดต่อฮ่องเต้อย่างใหญ่หลวง มีค่ามากกว่าที่ทั้งสองคน
จะถูกประหารชีวิต เสียนอ่องครุ่นคิดเรื่องนี้ เยี่ยววีหนิงถามเขาเบาๆ

“ท่านอ่องคงไม่ทราบทูลเสด็จพ่อใช่หรือไม่”

“ความสัมพันธ์ของพวกเขาอาจเป็นประโยชน์กับพวกเรา...” เสียน
อ่องยิ้มออกมา “...และอาจเป็นประโยชน์กับผู้อื่นด้วย”

เยี่ยววีหนิงพยักหน้ารับ นางไม่คิดว่าเสียนอ่องควรทราบทูลเรื่องนี้
เท่าที่นางทราบ เสียนเพยมาจากตระกูลบัณฑิตขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ และไม่ใช
คนของไทเฮา

เสียนอ่องปล้นโอบกอดชานา เยี่ยววีหนิงถามเขา

“ท่านคิดจะทำอะไร”

“กอดให้เจ้าอุ่นๆ อยากรู้เล่า ไปแอบอยู่ตรงนั้นคงหนาวมิใช่หรือ”

เสวียนอ่องถามเสียงอ่อนโยน แผงแววยั่วเย้าเหมือนเคย

“ข้ายอมให้ท่านกอด แต่ห้ามเปลื้องผ้าของข้านะ” เยี้ยววีหนึ่งตะบปมือชุกขนของเขา แต่อีกมือหนึ่งของเสวียนอ่องกลับล้วงเข้าไปในกระโปรงของนางอย่างชำนาญ พระชายาเอกเสวียนอ่องตะบะแตก ฟาดไพล่เขาหนึ่งที “ท่านอ่อง!”

ก่อนหน้านั้นเสวียนอ่องเอาแต่นอนกลางวัน ทำงานตอนกลางคืน ยังถือว่าร่างกายเขามีส่วนหนุ่มมีมาให้นางหยิกบ้าง แต่ตอนนี้เขากลับมาใช้ชีวิตเช่นคนปกติ ทั้งฝึกซ้อมวรยุทธ์ ออกกำลังกายอย่างหนัก ตัวแข็งเป็นหิน เยี้ยววีหนึ่งตีเขายังรู้สึกเจ็บมือ

“กล่าวกันว่าสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าภรรยา หากได้ลองตีสามีสักครั้งแล้ว นางก็จะตืออีกเรื่อยๆ หนึ่งเออร์...” เสวียนอ่องคว่ำมือนางพลางเอ่ย “...ตอนนี้เจ้ากลายเป็นคนชอบตบตีสามืออย่างซ้ำแล้วหรือ ก่อนหน้านั้นเจ้ายังทำเหมือนกลัวข้าอยู่เลย ตอนอยู่บนเตียงก็เกร็ง ข้าต้องพยายามเล่าโลม...”

เยี้ยววีหนึ่งฟุ้งมืออีกข้างที่เป็นอิสระไปปิดปากอีกฝ่ายโดยเร็ว ดวงหน้านางแดงเถือกถึงลำคอ บุรุษผู้นี้เป็นอ่องมิใช่หรือ เหตุใดคำพูดเขาจึงหยาบโหลนยิ่งนัก แล้วยังการกระทำ...

เสวียนอ่องแลบลิ้นเลียมือขานุ่มของพระชายา สายตาเจ้าเล่ห์ทว่ายั่ววนนั่นทำเอาเยี้ยววีหนึ่งแทบกริ๊ดร้องอัดหน้าเขาจริงๆ ทั้งโมโหและชินอายที่สุด เห็นชายาของตนเป็นเช่นนั้นเสวียนอ่องก็หัวเราะพร้อมรวบนางมาจุมพิต เยี้ยววีหนึ่งต่อต้านจุมบั้นอย่างโมโห ผลักมือเขาออก นางเบือนหน้าหนี และถูกเขาจุมแบ้ม เยี้ยววีหนึ่งถามเสียงสั้น

“ท่านชอบเห็นข้าโมโหมากนักหรือ”

เสวียนอ่องหยุดตัวเองไว้ เห็นว่าตนรังแกชายาจนนางน้ำตาคลอ จึงเอ่ยให้คลายชุ่นหมองใจ “หนึ่งเออร์ เจ้ารู้หรือไม่ว่า ข้ามักเห็นว่าเจ้าคิดอะไรบางอย่างตลอดเวลา และเห็นชัดว่าเจ้ากังวลกับมัน...” เขาซ้อนหน้านางมาสบตา “...ข้าแค่อยากให้เจ้าคลายกังวล เลิกคิดถึงมันสักครู่ และมองว่า

ข้ายังอยู่ตรงนี้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเราจะผ่านมันไปด้วยกัน”

เยี้ยววีหญิงถอนหายใจแผ่วเบา เสวียนอ่องจูบปากแดงเรื่อของนางอย่างไม่ว่างล้า แล้วกล่าวต่อ

“หญิงเออร์ พักนี้ข้าจะรีบทำงานให้เสร็จ และขอวันหยุด พวกเราไปที่ดินของเจ้า พักผ่อนกันสักหลายๆ วัน ลืมเรื่องในราชสำนักสักคราดีหรือไม่”

เยี้ยววีหญิงล้งเลอย่างเห็นได้ชัด “แต่ว่า...”

“บอกแล้วอย่างไรว่าไม่ต้องห่วง” เสวียนอ่องจูบเปลือกตานางอย่างอ่อนโยน “หญิงเออร์ เจ้าควรได้พักบ้าง”

“แต่ไปดูที่ดินช่วงหน้าหนาวก็ไม่มีอะไรเจริญหูเจริญตา อากาศเช่นนี้มีแต่หิมะเท่านั้น” เยี้ยววีหญิงกล่าว กระนั้นรอยยิ้มจางๆ ก็ผุดขึ้นมุมปาก

เสวียนอ่องยิ้ม “ก็ไปเปลี่ยนบรรยากาศ นอนกอดกันชมหิมะตกในบ้านสวน แล้วข้าจะทำอาหารให้เจ้า หญิงเออร์ทราบหรือไม่ว่าสามีเจ้าทำอาหารเก่งนะ ในกองทัพเสียหลงไม่มีใครสู้ทำได้”

เยี้ยววีหญิงถอนหายใจก่อนเอ่ย “ท่านอ่องเป็นบุรุษที่เกลี้ยกล่อมคนได้เก่งที่สุดคนหนึ่งเลย”

เสวียนอ่องยกมือนางขึ้นมาจูบ และเอ่ยอย่างมั่นใจ “นั่นเพราะเจ้ารักข้าอย่างไรเล่า จึงมักใจอ่อนให้ข้าเสมอ”

เยี้ยววีหญิงครุ่นคิดว่าหากนางยังรักชีวิต อย่านับถือเสวียนอ่องผู้นี้ของสามีเป็นอันขาด

เสวียนอ่องตั้งใจลาหยุดพัก หลังจากเขาถวายรายงานสองเล่ม หนึ่งใน

คือการงานให้คนในแคว้นต้าหยาง สองคือการเปิดท่าเรือขนาดใหญ่ ให้มีการเดินเรือค้าขายกับคนในแคว้นและค้าขายทางทะเล ล้วนเป็นเรื่องใหญ่ระดับแคว้น ทั้งสองได้รวมถึงเหล่าขุนนางต้องพิจารณาให้ถี่ถ้วน

เพราะเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งนัก ดังนั้นจึงมีคำถามมากมายพุ่งเข้าใส่ชาย

หนุ่ม เสวียนอ่องต้องยืนตอบทุกคำถามในห้องพระโธง และถกปัญหา กับเหล่าขุนนาง ทั้งพยายามเขียนวิธีที่รัดกุม เพื่อให้แผนการที่เขาว่าไว้ นำไปปรับใช้จริงได้ จนย่างเข้าสู่ต้นเดือนสิบสองแล้ว เสวียนอ่องก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้หยุดพัก

“ข้าคิดอยู่แล้ว ว่าอ่องเนื้อหอมที่สุดอย่างเขาคงไม่ได้หยุดงานง่าย ๆ หรอก” เยี้ยววีหนิงถอนหายใจ

หวังกงกงเอ่ยอย่างระมัดระวัง “แต่ท่านอ่องพยายามทำงานอย่างหนัก เพื่อรักษาคำพูดที่มีให้พระชายา” เขาคงรู้คิดแล้วเอ่ยอีกประโยค “ทุกวันนี้พอท่านอ่องกลับมา ต้องถามถึงพระชายาเป็นประโยคแรก ท่านอ่องให้ความสำคัญกับพระชายามากนะ”

“ข้าไม่ได้โมโหหรอก ท่านอ่องทำงานเพื่อแคว้นต้าหยาง ข้าไม่มีทางโมโหเขาแน่” เยี้ยววีหนิงยิ้มในหน้า นางมิใช่คนง่เง่าปานนั้น

“แต่พระชายาดูเหมือนจะผิดหวัง” หวังกงกงเอ่ยเสียงอ่อย

เยี้ยววีหนิงนั่งคิด ผิดหวังที่เสวียนอ่องไม่สามารถพานางไปท่องเที่ยวได้ เช่นที่หวังกงกงเอ่ยหรือ แต่ที่ตินั้นนางไปมาบ่อยแล้ว ไปกับเขาก็ไม่แตกต่างอะไร เหตุใดต้องผิดหวังด้วย

ด้านเสวียนอ่อง เขาเขียนรายงานเสร็จจนได้ และนำไปถวายฮ่องเต้ รอจนเสด็จพอทรงอ่านรายงานทั้งหมดและไม่มีข้อสงสัยใด เสวียนอ่องจึงเอ่ยปากขอลางาน

ตั้งแต่ตื่นมาเขาทำงานหนักมาก ก่อนหน้านี้ฮ่องเต้ให้หยุดพัก เสวียนอ่องสมควรลาหยุดอย่างน้อยสักหนึ่งเดือน ทว่าเจี้ยนไทเฮาเสด็จกลับวังหลวง เสวียนอ่องเลยต้องกลับมาทำงาน และยังทำงานหนักมาจนถึงตอนนี้ ฮ่องเต้ทรงพิจารณาแล้วให้เขาหยุดเจ็ดวัน

เมื่อได้รับคำอนุญาต เสวียนอ่องเร่งกลับวังและบอกพระชายาเก็บข้าวของ เตรียมไปที่ดินของนาง ทั้งให้ทหารไปแจ้งผู้ดูแลจางว่า เขาจะพาพระชายาไปอยู่ที่ดินผืนนั้นสักกระยะ

วันรุ่งขึ้น เสวียนอ่องและเยี้ยวอวี๋หนึ่งก็เดินทางไปที่ดินแห่งนั้น ทั้งหวังกงกงไว้วังเสวียนอ่อง แม้มันหล่นออกไปด้วย แต่นางก็เข้าใจว่าสองสามีภรรยาต้องการใช้เวลาร่วมกัน ดังนั้นจึงขอยู่เฝ้าเรือนของตนเอง

พอถึงที่ดินนั้น ผู้ดูแลนางและภรรยารีบร้อนออกมาต้อนรับ เหล่าคนงานก็มารอเช่นกัน ชาวบ้านในถนนสายหลักที่มาพักอาศัยในที่นี้ก็มาต้อนรับด้วย เสวียนอ่องเป็นว่าท้องครรภ์หายาท จะถูกแต่งตั้งในปีหน้า หากไม่มีอะไรผิดพลาด เขาจะเป็นฮ่องเต้ต่อไป ทุกคนล้วนต้องการประจบประแจง อีกทั้งเสวียนอ่องและพระชายาเอกก็ช่วยเหลือเกื้อกูลพวกเขาดีมาก มีค่าพอจะให้ทุกคนยืนตากลมหนาวอับ

ภรรยาของผู้ดูแลนางเป็นคนมองการณ์ไกล ตอนนางย้ายมาที่นี้ก็บอกให้สามีปลูกเรือนใหญ่ไว้เพื่อต้อนรับเสวียนอ่องและพระชายาเอก เรื่องนี้แม้แต่ผู้ดูแลนางยังคาดไม่ถึง เพราะก่อนหน้านั้น ตอนเยี้ยวอวี๋หนึ่งอยู่ตระกูลเยี้ยวไม่มีโอกาสมาดูที่ดินของนางสักครั้ง มาวันนี้เพราะความรอบคอบของภรรยา ทำให้พวกเขารับรองเสวียนอ่องได้อย่างไร้ข้อบกพร่อง

“พวกข้าแค่มาพักผ่อน และอาจเดินดูอะไรบ้าง พวกเจ้าไม่ต้องสนใจหรอก ทำงานของตนเองไปเถิด” เสวียนอ่องเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

แต่พอเอาเข้าจริง หากว่าเขาเห็นข่าวก็จะขอให้คนมาอธิบายวิธีปลูกข้าว หากว่าเห็นซากก็จะขอให้คนมาอธิบายเรื่องการดูแลไร่นา สุดท้ายจึงให้ผู้ดูแลนางเรียกขานาชาวสวนมาช่วยอธิบายการปลูกพืช การเลี้ยงสัตว์ และการค้าแต่ละอย่างให้เขาฟังอย่างละเอียด และยังทำตัวเป็นนักเรียนที่ดี พวกขานาชาวสวนเล่าเรื่องใดก็ตั้งใจฟัง ทั้งยังถามเรื่องนั้นเรื่องนี้อย่างสนใจ เหมือนลืมไปเสียสนิทว่าพาพระชายามาด้วย

เยี้ยวอวี๋หนึ่งรู้สึกหงุดหงิดอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่ปล่อยให้บุรุษผู้นั้นทำตามใจ นางออกไปเดินเล่น ตรงไปสำรวจละแวกบ้านเรือนผู้อยู่อาศัย คนพวกนั้นเห็นนางก็รีบตรงมาคารวะ

“คารวะพระชายา” หลายคนแย้มรอยยิ้มเต็มหน้า ทำท่ามีความสุขดี

เยี้ยววีหิงมองพวกนางแล้วจึงถาม “พวกท่านกำลังทำอะไรอยู่หรือ”
“เรียนพระชายา ฟรุ้งนี่ขึ้นแปดค่าเดือนสิบสอง คือวันเทศกาลล่าป่า
พวกข้าจะทำใจกล้าป่า” หญิงชราคนหนึ่งเอ่ย “พวกข้ากำลังเตรียมของ”
เยี้ยววีหิงยิ้มรอยยิ้ม ครุ่นคิดอะไรสักอย่างขึ้นมาได้ “เทศกาลล่าป่า
ที่ยอดเยี่ยม”

หลังจากนั้นเยี้ยววีหิงก็ประกาศ บ้านเรือนไหนทำใจกล้าป่าได้ร้อยละ
ที่สุดนางจะมีรางวัลให้ เหล่าคนฟังได้ยินเช่นนั้นก็รีบกลับไปกระจายข่าว
และทำใจกล้าป่ากันอย่างคึกคักมากขึ้น หลังจากนั้นเยี้ยววีหิงก็แต่งตั้ง
กรรมการการชิมใจกล้าป่า ล้วนแต่เป็นข้ารับใช้และเหล่าทหารที่ติดตามมา
จากวังเสวียนอ่อง ปรีक्षाกับภรรยาของผู้ดูแลนาง กำหนดเงินรางวัล สร้าง
เรื่องสนุกของตนเอง

พอเสวียนอ่องได้ยินว่าพระชายาจะเปิดการแข่งขันใจกล้าป่า เขาก็ยิ้ม
ไม่กล่าวอะไร แต่ในใจไม่คิดเป็นหนึ่งในคณะกรรมการ ตอนที่เสวียนออง
เช่นนั้น อาหารที่เขากินมากที่สุดคือใจกล้าและน้ำแกง ดังนั้นเสวียนอองจึง
หลีกเลี่ยงสองสิ่งนี้มากที่สุด แต่เมื่อพระชายาจัดกิจกรรมนั้นอย่าง
สนุกสนาน เขาก็ไม่สามารถติเตียนได้

เยี้ยววีหิงชำเลื่องมองสีหน้าสามี นางรู้สึกสาแก่ใจอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ พระชายาเอกเสวียนอองตัดสินใจหันไปยิ้มให้สามีหวานหยดย้อย
และถามเชิงบังคับ

“ท่านอองจะให้เกียรติเป็นกรรมการสูงสุดใช่หรือไม่”

เห็นรอยยิ้มของพระชายาและดวงตาเปล่งประกายของคนทั้งหลาย
เสวียนอองพูดคำว่า ‘ไม่’ ไม่ได้เลยสักนิด

“ได้สิ”

ด้วยเหตุนี้ งานเทศกาลล่าป่าในที่ดินของพระชายาเอกเสวียนอองจึง
คึกคักยิ่งนัก

เรือนรับรองนี้ปลูกดอกเหมยสีขาวจำนวนมากเพื่อทำชาดอกเหมย
และสร้างทิวทัศน์ที่งดงามอีกด้วย สิ่งที่ยोगามในตอนอากาศหนาวเช่นนี้
ส่วนมากคือผลไม้เหมยหนาว ภรรยาของผู้ดูแลนางเป็นคนหัวไว นางนำ
ผลไม้มาทำชา ซึ่งให้เยี้ยววิหนึ่งดื่ม

“นางสุทฺธิยินนั่งเถิด ข้าอยากสนทนากับท่านสักหน่อย” เยี้ยววิหนึ่ง
เอ่ยเสียงนุ่ม

นางสุทฺธิยินลั้งเล เพราะนางมีศักดิ์แค่บ่าว ทว่าพอเยี้ยววิหนึ่งเอ่ยย้า
นางก็ทรุดนั่ง

“ท่านอ่องซื้อไร่ชาเก่าของท่านแม่กลับมาให้ข้า ท่านคิดอย่างไร หาก
ข้าต้องการให้ท่านกลับไปดูแลที่ตรงนั้น”

เยี้ยววิหนึ่งตระหนักดีว่าที่นี่มีแต่คนของเสวียนอ่อง การให้ผู้ดูแล
ฉางและครอบครัวคอยดูแลคนพวกนั้นจนถึงตอนนี้ นับเป็นเรื่องหนักหนา
สำหรับสองสามีภรรยา ตอนนี้ทุกอย่างลงตัว ให้พวกเขากลับไปที่ดินนั้นจะ
ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ดูแลนาง และเปิดโอกาสให้เสวียนอ่องส่งคนที่ไว้ใจ
มาดูแลคนของเขา

“สถานที่ตรงนี้อยู่ตัวแล้ว ถึงไม่มีพวกท่านคอยดูแลก็คงไม่เป็นไร
ข้าไม่ได้ลดตำแหน่งหรือขับไล่พวกท่าน เพียงแค่ถามความเห็นเท่านั้น”

“เรื่องนี้ข้าคงต้องปรึกษาสามีดูก่อน” นางสุทฺธิยินเอ่ย

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอก จำได้ว่าก่อนหน้าห้องสาวของข้าจะขายที่ดิน
ตรงนั้น ข้าให้พวกท่านใส่กำมะถันจำนวนมาก คงปลูกอะไรไม่ขึ้นอีกนาน
หากพวกท่านยอมรับ ข้าจะถือว่าให้ไปพักผ่อนที่นั่น” เยี้ยววิหนึ่งยิ้ม ก่อน
กระซิบบอกนางสุทฺธิยิน “ส่วนมากที่นี้เป็นคนของเสวียนอ่อง หากข้าเป็นเขา
คงต้องการทำอะไรกับที่ดินผืนนี้บ้าง ทันทีที่คนบนถนนสายหลักย้ายออก
ไป เสวียนอ่องอาจโยกย้ายคนมาอยู่ ข้าไม่อยากจะให้พวกท่านที่ติดตามข้ามา
นานต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

นางสุทฺธิยินเข้าใจในทันที ที่ดินตรงนี้เป็นหุบเขา สามารถแอบซ่อน

กำลังหารลับได้อย่างดี และผู้อยู่ที่นี้ล้วนมีการมึนงานทำทั้งนั้น หากมองเข้ามาจะเห็นเป็นคนพิการ ครอบครัวยี่เลี้ยงเด็กเล็ก แม่เอาคนหนุ่มลักร้อยสองร้อยมาซ่อนคงไม่มีใครจับผิดได้ เยี้ยววิหิงกำลังเตือนนาง...ให้รีบย้ายออกไป

“ข้าเข้าใจแล้ว”

ไม่ว่าอย่างไร สามิของเยี้ยววิหิงก็เป็นอ่องคนหนึ่ง อยู่ใกล้เขาก็เหมือนอยู่ไกลเสีย มีอันตรายไม่มากก็น้อย มิน่าเล่า เสวียนอ่องจึงอยากรู้เรื่องการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ คงคิดจะทำให้คนของเขาตุคล้ายชาวไร่ชาวสวนมากที่สุดนี่เอง

ครั้นเห็นว่าฉางฮูหยินเข้าใจแล้ว เยี้ยววิหิงแย้มรอยยิ้มอย่างพอใจ เสวียนอ่องเดินกลับมาหาพระชายา เมื่อเขาได้รับข้อมูลทีฟึงพอใจแล้ว ฉางฮูหยินรีบหยัดกายลุก อ่องหนุ่มทรุดนั่งข้างพระชายาพลาญเอ่ยถาม

“หิงเออร์กำลังทำอะไรอยู่หรือ”

พอเห็นฉางฮูหยินเหงื่อแตกท่วมตัวทั้งที่อากาศเย็น ดวงตาของเสวียนอ่องก็ตุล้าลุกขึ้น หรือว่าพระชายาจะอ่านความคิดของเขาออกอีกแล้ว

“ข้ากำลังตี๋มชาผลไม้ ท่านอ่องลองชิมตุลัคนิด” เยี้ยววิหิงรินชาผลไม้ให้เขาด้วยตัวเอง

เสวียนอ่องตี๋มแล้วพึมพำ “ไม่เลวเลย ฉางฮูหยินเป็นคนมีฝีมือจริงๆ”

“ขอบคุณท่านอ่อง” ฉางฮูหยินแย้มรอยยิ้ม ก่อนจะขอตัวเดินออกจากห้องไป

เสวียนอ่องตี๋มชาไปหลายอีกแล้วถาม “หิวหรือไม่”

เยี้ยววิหิงบอก “เมื่อครู่ ฉางฮูหยินเอาผลไม้ ผลไม้เชื่อม และผลไม้ต้องมาต้อนรับ ข้ากินไปมาก ตอนนี้อยู่ไม่ค่อยหิวเท่าไร ท่านอ่องหิวแล้วหรือ”

“มิใช่เช่นนั้น ข้าบอกหิงเออร์แล้วว่าจะทำอาหารให้ หากว่าเจ้าเริ่มหิวแล้ว ข้าก็จะไปทำอาหาร” เสวียนอ่องยกมือนางขึ้นมาจูบอย่างรักใคร่

“ทำนองเดินทางมาเหนื่อยๆ พักผ่อนก่อนเถิด” เยี้ยววิหิงเอ่ยเสียง
อ่อนโยน

เสวียนอ่องยื่นหน้ามาจับหน้าผากนาง บอกเสียงเบา “เรื่องเอาใจชายน
ของข้า ไม่ว่าเมื่อไร ข้าก็มีพลังเสมอ”

เยี้ยววิหิงพลันคิดว่าคำพูดนี้ค่อนข้างลึกซึ้งอยู่บ้าง ดวงหน้าเลย
แดงเรื่ออย่างมีอจระงับ

หกสิบแปด

เยี้ยววีหิงเห็นอาหารฝีมือของสามี ก็นึกเสียใจที่ไม่ได้ห้ามเขาอย่าง
แข็งขัน แต่พอเสวียนอ่องวางถ้วยบะหมี่ตรงหน้า นางทำได้แค่แยมยิ้ม คีบ
เส้นบะหมี่ใส่ปาก ก่อนจะพบว่าอร่อยกว่าที่คิดมาก

เสวียนอ่องมองพระชายาเอกด้วยรอยยิ้มทั้งดวงตาและริมฝีปาก
เยี้ยววีหิงก้มหน้าก้มตากินบะหมี่ฝีมือเขา ดูน่ารักน่าเอ็นดูอย่างบอกไม่ถูก
เขาพยักหน้าให้จางกงตั้งเตาถ่าน และใช้มีดสั้นของตนหันเนื้อ แล้ววาง
ให้พระชายา รินสุราอุ้เหลียงเย่กลิ่นหอมกำจาย ต้มแก้มเนื้ออย่าง

อากาศหนาวเช่นนี้ ไม่มีอะไรดีเท่าอาหารอุ่นห้อง และสุราดีอีกแล้ว
เยี้ยววีหิงกินบะหมี่หมดก็เอ่ยชม

“ไม่นึกว่าท่านอ่องจะทำอาหารเก่งถึงเพียงนี้ หวังกงไม่เคยเล่าให้
ข้าฟังเลย”

“หวังกงไม่รู้หลายเรื่องเกี่ยวกับข้า” เสวียนอ่องยิ้ม “ตอนข้าอยู่
ในกองทัพทำอาหารกินเองบ่อยครั้ง ถึงหน้าตาดูไม่ดีไปบ้าง แต่รสมีก็
ถือว่าใช้ได้ใช่ไหม”

“ใช่แล้ว” เยี้ยววีหนึ่งยิ้มให้เขา พอเสวียนอ่องรินสุราให้นางก็รับมาดื่ม เขาเอามือเท้าแก้มมองชายาเอกพลางเอ่ยลอยๆ

“ผู้ดูแลนางเล่าเรื่องสมัยเด็กของเจ้าให้ฟัง เขาบอกว่าตอนหนึ่งเออร์อยู่ตระกูลเยี้ยวต้องแต่งหน้าแต่งตาเหมือนตัวตลกไม่พอ ยังยอมให้ผู้อื่นมาฉกฉวยสมบัติของตนไปอีก แม่แต่น้องสาวแท้ๆ ก็รังแกเจ้าไม่น้อย” เขามองสีหน้าสงบของเยี้ยววีหนึ่ง ถามเสียงนุ่ม “ให้สามีกั๊กแค้นให้เจ้าดีหรือไม่”

เยี้ยววีหนึ่งยิ้มบางๆ “หากการกั๊กแค้นของข้าจะทำให้งานท่านอ่องเสียหาย ก็อย่ารีบร้อนเลย คนตระกูลเยี้ยวที่ยังเหลือ หากว่าใช้ให้ตีพวกเขาจะเป็นหมากสำคัญ... ถูกหรือไม่”

เสวียนอ่องยิ้มกว้าง “ข้าชอบนิสัยนี้ของหนึ่งเออร์ที่สุด ถูกต้อง ไหนๆ คัทรูของเราต้องตายอยู่แล้ว ก็ใช้พวกเขาเป็นหมาก สร้างประโยชน์ให้พวกเรามากที่สุดก่อนเถิด”

“ท่านอ่องชอบสตรีที่โหดเหี้ยมหรือ” เยี้ยววีหนึ่งอดถามเขาไม่ได้

เสวียนอ่องยิ้มมุมปาก “เฉพาะผู้อยู่ข้างเดียวกับข้า หากเป็นคนสำคัญกับข้า ข้าก็อยากให้เขาอำมหิต...เช่นหนึ่งเออร์เป็นต้น”

“...” เยี้ยววีหนึ่งหลุบตามองจอกสุราของตน ในใจเกิดคำถามว่าหากนางเป็นเพียงพระชายาธรรมดา รู้จักแต่การเย็บผ้า จัดการบ้านเรือน คนตรงหน้าจะชอบนางหรือไม่

เสวียนอ่องเห็นท่าทางเช่นนั้นก็รีบเอ่ย “เสด็จแม่ของข้า...เป็นสตรีใจอ่อน นางเติบโตในเมืองเจียงหนาน เป็นบุตรสาวเจ้าเมือง ไม่เคยพบเจอคลื่นลมใดๆ จนกระทั่งแต่งงานกับเสด็จพ่อ อาจารย์เสนอตัวสอนวรยุทธ์ให้ข้าเสด็จแม่ยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดต้องรีบร้อนปานนั้น จุดพลิกผันอยู่ที่...เสด็จพ่อได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ปกครองแผ่นดิน”

เยี้ยววีหนึ่งมองชายหนุ่ม สามีนางหันเนื้ออย่างให้ชั้นบางราวปีกจักจั่น เยี้ยววีหนึ่งคืบมากิน รสชาติเนื้ออย่างเข้มข้น กลิ่นควันหอมกำลังดี พอเข้าปากก็เหมือนละลายได้

“พอเสด็จพ่อขึ้นเป็นฮ่องเต้ เสด็จแม่ถูกแต่งตั้งเป็นฮ่องเฮา ตัวข้าก็เป็นองค์ชายใหญ่ หลังจากนั้นเสด็จย่าก็เลือกพระสนมเข้าวังมาหลายคน หนึ่งในนั้นเป็นสตรีเช่นที่พระนางต้องการ ทั้งงดงาม มีชาติตระกูลสูงส่ง และโหดเหี้ยม สตรีนั้นเป็นก๊วยเฟยคนปัจจุบันของเสด็จพ่อ ตำแหน่งที่สูงกว่านางคือฮ่องเฮา ดังนั้นนางจึงวางแผนกำจัดเสด็จแม่ และกำจัดข้า...วิธีที่นางใช้คือส่งคนมาอยู่ข้างกายพวกเราแม่ลูก วันนั้นเป็นพิธีล่าสัตว์ปีแรกที่เสด็จพ่อขึ้นเป็นฮ่องเต้ ข้าถูกนางกำนัลคนนั้นจูงไปปล่อยในสถานที่ที่มีสัตว์ร้าย เสื้อผ้าข้าอาบกลิ่นสมุนไพรที่ทำให้สัตว์ร้ายคลุ้มคลั่งหมายสังหารตัวข้าหลงป่าอยู่หนึ่งวัน กว่าอาหารจะตามมาพบ”

เยี่ยวัวหิงไม่เคยได้ยินเรื่องเช่นนี้ เสวียนอ่องกล่าวต่อ “โชคดีที่ข้ามีอาจารย์ดีจึงเอาตัวรอดมาได้ ครานั้นไม่มีใครตามหาข้า เพราะนางกำนัลยืนยันว่าส่งข้าไปกับคนตระกูลเม้งตอนพวกเขาออกล่าสัตว์ บางครั้งก็มีพวกค่างแรมในป่า ดังนั้นเสด็จพ่อจึงไม่ส่งคนไปตามหาข้า เสด็จแม่ก็ไม่รู้ ข้าเกือบตายไปแล้ว สัตว์ร้ายไล่ล่าโดยข้าไม่รู้สาเหตุ กระทั่งตกบ่อโคลน กลิ่นสมุนไพรจึงหายไป หลังจากนั้นข้าจึงทราบสาเหตุโดยอาจารย์จึงเคียดแค้นหากข้าไม่จับดาบ ไม่ฝึกการเอาชีวิตรอด ข้าคงไม่มีชีวิตในวังหลวง”

“...” เยี่ยวัวหิงมองรอยยิ้มของคนตรงหน้า เสวียนอ่องทำเหมือนเขาเป็นผู้ชนะ เพราะเอาชีวิตรอดมาได้ถึงตอนนี้ ชายหนุ่มเล่าต่อ

“พอข้ากลับไปได้ ตอนกลางคืนเสด็จแม่ปลุกข้าและพาเข้าป่า ตรงนั้นมีทหารชุดหลุมรอ นางกำนัลคนนั้นถูกจับมัด เสด็จแม่ถือดาบแล้วบอกให้ข้าดู...” เสวียนอ่องกำจอกสุราแน่นขึ้น “...ตั้งแต่ข้าจำความได้ เสด็จแม่ไม่เคยแม่แต่จะฆ่ามดสักตัว แต่วันนั้นกลับเป็นคนแหงดาบเข้าหน้าอกนางกำนัล เสด็จแม่ตัวสั่น ร้องไห้ และอาเจียน จากนั้นหันมากอดข้า บอกว่าไม่ต้องกลัวอะไรอีก เพราะจะยอมให้มือเปื้อนเลือดแทนข้า เสด็จแม่จะตกนรกแทนข้า ขอให้สัญญาเพียงข้อเดียวคือข้าจะมีชีวิตจนแก่เฒ่า จากนั้นพวกเราทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

เย้ยอวี๋หนึ่งสูดลมหายใจลึก เสวียนอ่องตี๋มสุรา แล้วเอ่ยเสียงนุ่ม “ตอนนั้นข้าเสียใจที่เสด็จแม่เปลี่ยนไป เมื่อเราสังหารคนหนึ่งคน จากนั้นจะสามารถสังหารคนมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีเสด็จแม่ที่แสนบริสุทธิ์ของข้าอีกแล้ว”

“...”

“แต่พอใครครวญให้ดี ข้าก็รู้สึกโล่งใจ เสด็จแม่ทั้งความไร้เดียงสา เพื่อแข็งแกร่งขึ้น ข้าไม่จำเป็นต้องหวังว่าเสด็จแม่จะถูกใครทำร้ายโดยง่าย อีกต่อไป เมื่อรู้จักสู้คน รู้จักการกำจัดศัตรู และสามารถเอาตัวรอดได้ใน ดงอสรพิษ” เสวียนอ่องมองชายเอกของตน “นี่เป็นเหตุผลที่ข้ายินดี ที่คนที่ข้ารักเป็นหญิงเออร์ เจ้าสามารถปกป้องตนเองได้ เพราะข้าคงทนไม่ไหว หากว่าต้องสูญเสียเจ้าไป”

เสวียนอ่องรินสุราให้ตนเอง กระดกจอกดื่มแล้วว่าอย่างไรอารมณ์

“สำหรับคนบางคน เพื่ออำนาจ พวกเขาสามารถกลายเป็นปีศาจ กัดกินผู้อื่นทั้งเป็น ต่อให้เป็นข้า หากว่าชายาของตนเป็นสตรีใส่อับริสุทธ์ ไม่สามารถปกป้องตนเองได้ในตอนที่ข้ากำลังยุ่งวุ่นวาย ข้าคงจะ...”

ชายหนุ่มหยุดเอ่ย เย้ยอวี๋หนึ่งเองก็ไม่ต้องการรู้ว่าเขาจะเป็นเช่นไร นี่อาจเป็นเหตุผลที่เสวียนอ่องเตรียมนกขำในห้องหอของทั้งสอง หากสตรีที่แต่งเข้ามากลายเป็นตัวถ่วง ไม่ยอมมสู้ ก็อย่าผูกพันกันเลยดีกว่า

เย้ยอวี๋หนึ่งหยิบกาสุรา รินให้เขาและถามต่อ

“หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นหรือ”

“หือ” เสวียนอ่องยิ้ม

“หลังจากท่านถูกลอบสังหารในตอนนั้น เรื่องราวเป็นเช่นไร ข้าอยาก รู้” เย้ยอวี๋หนึ่งถาม

เสวียนอ่องหมุนจอกสุรา “จากนั้นเสด็จแม่ก็ใส่ยาไร้บุตรในอาหารให้ กุ้ยเพยคนนั้น ส่วนข้าขอให้อาจารย์สอนวรยุทธ์เพิ่ม และไม่ลืมขอให้ ตระกูลเมิ่งส่งยอดฝีมือเข้าวังหลวงเพื่อลอบสอนข้าอีกด้วย และข้าเริ่มฝึก

ดื่มยาพิษ...”

เรื่องนี้เยี้ยววิหนิงก็ไม่รู้เช่นกัน เสวียนอ่องเล่า

“หากเราดื่มยาพิษทีละน้อยตั้งแต่เด็กทุกวัน ร่างกายจะต้านพิษได้ แต่ต้องระวังให้ดี เพราะอาจทำให้เข้าถึงกับพิการ หรือว่าไม่อาจมีทายาทได้ แต่ข้าละเลยไม่ได้ เพราะเสด็จย่าเชี่ยวชาญเรื่องพิษ และก๊วยเพยเป็นคนของ พระนาง จะต้องสืบทอดเรื่องการใช้พิษมาไม่มากก็น้อย”

เยี้ยววิหนิงคิดขึ้นมาได้ ดังนั้นพอเขาทราบว่ายี่เยินไทเฮาจะเสด็จ กลับวังหลวง เขาจึงลากนางไปฝึกการป้องกันตัวจากยาพิษ โดยไม่ยอมให้ คัดค้าน

เสวียนอ่องยิ้ม “เมื่อข้ากลายเป็นองค์ชาย การลอบสังหารคือส่วน หนึ่งในชีวิตข้า คนที่จะแต่งให้ข้าต้องมีมันติดตามข้างกายด้วย อย่างหนึ่ง- เออร์คิงฝึกกินยาพิษเช่นข้าไม่ได้ แต่เจ้ามีจมูกที่ดี ดังนั้นคงได้กลิ่นว่าอะไร มีพิษ หรืออะไรไม่มีพิษ หรือไม่ก็เอามาให้ข้าดมดู ข้าพอจะแยกออก”

เยี้ยววิหนิงยิ้มให้เขา นางคงเมาแล้วกระมัง จึงรู้สึกว่ามีเรื่อง โหดร้ายคนนี้ใส่ใจนางมาก พระชายาเอกเสวียนอ่องกล่าว “คนแรกที่ข้า สังหารคือแม่ครัวที่ใส่ยาพิษในอาหารของท่านแม่ ข้าให้ป่าเงินลงมือ แต่ก็ ยืนดูอยู่ตรงนั้น และคิดว่าต้องมีสักวันที่สั่งให้มีการสังหารมากกว่านี้ ไม่ ทางตรงก็ทางอ้อม”

พระชายาเอกเสวียนอ่องดื่มสุรา แล้วถอนหายใจ “การเอาตัวรอดใน ตระกูลเยี้ยวอาจไม่รุนแรงเท่าตระกูลโอหยางของท่านอ่อง แต่พลาดไม่ได้ เช่นเดียวกัน ตอนข้ายังเล็กก็มีความคิดเช่นท่านอ่องยามเด็ก มองว่าอะไร ก็คงไม่ร้ายแรงขนาดนั้น ถึงท่านแม่ป่วยหนัก หรือท่านพ่อไม่สนใจพวกเรา แต่ข้าเป็นสายเลือดตระกูลเยี้ยว คงไม่ร้ายแรง...”

เยี้ยววิหนิงคิดถึงเรื่องเก่า “...ท่านแม่ของข้าเป็นสุหยินที่ไม่มีปาก เสียงเท่าไร แต่ก็ดูแลบุตรชายหญิงของสามีอย่างดี เยี้ยวทรงกับเยี้ยววิฮวา เคยอยู่ในความดูแลของท่านแม่ เยี้ยววิก็มีก็พูดจาอ่อนหวานกับท่านแม่

ส่วนเซียงเอ๋อร์...นางเอาแต่ใจ แต่ก็เป็นบุตรสาวแท้ๆ ของท่านแม่ และน้องสาวแท้ๆ ของข้า ดังนั้นข้าเลยไม่ค่อยระวังตัวเท่าไร

“ตอนนั้นท่านแม่เริ่มป่วย และท่านพ่อไม่สนใจ เฝิงซื่อคงขำมใจว่าท่านแม่กินยาพิษทุกวัน อีกไม่นานคงเสียชีวิต และนางจะได้เป็นธูหยินเอก ท่านพ่อบอกว่าท่านแม่ร่างกายไม่แข็งแรง จึงมอบสิทธิ์ดูแลจวนให้นาง คนอื่นเริ่มหันไปประจบประแจงเฝิงซื่อ ข้าคิดว่าหากท่านแม่หายทุกอย่างคงดีขึ้น...ถึงท่านแม่เป็นอะไรไป คนอ่อนหวานอย่างเฝิงซื่อและท่านพ่อคงดูแลพวกเราอย่างดี ที่ไหนได้...”

เยี่ยวอี้หวังถอนใจ ตี๋มสุรารวดเดียวแล้วกล่าวต่อ “ตอนนั้นข้าอายุเพียงเจ็ดปี เห็นพวกนางเล่นกันข้างบ่อเลี้ยงปลา ข้าอยากเล่นด้วยจึงเดินไปหา รู้ภายหลังว่าเยี่ยวอี้มีพูดเรื่องหลอกลวง ทำนองว่า...แม่เป็นธูหยินเอก แต่ถ้าแซ่ตัวในน้ำจะอุ่นขึ้น และนางสั่งให้เยี่ยวอี้หวนกระโจนลงน้ำ เยี่ยวอี้เซียงเป็นลูกคู่ของนาง จึงสั่งพี่หญิงใหญ่ลงไปบ้าง เพื่อทดสอบเรื่องที่เยี่ยวอี้มีพูด”

เสวียนอ่องมีสายตาเย็นเยียบ “แต่พ่อเจ้าเข้าไป พวกนางเลยหันมาเล่นงานเจ้าแทนใช่หรือไม่”

“อ้อ เยี่ยวอี้หวนกำลังลำบาก พอหันมาเห็นข้าก็รีบบอกว่า...ให้ข้าเป็นคนทดสอบ ข้าไม่ทันรู้เรื่องราวเยี่ยวอี้เซียงก็ผลัดตกน้ำแล้ว” เยี่ยวอี้หวังไม่ปกปิดแวตาคิดหวัง “ตอนนั้นข้าเป็นบุตรสาวธูหยินเอก พวกนางคงไม่พอใจอยู่บ้าง ข้ารีบถอดชุดกันหนาวที่อุ่นน้ำจันทน์ ทะลิ่งขึ้นจากน้ำ ขอให้พี่หญิงใหญ่ น้องหญิงสาม และน้องหญิงสี่ช่วยข้า แต่พวกนางยืนดูเฉยๆ เยี่ยวอี้มีถามอย่างชอบใจว่าข้าอุ่นหรือไม่ พอข้าเกาะขอบบ่อได้พวกนางก็ช่วยกันเหยียบมือ จนกว่าข้าจะบอกว่าอุ่นหรือเย็น แล้วข้าก็จมน้ำสลบไปสามวัน พอลืมตาอีกที ท่านแม่ก็นั่งร้องไห้อยู่ข้างเตียง หมอบอกว่าข้าเกือบตาย แม้รักษาชีวิตมาได้...ข้าก็มีร่างกายไม่แข็งแรงเหมือนคนอื่น”

เสวียนอ่องกำหมัดแน่นขึ้น ถามเสียงน่ากลัว “แล้วสามคนนั้นพูด

อะไร”

เยี้ยววีหญิงบอกเสียงอ่อน “พวกนางรวมหัวกันบอกว่าเป็นการเล่นสนุกของเด็ก บอกว่าข้าไม่ทันระวังตกลงไปเอง แต่ข้ายืนกรานว่านางสาวพลัดตก ท่านแม่คาดคั้นเยี้ยววีเสียง นางยอมพูดความจริง แต่เฝิงซื่อบอกว่าเด็กๆ ไม่รู้ประสา ที่พวกนางโกหกเพราะกลัว เมื่อเห็นข้าเป็นเช่นนั้น ทั้งสามคนก็รู้สึกผิดมากพอแล้ว ไม่ควรเอาโทษมากกว่านั้น ส่วนท่านพ่อและท่านย่าก็ว่าอย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ ท่านแม่ทะเลาะกับทุกคนในบ้าน สุดท้ายพวกเขาแสร้งไม่โหนง เสียงส่วนมากบอกว่า เป็นเพียงอุบัติเหตุ ควรจบเรื่องได้แล้ว แต่ท่านแม่ทำตัวมีปัญญา พวกเขาเลยย้ายท่านไปอยู่เรือนเล็กที่มีห้องพระ ให้นางสวดมนต์สงบจิตใจ ข้าจึงทราบว่าต่อให้ท่านแม่ติดกับคนอื่นเพียงใด แต่พอถึงเวลาก็ไร้ความหมาย พวกเขาไม่สนใจเมื่อข้าถูกรังแกแล้วเหตุใดข้าต้องทรมานเพื่อพวกเขาด้วย”

พระชายาเอกเสวียนอ่องคืบเนื้อจิ้มน้ำจิ้ม แล้ววางลงบนจานสามี่ “เฝิงซื่อร้ายกาจขนาดให้คนวางยาท่านแม่ ข้าก็ต้องรู้จักสังหารคน และหาทางเอาตัวรอดในแบบของข้า หลบซ่อนความสามารถส่วนตัว ไม่เช่นนั้นคงไม่รอดชีวิต”

เสวียนอ่องคืบอาหารเข้าปาก ก่อนดื่มสุราอีกจอก “แต่ข้ากลับชอบแสดงความสามารถ เพราะไม่ยอมให้ใครมารังแกได้ง่ายๆ ดังนั้นตอนข้าอายุสิบสี่ปี เสด็จย่าทำที่เป็นโปรดปรานข้ามาก ทั้งก๊วยเฟยกี้เป่าหูเสด็จพ่อว่าตระกูลเมิ่งเริ่มกระด้างกระเดื่อง เสด็จพ่อเริ่มมองข้าเปลี่ยนไป สุดท้ายชาวหมานรุกรานแผ่นดิน ข้าคิดว่าอยู่ข้างกายพระองค์ต่อไปคงถูกระแวงหนักขึ้น ไม่สู้คุกเขาขอร้องให้ส่งข้าไปรบกับชาวหมาน ทำเช่นนั้นตำแหน่งของเสด็จแม่และขุนนางแซ่เมิ่งจะได้มั่นคงขึ้น ข้าได้รับชัยชนะกลับมา จับก๊วยเฟยกั้นั้นไปดูการทำศิลปะบนผิวหนังที่ข้าเรียนมาจากคนต่างเผ่า ถลกหนังคนตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า และยึดฟางเข้าไปทำเป็นตุ๊กตามนุษย์”

ชายหนุ่มหัวเราะอย่างสาแก่ใจ “เจ้าต้องเห็น ตอนนั้นนางทั้งถ่าเยา

ถ่ายหนัก กริตร้องเช่นคนเสียดสี และทุกวันนี้ นางเห็นข้าก็แทบยืนไม่อยู่ แล้ว เสด็จยกก็ใช้งานหมากตัวสำคัญไม่ได้ ทว่าตั้งแต่นั้นมาข้าว่าเสวียน อ่องโหดร้ายป่าเถื่อน เฮอะ ข้าสังหารเฉพาะศัตรูแคว้นต้าหยาง และผู้คิดร้ายกับข้าทั้งนั้น ผู้อื่นมีสิทธิ์ไม่พอใจด้วยหรือ”

“มีนำเล่า พอเสวียนอ่องพิน กุ้ยเพยก็ป่วยหนัก ไม่กล้าออกจาก ตำแหน่งของตน มักมีข้ออ้างไม่ยอมร่วมงานเลี้ยงเดียวกับเสวียนอ่องเสมอ’ เยี่ยววีหิงเอะใจว่าตั้งแต่เสวียนอ่องกลับมา กุ้ยเพยที่เคยเข้าร่วมงานเลี้ยง และนางพบหน้าในบางครั้งก็หายหน้าหายตาไปเลย

“ถึงตาเจ้าแล้ว” เสวียนอ่องยิ้ม

เยี่ยววีหิงกะพริบตาก่อนหัวเราะ “ข้าไม่เก่งกาจเหมือนท่านอ่อง เพียงแค่...ไม่นานมานี้ ข้าได้...” นางเล่าเรื่องที่เกิดการเยี่ยงฉงครั้งล่าสุด เหมือนมอบเงินให้คนเช่าเยี่ยว ทว่ากลับส่งเยี่ยงฉงกลับไปวิวาทกับบิดาแท้ๆ ของตน

เสวียนอ่องพึมพำ “วิธีนี้ไม่เลวเลย ทำไมข้าคิดไม่ถึงนะ ทำที่ว่าช่วย เหลือ ที่จริงผลักลงนรกให้ลึกกว่า”

“ท่านอ่องไม่รู้จักได้อย่างไร ในเมื่อยังช่วยเหวินอ่องดูแลโรงเรียน สอนการปรงยาน้อยอยู่เลย” เยี่ยววีหิงตี๋มสุราอีกจอก “ข้าเองก็เรียนรู้อมาจากท่าน”

ทั้งสองเสียบไปสักพัก ก่อนหัวเราะออกมา เสวียนอ่องรินสุราให้ชายา เอกพลางกล่าว

“หิงเออร์ ข้าขอคารวะเจ้าสามจอก จอกแรกสำหรับความแข็งแกร่ง ของเจ้า จอกที่สองสำหรับความช่วยเหลือของเจ้า และจอกสุดท้าย...สำหรับอนาคตของเรา”

ทั้งคู่จะเดินทางกันไปอีกแสนไกล นางจะเป็นดาบและโล่แข็งแกร่ง ให้เขา ส่วนเขาก็จะเป็นพลังอำนาจให้นาง ไม่รู้ว่าเหตุใดจู่ๆ เสวียนอ่องรู้สึก เช่นนี้ หากอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าเจียนไทเฮา เหวินอ่อง เยี่ยววีฮวา หรือแม่แต่

ฮ่องเต้ ทั้งสองก็สามารถเอาชนะและสร้างอนาคตร่วมกันได้

‘ลูกที่เกิดจากพวกเราสองคน ต้องแข็งแรงมากแน่นอน’ เสวียนอ่อง
ครุ่นคิด ขณะมองหน้าห้องเบนราบของเยี่ยวี้หนิง

หลังอาหารมื้อนั้น เยี่ยวี้หนิงมีเมฆหลายส่วน เสวียนอ่องอุ้มนาง
ขึ้นมา เพราะอากาศหนาว เยี่ยวี้หนิงที่อยู่ในอ้อมแขนสามีจึงกอดเขาแน่น
นางเปลือยตัวเอ๋ย

“ท่านอ่อง ข้าอยู่บนเรือหรือ” นางรู้สึกโคลงเคลงไม่มั่นคง

“เจ้าอยากขึ้นเรือหรือ ให้ข้าต่อเรือให้เอาไหม” เสวียนอ่องวนเวียน
จวนหน้าผากนาง เยี่ยวี้หนิงหัวเราะร่วน

“แค่ท่านอย่าหาเรื่องให้ข้ามากนักก็พอแล้ว”

“ถึงข้าจะชอบสร้างเรื่อง แต่ข้าก็เป็นสามีที่เจ้ารักที่สุดใช่หรือไม่”
เสวียนอ่องเอ่ยอย่างอารมณ์ดี และเปี่ยมด้วยความมั่นใจ “หนิงเออร์ เจ้า
รักข้าตรงไหนหรือ”

“ข้าไม่ได้รักท่าน” เยี่ยวี้หนิงเอ่ยเสียงเบา

“จริงรึ” เสวียนอ่องหัวเราะ “แต่เจ้าบอกรักข้าตั้งแต่แรกเห็นนะ อย่า
ปากแข็งสิ”

เยี่ยวี้หนิงไร้สติโดยสิ้นเชิง “ข้ากลัวท่านจะตาย จะรักท่านได้อย่างไร
ที่ข้าพูดเช่นนั้นเพราะเห็นนักฆ่าย่องมาอยู่ด้านหลังต่างหาก...”

“...” เสวียนอ่องนิ่งงัน เขาตั้งสติเล็กน้อยก่อนถาม “เจ้าเห็นนักฆ่า
หรือ”

“อ้อ” เยี่ยวี้หนิงพยักหน้า “นักฆ่ากับผ้าแดง ในห้องหอ”

“...” เสวียนอ่องหายมึนจากฤทธิ์สุราโดยสิ้นเชิง

ในหน่วยลับของเสวียนอ่องกำลังศึกษาค้นคว้าการมาเยือนของชายหนุ่ม
คนหนึ่ง อวิ้นซานเพิ่งอายุสิบแปดปี เขาตัวเล็กและดวงหน้าอ่อนเยาว์ ดู
อ่อนหวานมากกว่าคมเข้มบึกบึนเช่นชายหนุ่มควรมี แต่ทุกคนในหน่วยลับ

ทราบดีว่าชายหนุ่มหน้าตาอ่อนใสแฝงความอำมหิตในตัว และมีฝีมือฝึกสัตว์
หาตัวจับยาก เขาจึงเป็นหนึ่งในหัวหน้าหน่วยลับของเสวียนอ่อง

“เจ้าโตเป็นหนุ่มแล้วสินะ” ฉีซานเอ่ยเมื่อพบสหาย เขาลูบหัวชายหนุ่ม
คนนั้นเบาๆ “เจ้ากลับมาเช่นนี้ก็เข้ามาอยู่ในกองทัพข้าเสียสิ”

“ข้าคงต้องถามท่านอ่องก่อน” อวีนซานยิ้มละมุน “ข้าเอาของขวัญ
มาให้ทุกคนด้วยนะ”

‘ของขวัญ’ ที่ว่านั้นอยู่ในกรงใหญ่คลุมผ้าดำ อวีนซานตบกรง เจ้าลิง
ที่อยู่ therein ร้องเบาๆ เขาเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ “ข้าฝึกพวกมันมาหลายเดือน”

คนในหน่วยลับตื่นตื่นยินดี จึงสนทนากันอย่างออกรสว่าตอนนี้
เจ้านายไปพักผ่อนในที่ดินของพระชายาเอก และกำลังมีความสุขกับพระ
ชายา ฉีซานกล่าวอย่างนอยใจ

“ตอนนี้เสวียนอ่องคงไม่ค่อยสนใจพวกเราแล้ว คนที่เขาสนใจมีเพียง
พระชายาเอกของตนเท่านั้น”

“ข้าอยากเห็นตอนท่านอ่องตกหลุมรักจริงๆ แม่ทัพอสูรของพวกเรา
ตอนอยู่ต่อหน้าคนรักจะเป็นเช่น...”

บทสนทนาพลันหยุดลง เมื่อทุกคนรู้สึกได้ถึงความเยือกเย็นด้าน
หลัง พอพวกเขาหันไปก็เห็นเสวียนอ่องที่มีแววตาดำมืดคล้ายไร่ที่ลึนสุด
เป็นแววตาในยามสงคราม ตอนต้องการเชือดแม่ทัพศัตรูให้ทรมานที่สุดเท่า
ที่จะทำได้ ทุกคนล้วนผวา แต่อวีนซานคล้ายไม่นำพา โบกมือเอ่ยถาม

“ท่านอ่อง! พระชายาเอกของท่านงดงามหรือไม่”

เสวียนอ่องเงยหน้ามองคนพูด रिमिปีปากวาดยิ้มอ่อนโยน ทว่าทุกคน
คล้ายมีตาทิพย์เห็นรัศมีปีศาจที่แยกเขี้ยว อีกนิตเดียวก็สามารถปลิดลม
หายใจของพวกเขาได้

เสวียนอ่องจับด้ามดาบ เอ่ยเสียงอ่อนโยน “ทุกคน...พวกเราไม่ได้
ประลองฝีมือกันมานานแล้วใช่หรือไม่”

‘ทำไมดีแล้ว’ คนในหน่วยลับล้วนเหงื่อแตกในฤดูหนาว

หนึ่งช่วยยามผ่านมา คนทั้งหลายแทบลงไปนอนแผ่กับพื้นอย่างเห็น-
เหนื่อย ฉีซานผู้ทนทานที่สุดยกดาบขึ้นกันดาบของเสวียนอ่อง เอ่ยวิงวอน
“ท่านอ่อง โปรดบอกมาเถิดว่าใครทำให้ท่านอารมณ์...”

ฉีซานหลบดาบนั้นได้ทันควัน ปอยผมหนึ่งกระจุกหลุดจากศีรษะ
เสวียนอ่องหอบหายใจ...ไม่ลิ เขาไม่ได้เหนื่อย แต่กำลังโกรธจัดแล้วหาทาง
ระบายไม่ได้มากกว่า

“นางโกหกข้า!” เสวียนอ่องเหวี่ยงดาบลงไป เพ้าฉีซานลื่น มองดาบบัก
ต้นไม้ใหญ่ ทำเอาต้นไม้โน้นลั่นไหว แล้วกองหิมะก็ตกลงมาท่วมตัวเขา เสวียน
อ่องคำราม “ลุกขึ้น! เป็นคนของข้าจะอ่อนแอเช่นนี้ได้อย่างไร!”

ฉีซานปัดหิมะบนดวงหน้า ขยับปากแต่ไม่อาจพูดได้ เพราะหากถาม
ไป เสวียนอ่องได้โมโหยิ่งกว่านี้แน่

อวิ้นซานยื่นหน้ามาถามเสียงดัง “พระชายาเอกทำอะไรท่านหรือ”
เจ้าบ้าน! อย่าพูดเช่นนั้นสิ!

เสวียนอ่องตัวดาบไปด้านหลัง ฟันต้นไม้ใหญ่ขาดตั้งกระดาดฯ ขณะ
ที่อวิ้นซานรีบไปอีกด้าน ฉีซานคว้าดาบ แหว่งปลายดาบไปที่เสวียนอ่อง
พร้อมถามเสียงดัง

“นี่ท่านทะเลาะกับเมียแล้วมาลงที่ลูกน้องหรือ!”

เสวียนอ่องหลบปลายดาบเขา คำหน้าของฉีซาน ก่อนจับกุมพื้น
อย่างแรงจนทุกคนได้ยินเสียงรอมแม่ทัพร้อง “แอ๊ก”

“ทำไมนางถึงโกหกข้า!”

‘จะไปรู้หรือ ข้าไม่ใช่เมียท่านนะ!’

ทุกคนในหน่วยลี้บร้องเสียงหลงในใจ ทว่าพอออกกำลังกายไปข้าง
เสวียนอ่องก็อารมณ์เย็นลง ฉีซานถูกหมู่ซานลากไปปฐมพยาบาล ขณะที่
อวิ้นซานจ่อมหาเรื่องขยับตัวมาหาเสวียนอ่อง

“ท่านอ่อง ท่านพี่ไฉ่ซานอยู่ไหนหรือ ข้ามีของจะให้นาง”

“นางยังอยู่ในภารกิจ” เสวียนอ่องตอบเขา ไฉ่ซานเป็นหัวหน้าหญิง

คนเดียวในหน่วยลับ ทั้งใฝ่หมอย ใฝ่หิว หรือว่าสตรีอื่นล้วนเป็นคนใน
หน่วยนาง

ฉีซานเป็นคนหนึ่งหนา นั่งพักสักครึ่งเค่อก็กลับมาเปิดอกกับเสวียน
อ๋อง “ท่านอ๋อง ข้าบอกท่านหลายครั้งแล้วว่าหากโมโหอะไรอย่ามาลงที่
ลูกน้อง พวกเรามีใช้กระสอบทราย ท่านจะเอาเรื่องส่วนตัวมาระบาย
ที่นี่ไม่ได้”

“ใช่แล้ว มีแต่ที่ฉีซานเท่านั้นที่ยอมประมือกับท่านอ๋อง ยามท่าน
อารมณ์ไม่ดี ดั่งนั้นคราหน้าไปหาเขาคนเดียวเถิด” อวิ้นซานเอ่ยพร้อมริน
สุราให้เสวียนอ๋อง และถูกฉีซานเขกศีรษะไปหนึ่งที

“ท่านอ๋อง มีเรื่องอะไรหรือ” มู่ซานผู้หนุ่มนวลที่สุดถามออกมา

เสวียนอ๋องดื่มสุราไปหนึ่งจอก ก่อนถอนหายใจเป็นควัน เขาหรีดตา
มองจอกสุราหยกของตน ครุ่นคิดว่าจะบอกลูกน้องอย่างไรดี เขาเพิ่งค้น
พบว่าเยี้ยววิหิงหลอกลงด้วยการแสร้งรักเขา จนเขาตกหลุมรักนาง และ
นางก็มาเฉลยว่า... ข้าไม่ได้รักท่าน

ความจริงแล้วเสวียนอ๋องเดาได้ไม่ยาก เยี้ยววิหิงน่าจะรู้ว่าเขาฟื้น
แล้วแต่แกลังนอนเช่นนั้น เมื่อทราบว่ามีประสาทมัมผัสที่ดีถึงเพียงนั้น
อีกทั้งการกระทำหลายอย่างของนางก็ช่วยงานเขา คิดเพียงเท่านั้นก็มองออก
แล้วว่าซาญาเอกน่าจะทราบว่าเขาตื่นนานแล้ว แต่นางแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้
และคอยปิดบังให้เขา คิดถึงความดีความชอบทั้งหลายที่นางกระทำและคำ
รักพวกนั้น เสวียนอ๋องไม่โกรธ และยังซึ่งใจอย่างยิ่ง แต่พอรู้ว่านางไม่ได้
รักเขา เสวียนอ๋องคล้ายถูกผลักลงเหว และเป็นปายขึ้นมาไม่ได้

นางทำเพราะกลัว นางไม่ได้รักเขา

นางเอ่ยปากขอหย่าในวันแรกที่เขาสืบขึ้นมาจากใจจริง นางต้องการ
ไปจากเขานานแล้ว แต่กลัวอำนาจของเขา!

จอกหยกในมือเสวียนอ๋องแหลกละเอียด คนในหน่วยลับขยับกาย
หลบหลังฉีซาน แล้วดันรองหัวหน้าไปรับหน้าเสวียนอ๋อง

ฉีซานถลิ่งตาใส่พวกที่หลบอยู่หลังตน ก่อนถอนใจแล้วปลอบขวัญ
“ท่านอ๋อง หากท่านกำลังโกรธพระชายา ขอให้คิดถึงสิ่งที่พระชายาทำเพื่อ
ท่านบ้าง ข้าไม่รู้ว่านางโกหกอะไรท่าน แต่การกระทำหลายอย่างของนาง
ตามที่พวกเราและท่านอ๋องจับตาดู หากไม่มีความจริงใจอยู่เลยจะทำได้
อย่างไร ทั้งการกินยาพิษเพื่อช่วยเหลือท่าน ทั้งแผนการที่นางทุ่มเทคิดเพื่อ
ท่าน และอีกสารพัน ท่านได้รับสิ่งใดจากนางบ้าง ตัวท่านเองทราบดีที่สุด
มิใช่หรือ”

เสวียนอ๋องเก็บรังสีอำมหิตของตนกลับคืน เขาเอ่ยอย่างจนปัญญา
“นางบอกว่า...นางกลัวข้า”

“ไม่ว่าใครก็กลัวท่านทั้งนั้น พวกข้าก็กลัว” ฉีซานบอก “แต่พวกเรา
ยังอยู่กับท่าน และจะอยู่กับท่านตลอดไป”

แววตาเสวียนอ๋องอ่อนแสงขณะทอดมองคนของตน เขาถอนใจอย่าง
แรง เห็นชัดว่าเริ่มสับสนมากกว่าโมโห ฉีซานขยับมือบอกให้ทุกคนถอย
หลัง ปล่อยให้สี่ตัวร้ายใคร่ครวญกับตนเอง เสวียนอ๋องเงยหน้าขึ้นมอง
ฉีซาน ลูกน้องรีบเอ่ยปิด

“ข้ายังไม่เมื่อย ให้คำปรึกษาไม่ได้มากนัก”

เขามองมุ่งซาน อีกฝ่ายรีบปฏิเสธ “ข้าก็อยู่ในสถานะเดียวกับพี่ฉีซาน”
ผู้มีภรรยาเพียงคนเดียวในหน่วยลับไม่ได้อยู่ที่นี้

เสวียนอ๋องจ้องอวินซานที่พอจะมีแววที่สุด เขาแบมือบอกเสียงอ่อย
“ข้ายังจับพี่ไฉ่ซานไม่ติดเลย ท่านอ๋องไปถามจางซานดีกว่าหรือไม่”

“เขาเป็นขันที!” คนอื่นในหน่วยลับร้องเสียงหลง จางกงกงที่กำลัง
เข้านอนหลับจามเสียงดัง

“ไม่มีใครสามารถมอบคำตอบได้” เสวียนอ๋องเคร่งเครียดจนเปลือ
งจับด้ามดาบอีกรอบ

ฉีซานรีบบอก “กล่าวกันว่าคนนอกเข้าใจเรื่องความรักได้ดีกว่าผู้ตก
อยู่ในห้วงรัก ท่านอ๋องพูดมาเถิด พวกข้าอาจมีคำตอบให้ก็ได้”

อ่องหนุ่มละมือจากตำมตาบ ใคร่ครวญแล้วถามเสียงเบา “หากว่า
เจ้าพบสตรีผู้หนึ่งรูปร่างมียิ่งนัก และแข็งแกร่งกว่าเจ้า แต่นางจะสั่งหารพวก
เจ้า พวกเจ้าจะทำเช่นไร”

เหล่าคนสนิทต่างมองหน้ากัน

อวีนซานกล่าวตอบ “หากเป็นพี่ไฉซาน ข้าคงยินดียิ่ง”

“ขอให้คิดเช่นคนธรรมดา” เสวียนอ่องวางเงื่อนไข

ทว่า...ภายในหน่วยลับไม่มีมนุษย์ธรรมดาสักคน

ฉีซานจึงกล่าวบ้าง “ข้าคงไม่อาจร่วมหมอนกับคนที่คิดจะสั่งหารข้า
ได้”

‘เช่นนั้นก็ไม่แปลกที่นางจะกลัวข้า’ เสวียนอ่องหลุบตาต่ำ

มู่ซานเสริมอีกหนึ่งประโยค “หากนางแข็งแกร่งกว่าข้า ข้าคงต้องหนี
จากนางแน่”

เสวียนอ่องก้มหน้าต่ำกว่าเดิม ครู่หนึ่งค่อยเงยขึ้นมา เขากอดอกและ
เปลี่ยนคำถาม “เช่นนั้นหากว่าพวกเจ้าเจอคนเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ เป็นสุกรหลอก
กินพยัคฆ์ สามารถคิดวิธีทำร้ายพวกเจ้าได้อย่างคาดไม่ถึง และอาจไม่ได้
ยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเจ้า พวกเจ้าจะทำเช่นไร”

“ท่านอ่อง หากมีคนอื่นเช่นนั้นต้องสั่งหาร ไม่ใช่เป็นภัยในวันหน้า...”
มู่ซานเอ่ยก่อนโดนฉีซานตะปบบาก เสวียนอ่องมีท่าทางเคร่งเครียดยิ่งนัก
‘ให้ข้าสั่งหารเยี้ยววิหิงหรือ’

เสวียนอ่องครุ่นคิดถึงวันคืนเก่าๆ เยี้ยววิหิงอาจโกหกหลอกลวง
ว่ารักเขา แต่ทุกอย่างนางล้วนทำเพื่อเขาสุดตัว เขายังจำตอนนางกินยาพิษ
หรือตอนนางคิดว่าเขาโดนวางยาแล้วผวามากอดอย่างโล่งใจ อ่องหนุ่ม
สามารถสั่งหารได้แม้แต่ผู้มีสายเลือดเดียวกัน แต่เมื่อคิดว่าตนต้องสั่งหาร
เยี้ยววิหิง เขากลับทำไม่ลง

แต่สติปัญญาเช่นเยี้ยววิหิง หากวันหนึ่งนางกลายเป็นศัตรูกับเขา
เขาต้องพบอันตรายใหญ่หลวงแน่ ทว่า...หากลบเหตุและผลตรงนั้นไปเสีย

ไม่ลี แม้มีเหตุผลหนักแน่นเช่นนั้น เสวียนอ่องก็ไม่กล้าลงมือกับเยื่ออีหิง
อยู่ดี ไม่ใช่แค้นตาย เขาคงจะอยู่ไม่ได้ด้วย

เห็นนายเหนือหัวเป็นเช่นนั้น ฉีซานผู้เป็นหน่วยกล้าตายประจำกลุ่ม
จึงเสนออย่างระวังตัว

“ท่านอ่อง หากท่านหมายถึงพระชายา และไม่ต้องการสังหารนาง...
ก็ต้องทำให้นางรักท่าน”

เสวียนอ่องมองฉีซาน รองหัวหน้ากลุ่มเกลี้ยกล่อม “สตรีจะทำทุก
อย่างได้เพราะความรัก ท่านและนางร่วมเตียงกันแล้ว นางต้องผูกพันกับ
ท่านไม่มากก็น้อย ท่านแค่...เกี่ยวกับพระชายาของตนให้ติด”

เสวียนอ่องเป็นบุรุษที่สตรีเห็นแล้วตกหลุมรักรูปโฉมทุกราย หัวหน้า
ของพวกเขาเคยเกี่ยวใครที่ไหน มีแต่ถูกใจแล้วถามว่ายินยอมหรือไม่ สตรี
พวกนั้นเพียงทำท่าเอียงอายแล้วตอบว่ายินยอม หรืออาจทำมารยาทยหืน
เสวียนอ่องก็ไม่เคยไล่ตาม เพียงคิดเรื่องนี้ฉีซานก็ลอบหัวเราะชั่วร้ายในใจ
ถึงมีเมียบัวมากมาย สตรีพวกนั้นก็แน่ป่าวที่ทำหน้าที่เมีย เสวียนอ่อง
เคยตกหลุมรักใครจริงที่ไหนเล่า

มุชานเสริมอีกประโยค “หากว่าท่านอ่องทำไม่ได้ ก็ต้องตัดใจสังหาร
พระชายาเสีย เพราะนางรู้เรื่องของพวกเรา อาจเป็นภัยในอนาคต”

เสวียนอ่องส่งสายตาดำกัวยั้งนักให้มุชาน ทำเอาอีกฝ่ายถอยหลัง
และทูปปากสนิท ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก อนิจจา คนมีความรัก เรื่องที่เคยคิด
อย่างมีเหตุผลพลันจนปัญญาเสียแล้ว

อวิ้นซานกล่าวอ้ำ “ข้าอาจมีอายุน้อยที่สุด แต่ว่า...” เขามองเสวียน
อ่องและเอ่ยอย่างจริงจัง “...นางบังอาจทำให้ข้าตกหลุมรัก นางก็มีแต่ต้อง
ยอมรับความรักของข้า ไม่จำเป็นต้องรักข้าก็ได้ แต่นางจะมีใจเป็นอื่นไม่ได้
เด็ดขาด”

“เจ้าหมายความว่า...” เสวียนอ่องมองผู้อายุน้อยที่สุด

“ผูกมัดนางเอาไว้กับตัว อย่าเปิดโอกาสให้นางไปรักใคร่ใคร่ได้ หากจะ

รัก ก็ต้องรักทำนองเพียงคนเดียว!”

เสวียนอ่องมองเขา ดวงตาพลันจุดประกาย ก่อนหัวเราะว่า

“ถูกต้อง!”

เยี้ยววีหนิงบังอาจหลอกให้เขารักนางไปแล้ว ดังนั้นนางก็หมดทางเลือก ต้องอยู่กับเขาตลอดไป ต่อให้ต้องกักขังนางไว้ เสวียนอ่องก็จะทำ

เมื่อเห็นรอยยิ้มของเสวียนอ่องที่บรรลุถึงความต้องการของตนเอง ฉิซานและมู่ซานรีบหันไปไว้อาลัยให้เยี้ยววีหนิงในใจ

วังหลังคือสถานที่ที่กลืนกินสตรีมากที่สุด บัดนี้เจิ้งฮองเฮาตั้งม่าน้ำชา

กับเหล่าสนมชายาชั้นสูง

เหล่าอ่องและองค์ชายล้วนมีสนามารบในแบบของตนเอง เหล่าสนมชายาเองก็มีเช่นกัน

เจิ้งฮองเฮามองต่อเพย เสียนเพย และซูเพย ขาดก็เพียง...

“ก๊วยเพยยังล้มป่วยอยู่อีกหรือ” เจิ้งฮองเฮาถามออกมา

ซูเพยเอ่ยอย่างอ่อนโยน “เพคะ ไม่เพียงล้มป่วย นางยังปิดตำหนัก ไม่ยอมออกมาพบพวกเราอีกด้วย พวกเราล้วนเป็นห่วงกันมากจริงๆ”

สำหรับฝ่ายใน จะมีสตรีใดห่วงใยกันแท้จริงบ้าง ทุกคนล้วนเป็นจิ้งจอกสองหน้า เจิ้งฮองเฮากล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“เช่นนั้นพวกเราส่งของบำรุงไปสักนิด”

ก๊วยเพยล้มป่วยเพราะเหตุใด ทำไมเจิ้งฮองเฮาจะไม่เข้าใจ ไม่ลี ไม่มีใครรู้ดีไปกว่านาง เมื่อก่อนก๊วยเพยเป็นอริกับเมิ่งฮองเฮา ด้วยถือว่าตนคือตระกูลขุนนางที่ช่วยให้ฮ่องเต้ครองบัลลังก์ และเป็นคนของเจี้ยนไทเฮา เรื่องล่วงเกินเมิ่งฮองเฮาและเสวียนอ่องจึงมีมาเสมอ หากมีข่าวว่าเมิ่งฮองเฮาต้องยาพิษ ก๊วยเพยต้องถูกสงสัยเป็นคนแรก เมื่อเสวียนอ่องเติบโตขึ้น ก็หวาดกลัวเขาอย่างกับอะไรดี

ผู้ดีใจที่เสวียนอ่องตกม้าและกลายเป็นอ่องนิทราที่สุดก็คือก๊วยเพย

ทั้งที่มีตำแหน่งก๊วยเพย ทว่าฮ่องเต้กลับไม่เคยคิดเลือกนางเป็นสองเฮา ข้ามหน้าข้ามตาไปเลือกคนอื่นเสมอ เพราะไม่ไว้วางใจเจี้ยนไทเฮา พอพระนางขึ้นเขา ก๊วยเพยที่หลงดีใจว่าเสียนอ่องเป็นเช่นนั้นก็ถูกฮ่องเต้ลงดาบ จัดการคนทั้งตระกูลของนาง ตำแหน่งก๊วยเพยที่ดูเหมือนสูงส่งล้ำค่าในวังหลังกลับไร้อำนาจสิ้นเชิง หลังเสียด่านจากตระกูล ก๊วยเพยอยู่อย่างสงบเสงี่ยม จนกระทั่งเสียนอ่องสิ้น นางถึงกับป่วยหนัก ไม่ยอมมาร่วมงานเลี้ยงที่ต้องพบเขา และยังเก็บตัวมากขึ้นเมื่อเจี้ยนไทเฮาเสด็จกลับวัง

‘ประเดี๋ยวนางคงใกล้ตายแล้ว’ เจิ้งฮองเฮาคงนึก นิสัยอย่างเจี้ยนไทเฮาคงไม่ปล่อยให้มากกว่าใช้การไม่ได้อยู่รอดปลอดภัย ตัวก๊วยเพยนั้นไร้ค่า แต่ตำแหน่งนางยังมีค่า สมควรเปลี่ยนมือ...

เจิ้งฮองเฮาทอดตามองสามชายเอก เต๋อเพยเป็นอริกับนางแน่นอน ส่วนซูเพยเป็นคนของนาง เสียนเพยนั้นคลุมเครือไม่ชัดเจน เจี้ยนไทเฮาต้องพยายามให้สนมชายที่เป็นคนของตนขึ้นสู่ตำแหน่งก๊วยเพยแน่

นางเองก็จะพยายามเช่นเดียวกัน

พอยาบำรุงล้ำค่ามากมายถูกส่งมายังตำหนักของก๊วยเพย สตรีวัยกลางคนที่มีตำแหน่งสูงศักดิ์เห็นแล้วรีบบอกขันทีข้างกาย

“อะ...เอาไปทิ้ง! ทิ้งให้หมด!”

“ก๊วยเพย นี่เป็นของพระราชทานจากสองเฮาและไทเฮา!” ขันทีคนนั้นร้องเสียงหลง

ก๊วยเพยส่ายหน้า เพราะเป็นของพระราชทานจากสองคนนั้น นางจึงต้องทิ้งอย่างไรเล่า นางไม่อาจปล่อยให้ฮ้อสรพิษพวกนั้นสังหารตนได้ เพราะยังอยากมีชีวิต!

ทว่าหนทางข้างหน้าของก๊วยเพยช่างมืดบอดเหลือเกิน ไม่มีใครทราบว่านางหวาดกลัวจนตัวสั่นแค่ไหน ฮ่องเต้ไม่โปรดปรานหรือช่วยเหลือไทเฮาและสองเฮาจัดจ้องตำแหน่งของนาง ส่วนเสียนอ่องก็มีความแค้นกับนาง ก๊วยเพยตัวสั่นเทา นางไม่อาจยอมรับได้

“ไทเฮาส์ดีจ!”

ก๊วยเพยผวา กอดผ้าห่มที่คลุมร่างแน่น เจียนไทเฮาส์ดีจเข้ามาโดยไม่สนใจว่าจะมีใครเอ่ยเชิญหรือไม่ พระนางกวาดตามองสตรีบนเตียง เห็นนางหวาดกลัวจนหลงลืมสิ่งที่จำเป็นต้องทำ ก่อนยกยิ้มอย่างพึงพอใจ

ก๊วยเพยได้สติ รีบร้อนลงจากเตียง และคุกเข่า...

“ขอทรงพระเจริญ...”

“ไม่ต้องทรอก” เจียนไทเฮาเอ่ยเสียงนุ่มนวล “ข้ากับเจ้านับว่าเป็นคนกันเองแท้ๆ”

ก๊วยเพยมือสั่นเทา เจียนไทเฮาก้มลงประคองนางอย่างอ่อนโยน ก่อนลูบดวงหน้าซีดเซียวนั้น นี่คือนิสิตที่เคยเป็นคนโปรดของพระนาง ผู้ที่คิดยกขึ้นเป็นฮ่องเฮา ทว่าโอรสไม่ยินยอม อีกทั้งถูกเมิ่งฮองเฮาให้ดื่มน้ำแกงไต้บุตร บ้านเดิมถูกทำลาย ย่อมกลายเป็นหมากไร้ค่า

ได้เวลาหาหมากตัวใหม่แล้ว

“ฆ่าตัวตายเสีย”

ก๊วยเพยตัวสั่นกับคำสั่งนั้น นางทรุดตัวลงโขกศีรษะซ้ำๆ “ไทเฮาตลอดเวลาที่ผ่านมามีหม่อมฉันรับใช้พระองค์ด้วยความภักดี!”

เจียนไทเฮาไม่สนใจจากรั้วสารของอีกฝ่าย พระนางกล่าวตัดเยื่อใย “เพราะเจ้าเคยทำตามคำสั่งข้า ดั่งนั้นข้า...จึงคิดว่าเจ้าควรได้รับโอกาสครอบครัวย้ายถิ่นไปใช้แรงงานตลอดชีวิต ข้าจะช่วยพวกเธากลับมา...ขอเพียงเจ้าเสียสละแค่คนเดียว”

ก๊วยเพยมือสั่นจนหยุดไม่อยู่ นี่เป็นการต่อรองของเจียนไทเฮา หากนางฆ่าตัวตาย เจียนไทเฮาจะช่วยเหลือฟื้นฟูตระกูลของนาง แต่ถ้าไม่...ครอบครัวย้ายถิ่นจะถูกสังหารสิ้นทั้งตระกูล!

เจียนไทเฮาถอนหายใจ “อย่างไรเจ้าก็ต้องตาย ทำไม่ไม่ให้การตายของเจ้าได้ประโยชน์สูงสุดเล่า”

ริมฝีปากของก๊วยเพยสั่น นางเงยหน้ามองเจียนไทเฮา หญิงสาวผู้นี้

ราวกับบอสรพิษที่อยู่มาหลายร้อยปี อีกฝ่ายจับดวงหน้านางแล้วเอ่ยคำนำชน
หัวลูก ดุจคำเชิญชวนของปีศาจ

“ก๊วยเพย อย่าตื่นรน ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็ต้องตาย...” เจียนไทเฮาใช้
ปลอกเล็บกระหวัดเส้นผมสีดำขลับแซมสีดอกเลาของอีกฝ่าย “...ไม่ใช่ข้า
ก็ต้องเป็นสองเฮาที่ลงมือกับเจ้า สู้ใช้ความตายของเจ้าแลกกับผลประโยชน์
ของข้าไม่ดีกว่าหรือ”

ก๊วยเพยน้ำตาไหลริน เจียนไทเฮาหัวเราะร่วน

“เลือกไม่ยากใช่หรือไม่”

王妃不好当

เทพนิยายจีนโบราณ

ของอ่องนิทรานันท์
ช่างยากลำบาก

4

เก้าสิบหก

ชีวเหนียงยอมเล่าเรื่องทั้งหมดที่ตนทราบให้เยี้ยววิหิงฟัง แม้ภายในใจโอหยางซ่งเจี้ยค่อนข้างดูแคลนสตรี ทว่ากลับไม่ยอมเผยแพร่ร่องรอยใดให้นางรู้ เมียบ่าวเช่นชีวเหนียงที่เขาเมตตาดำเนินมาเมืองหลวงรับรู้แต่เรื่องที่ไม่สำคัญ เยี้ยววิหิงต้องตะล่อมถามให้นางคิดอยู่นานสองนานกว่าจะได้อะไรมาบ้าง

ชีวเหนียงแต่งเข้าจวนจวินอ่องหนึ่งปีเต็ม ภายในหนึ่งปีที่อยู่ถ้าเสียนางยอมมีความทรงจำมากมายที่ไม่อาจพูดได้หมดในวันเดียว เยี้ยววิหิงสั่งคนประกบตัวและให้นางค่อยๆ นึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา โอหยางซ่งเจี้ยส่งนิ้วมือมนุษย์มาข่มขู่เอาตัวเมียบ่าวกลับ นางคงรู้ความลับบางอย่างแน่ เยี้ยววิหิงไม่รีบร้อน นางหยิบกระดาษที่บันทึกคำพูดของชีวเหนียงมาอ่าน และวิเคราะห์ซ้ำซาก

ด้านโอหยางซ่งเจี้ยคิดทบทวนเรื่องที่เกิดระหว่างตระกูลเฟิงกับเยี้ยววิหิง ตอนแรกจ้าวซื่อยีนกรานว่าไม่หั่นต้องการช่วยพวกนาง แต่ก็พบไม่หั่นเพียงครั้งเดียว แล้วไม่ได้สนทนากับหลานสาวอีก สายตาที่ไม่หั่น

มองเข้าไปในงานเลี้ยงเจือความรั้งเกยจ เขาตัดสินใจเดิมพัน ปล่อยให้ตัวจ้าวซื้อ และเฟิงอวิ้นจื่อไปเรือนรับรองของเสวียนอ่องอีกครั้ง

ครานี้จ้าวซื้อและเฟิงอวิ้นจื่อมิได้ไปพบเยี่ยอวิ้นหิงด้วยสภาพสมบุรณ์ พวกนางถูกโอหยางซ่งเจี้ยระบายอารมณ์โดยเสียนและตัดนิ้วไปหนึ่งนิ้ว ทั้งกล้อนผมด้วย พอมาเรือนรับรองของเสวียนอ่องจึงรู้ชะตากรรม ยิ่งดีนรนามมากขึ้น สตรีสองนางตะโกนคอแทบแตก

“ข้าจะพบพระชายา! ข้าจะพบคุณหนูโม!”

พวกนางโวยวายอยู่หน้าเรือน เรือนรับรองนั้นกว้างใหญ่จนน่าเจ็บใจ พวกนางต้องการตะโกนจนกระทั่งผู้อื่นได้ยิน

โม่หลันอยู่ในสวน นางเดินออกมาเมื่อได้ยินเสียงแผดร้องเหมือน ลัศว์บ้านั้น พอเห็นป่าสะไภ้ของตนดวงตาก็ทอประกายเย็นชา จ้าวซื้อเห็น หลานสาวก็คลานเข้าไปหา แต่ถูกทหารเสวียนอ่องกันไว้ นางกรี๊ดร้อง

“หลันเอ๋อร์ช่วยข้าด้วย! เจ้าบอกว่าจะช่วยพวกเรามีใช่หรือ! ดูสิ่งที่เขาทำกับพวกเราสิ!”

“คุณหนูโมโปรดช่วยพวกเราด้วย ทะ...ท่านพ่อเป็นลุงแท้ๆ ของท่าน! เขาถูกทำร้ายจนบาดเจ็บไม่ได้แล้ว พี่ชายใหญ่ก็...” เฟิงอวิ้นจื่อเอ่ยเสียงสั้น

“พี่ชาย...” โม่หลันเปล่งเสียงสูงด้วยสีหน้าดำคล้ำ “โอ้ นี่พวกเจ้า หลอกกลางข้าว่าบุตรชายหญิงตายไป ที่แท้ครอบครัวยังอยู่พร้อมหน้า เจ้าไม่ได้ถูกโอหยางซ่งเจี้ยคนนั้นข่มขืน แต่แต่งเรื่องหลอกข้า หลอกพระชายา...หวังให้สหายข้าถูกเขาควบคุม เขาจะได้มีอำนาจเหนือเสวียนอ่อง ใช่หรือไม่”

จ้าวซื้อขยับปาก เฟิงอวิ้นจื่อถึงกับหน้าขาวซีด ทราบว่าตนหลุดปากไปแล้ว

โม่หลันโมโห ขว้างแหวนทองวงนั้นใส่หน้าผากจ้าวซื้ออย่างแรง “พวกเจ้าจะไปตายที่ไหนก็ไป!”

นางหันหลังเดินกลับเข้าเรือนรับรอง จั่วชื่อกริดร้อง

“หลันเอ๋อร์! พวกเราตระกูลเฟิงมีสายเลือดเดียวกับเจ้า!”

“สายเลือด?” ไม่หลันหันมาหัวเราะเยาะ “แค่คำว่าสายเลือด พวกเจ้าคิดว่าทำอะไรกับข้าก็ได้หรือ เจ้าเห็นว่าข้านิสัยเหมือนมารดาหรือ จะเอาเปรียบหรือรังเกียจอย่างไรก็ได้ เพียงเพราะเลือดของพวกเราเหมือนกัน เจ้าไปถามท่านอัครเสนาบดีว่าข้า...ไม่หลัน เคยสนใจผู้มีสายเลือดเดียวกันหรือไม่! พวกเจ้าคิดร้ายกับข้า ไปข้าต้องสนใจเจ้า ฮี! หากคนร่วมสายเลือดคิดกลืนกินกันเอง ตัวข้าก็จะตัดขาดจากพวกเจ้า สนใจชีวิตของข้าก่อน!”

นางหันหลังเดินจากไปอย่างสิ้นเยื่อใยพร้อมประกาศ

“ข้าไม่รู้จักคนพวกนี้! ไล่เขาออกไป!”

ฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายสะบัดลงตรงนั้น

จั่วชื่อแทบเป็นลมล้มพับ ขณะที่เฟิงอวิ้นจื่อหน้าขาวซีด ตอนนั้นนางนึกเสียใจที่วันนั้นจุดธูปประคองในห้อง วางยา และขังเยื่ออวิ้นหวิงไว้

คนสนิทของโอหยางซ่งเจี๋ยซุ่มดูจนเห็นกับตาว่าตระกูลเฟิงล้วนเป็นหมากสิ้นท่า เขาเผยกายพร้อมเอ่ย “เตรียมตัว...”

“ข้าก่อน!” จั่วชื่อรีบร้อนบอก นางตะโกน “ท่านอัครเสนาบดี! ให้ข้าไปหาท่านอัครเสนาบดี พวกเราอาจยังมีประโยชน์!”

ไม่เงินติดค้างตระกูลเฟิง เขาต้องช่วยพวกนางแน่นอน! ดังนั้นเยื่ออวิ้นหวิงจึงพยายามไม่ให้นางไปหาไม่เงิน

คนสนิทของโอหยางซ่งเจี๋ยลังเล จากนั้นจึงพยักหน้า หากเข้าหาอัครเสนาบดีไม่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อโอหยางซ่งเจี๋ยไม่น้อย เขาพาพวกนางกลับไปอย่างรวดเร็ว

เยื่ออวิ้นหวิงทอดมองเหตุการณ์ทางหน้าต่างห้องของตน มุมปากยกยิ้มเย็นชา

โอหยางซ่งเจี้ยกลับไม่สนใจวิธีที่จิวซื่อเสนอ เขาทราบว่ตระกูล

เฟิงดูถูกดูแคลนไม่เงิน และภายหลังยังแตกหักไม่อาจสมานกันได้ ไม่เงินจัดการกับตระกูลเฟิงด้วยตัวเอง แล้วจะสำนึกเสียใจอะไร คงไม่แยแสพิภรรยาและหลานสาวของอดีตภรรยา

แค่มิเงินไว้ทุกข์ให้เฟิงซื่อเพียงหนึ่งปี และแต่งตั้งหวังซื่อเป็นฮูหยินเอกทันทีที่ออกทุกข์ ก็ทราบแล้วว่าในสายตาเขาอาจไม่มีตระกูลเฟิงของอดีตภรรยาอีก

โอหยางซ่งเจี้ยสะบัดตาบ หัวของคนแซ่เฟิงปล้นหล่นลงพื้น เขาออกคำสั่ง

“ส่งสารไปสั่งหารคนแซ่เฟิงอื่นๆ ด้วย และ...” ดวงตาเรียวของชายหนุ่มหริ่ง “...ส่งศิระชะพวกนี้ไปให้พระชายาเอกเสวียนอ่อง”

บ่าวรับใช้ชายเข้ามาทำตามคำสั่งอย่างรวดเร็ว โอหยางซ่งเจี้ยสะบัดตาบให้เลือดหลุดจากเหล็ก เก็บเข้าฝักและเดินไปหาบิดา

จวินอ่องได้กลิ่นความเลือดจากตัวเขาจึงเอ่ยถาม “เจ้าจัดการคนแซ่เฟิงหมดแล้วหรือ”

“หมกรไ้ค่า ย่อมไม่สมควรเก็บไว้” โอหยางซ่งเจี้ยบอกรบิดาอย่างนอบน้อม

จวินอ่องหัวเราะหยันเบาๆ “อัครเสนาบดีไม่คำนึงถึงสายใย ไม่คาดคิดว่าจะมีลูกสาวดุดัน ทกชั่วโคตรไม่รู้จักเช่นโม่หลัน นางเป็นสหายสนิทกับชายาเอกเสวียนอ่อง หากใช้งานนางได้คงดี น่าเสียดาย...” เขาทอดสายตามองโอหยางซ่งเจี้ย “เจ้ามักคิดว่าสตรีไม่มีค่าไปกว่าคลอดลูกและอุ้มเตี้ยง แต่เจ้าคิดผิดแล้ว สตรีที่ดีจะมีค่าพอถึงขนาดเอาบัลลังก์มาให้เจ้าได้ แต่สตรีที่ฉลาดไม่ยอมให้เจ้าใช้งานนางโดยง่าย หาสตรีเช่นนั้นให้เจอ แล้วแต่งนางเป็นภรรยาเสีย”

“ให้ข้าแต่งงานกับโม่หลันหรือ” โอหยางซ่งเจี้ยตกใจ

จวินอ่องมองเขาอย่างผิดหวัง “เกิดเรื่องเช่นนี้นางยังคล้อยตามเจ้า

อีกหรือ นี่คือเหตุผลว่าเหตุใดข้าจึงปล่อยให้เจ้าสังหารพวกคนแซ่เฟิงให้หมด เจ้าใช้พวกเขากับนางไม่ได้ หากนางทราบว่าเจ้าเอาพวกเขาไปใช้กับบิดา โมหัลันคนนั้นคงขัดขวางแผนการของเจ้าแน่”

โอหยางซ่งเจี้ยมองกระดานหมากของบิดา จวินอ่องกล่าวน้อย

“คนแซ่เฟิงเสมือนหมากที่ใช้หยั่งเชิงคู่ต่อสู้เท่านั้น เห็นหรือไม่ เยี่ยอวี๋หิงและสหายไม่คล้อยตามเจ้า แต่ไม่แน่ว่าโมเจินจะเป็นเช่นนั้น หากเจ้าส่งคนแซ่เฟิงไปหาเขาก่อนโมหัลัน เราอาจได้อะไรมากๆ กลับมามากกว่าเสียเปล่าเช่นนี้”

“แต่คนพวกนั้นตายไปแล้ว” โอหยางซ่งเจี้ยเอ่ยเสียงแหบ

“หมากที่ใช้หยั่งเชิงคู่ต่อสู้ หากใช้การไม่ได้ก็ไร้ค่า แต่หมากที่ใช้ได้กับอัครเสนาบดีโม มีได้มีแค่คนแซ่เฟิงมิใช่หรือ” จวินอ่องยิ้มเล็กน้อย “กล่าวกันว่าบุตรสาวคนเล็กของอัครเสนาบดีโม...ไม่เหมือนพี่สาวแม่แต่น้อย”

โอหยางซ่งเจี้ยมองบิดา จวินอ่องวางหมากลงไป ปั่นป่วนกระดานหมากอย่างน่ากลัว

**เยี่ยอวี๋หิงมองกระดานหมากที่นางวางไว้ พลังคิดถึงคำพูดของ
ชีวเหนียง...**

ในใจของจวินอ่องมีหมอกจากต่างแดนแก่งกาจการปรุงยาพิสดารปกติเหล่าสาวใช้หรือแม่แต่เมียบ่าวไม่มีสิทธิ์เข้าไปใกล้หมอกคนนั้น ทราบแค่ว่าเขาถูกจวินอ่องดูแลอย่างดีและให้ความสำคัญอย่างมาก จวินอ่องคงเชื่อว่าวิชาหมอนั้นจำเป็นถึงขั้นสามารถช่วยชีวิตเขากระมัง

ชีวเหนียงบอกว่าครานี้จวินอ่องไม่ได้พาหมอกคนนั้นมา แต่เขานำยาของหมอมาด้วย โอหยางซ่งเจี้ยเคยเปลื้องผ้าเพื่อเสพสมกับนาง ก่อวันที่ยี่เย้อวี๋หิงจะพบเขาในสวนดอกไม้ โอหยางซ่งเจี้ยพกยาขวดหนึ่ง จากนั้นชีวเหนียงก็ไม่เห็นยานั้นอีก ชิวเหนียงเขียนภาพขวดยานั้นให้เยี่ยอวี๋หิง

“เจ้ามั่นใจได้อย่างไรว่าเป็นชวดยา” เยี้ยววีหญิงถามอีกฝ่าย

ชีวเหนียงกล่าวตอบ “เพราะข้ารู้นิสัยของโอหยางซ่งเจี๋ย ของประจำตัวเขามีไม่ก็อย่าง ล้วนเป็นสิ่งที่จำเป็นและชวดนั้นเพิ่มขึ้นมา ข้าสงสัยจึงเปิดดมกลิ่น หากไม่ใช่ชวดเก็บเครื่องหอมก็มีแต่ชวดยาบางอย่าง ทำทางเป็นยาสำคัญ จวินอ่องถึงเก็บมันไว้ตลอด แล้วส่งให้นายท่านตอนจะใช้เท่านั้น”

เยี้ยววีหญิงคาดเดา “ชวดยาถอนพิษของเขากับชวดยาชนิดนี้คล้ายกันใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง” ชิวเหนียงพยักหน้าทันที

หากชวดคล้ายกันและเป็นยาอันตราย จวินอ่องที่รักลูกชายคงไม่ยอมให้เขาเก็บไว้กับตัวนานนัก เพราะหากเกิดเรื่องใดขึ้นแล้วโอหยางซ่งเจี๋ย ลนลาน หยิบยาถอนพิษสลับกับยาชวดนี้ก็จะเป็นอันตราย

ไม่น่าจะใช้ยาพิษ แต่เป็นยาที่ใครก็ไม่อาจกินได้ มันคือยาอะไรกันแน่

เยี้ยววีหญิงถือหมากค้ำง คิดหนักว่าคือยาชนิดใด หากนางเป็นจวินอ่องและวางแผนเล่นงานฮ่องเต้ด้วยยาที่ไม่ใช่ยาพิษ เพราะฮ่องเต้ต้องมีชั้นที่ทดสอบพิษ

ยาสำหรับฮ่องเต้ แต่ไม่ใช่ยาพิษ ทว่าช่วยเกื้อหนุนงานของจวินอ่อง ดวงตาของเยี้ยววีหญิงพลันสว่างวาว นางเปลือทามหากลุดมือ แล้วยกมือขึ้นเปิดปาก พระชยาเอกเสวียนอ่องหันไปเอ่ยเสียงเคียดกับโฉ้เหมย “ฝนหมึกให้ข้า”

โฉ้เหมยเห็นท่าทางเยี้ยววีหญิงก็ไม่กล้าชักช้า พริบตาเดียวเยี้ยววีหญิงก็จุ่มพู่กันกับหมึก เขียนแผนการของจวินอ่อง ดวงตางวาวแสงขณะเขียน สิ่งที่ต้องทำหลายอย่าง และไม่ยอมให้ใครอ่าน เฟ่งตัวอักษรเหล่านั้นพร้อมใคร่ครวญ จากนั้นเผาทิ้ง

โฉ้เหมยกับโฉ้เสียนมองหน้ากันด้วยไม่เข้าใจสิ่งที่เยี้ยววีหญิงทำลึกลับ เยี้ยววีหญิงมองเปลวไฟเผาตัวอักษรดำตัดขาวนั้น นางยิ้มบางๆ

“พระชายา ท่านอ่องกลับมาแล้ว”

หวังกงกงเข้ามารายงาน เยี่ยววีหนึ่งตาเป็นประกาย หมุนตัวเดินออกจากเรือน

เสวียนอ่องกลับมาพร้อมร่างหมิวตัวใหญ่และสัตว์อีกหลายชนิด หมินั้นเป็นสัตว์หายากกว่าเสือ ดังนั้นพอเห็นมัน หลายคนจึงตื่นเต้น รีบออกมาดูผลงานคราญี่ขององค์ชายใหญ่ เสวียนอ่องติดตัวลงจากหลังม้า เห็นหวังกงกงรีบเข้ามาต้อนรับเขาก็ถามเสียงนุ่ม

“หนึ่งเออร์เล่า”

หวังกงกงไม่ทันตอบ ชายาเอกเสวียนอ่องก็เดินออกจากเรือน พอเสวียนอ่องเห็นนางก็แย้มรอยยิ้ม ทั้งม้าของตนเองและเดินมาหาเยี่ยววีหนึ่ง

“หนึ่งเออร์เป็นเช่นไรบ้าง”

เยี่ยววีหนึ่งแย้มยิ้มให้เขา “เข้าสู่สบายดี” นางกวาดตามองสามีแล้วบอกเสียงอ่อน “ท่านอ่องกลับมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำให้สดชื่นก่อนเถิด แล้วท่านหิวหรือยัง ข้าจะเตรียมอาหารให้ท่านเอง”

“เรื่องพวกนี้ให้หวังกงกงทำเถิด ข้าอยากรู้ว่าเจ้าล่าเสือได้หรือไม่” เสวียนอ่องหรีตาลง พอสบดวงตางามของนาง เขาก็หัวเราะหึ บอกนางอย่างอ่อนโยน “ข้าจะไปอาบน้ำ”

เสวียนอ่องถอดหน้ากาก เยี่ยววีหนึ่งมองเขาอย่างครุ่นคิดว่าสมควรเอ่ยปากเรื่องแผนการของจวินอ่องหรือไม่

หวังกงกงรีบตามไปปรนนิบัติเจ้านายตอนอาบน้ำ ขณะที่จางกงกงอุ้มก้อนปุกปุยมาตรงหน้าเยี่ยววีหนึ่ง

“พระชายา ทำเช่นไรกับสองตัวนี้ดี”

เยี่ยววีหนึ่งหันมาเห็นก้อนขนสีเหลืองดำแล้วผงะ “นี่คือ...”

ลูกเสือสองตัวผงกศีรษะมองนาง จางกงกงถอนใจแล้วเอ่ย

“เสวียนอ่องตามรอยเสือไป แต่แม่เสือถูกเหวินอ่องสังหาร เสวียนอ่องไปสำรวจถ้าเจอลูกเสือสองตัว หากปล่อยไว้คงโดนสัตว์ร้ายคาบไปกิน

แน่เลยอู๋มกลับมาด้วย”

เยี้ยอวี๋หิงมองหยางเซียน อีกฝ่ายส่ายหน้าพลางปฏิเสธ

“ข้าชอบล่าสัตว์ แต่ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์”

เยี้ยอวี๋หิงมองไม่หวั่น สหายรักครุ่นคิดถึงตอนพบเพิงเยวี่ในกรุง
เลือ่ครั้งแรก ก่อนกล่าวอย่างเถตรง

“ข้าไม่่อยากเลี้ยง”

เยี้ยอวี๋หิงยกมือขนาดขมับ สามีนางหาภาระมาให้อีกแล้วลึน

เยี้ยอวี๋หิงเตรียมโต๊ะอาหารอย่างยิ่งใหญ่ เสวียนอ่องอาบน้ำสวม

ชุดขาวมานั่งอย่างสบายใจ เห็นว่าเยี้ยอวี๋หิงหิวตะกร้าเสื่อ เขาเอ่ยถามเสียง
อ๋อนโยน

“หิงเออร์ชอบพวกมันหรือไม่”

เยี้ยอวี๋หิงกล่าว “ข้าไม่คิดว่าตนเองจะมีเวลาเลี้ยงพวกมันนะ”

เสวียนอ่องหัวเราะ “ข้าจะยกให้อิวินชานต่างหาก พวกมันเป็นสัตว์
ป่าดุร้าย หากสอนให้ฆ่าได้คงเป็นการสังหารที่ไร้หลักฐาน โดยเฉพาะในป่า
เช่นนี้ด้วย”

“กว่านักฆ่าสองตัวนี้จะใช้งานได้ คงปีหน้ากระมัง” เยี้ยอวี๋หิงยิ้ม
อย่างระอา

“อย่างไรเสีย พวกเราจะมาพิธีล่าสัตว์กันทุกปีมิใช่หรือ” เสวียนอ่อง
ถามนางพร้อมรอยยิ้ม

เยี้ยอวี๋หิงเคยได้ยินว่า ยามเสวียนอ่องยิ้มให้นางดวงตาและคิ้วก็
อ๋อนโยน แฝงความเย้ายวนอย่างเป็นธรรมชาติ นี่คือนิสัยที่เขาสืบทอดจาก
มารดาผู้เป็นสตรีจริงดงามอันดับหนึ่งแห่งเจียงหนาน นางวางตะกร้าลง กระชับ
ผ้าห่มขนแกะให้ลูกเสื่อสองตัวที่นอนหลับสนิท ก่อนทรุดนั่งข้างสามี บอก
เขาว่า

“เสด็จพ่อทรงพบรักใหม่ ข้าให้มูซานไปสืบแล้ว เตี่ยวจะให้เขาเข้ามา

รายงาน”

รอยยิ้มของเสวียนอ่อนจางลง เยี่ยววีหนิงเห็นชัดว่าเขาไม่พอใจนัก เสวียนอ่อนให้ความสำคัญแก่มารดามากกว่าบิดา ย่อมไม่ชอบที่ฮ่องเต้ทำเหมือนเมิ่งฮองเฮาไร้ความหมาย แต่เขาเอ่ยอะไรไม่ได้ เมิ่งฮองเฮาลิ้นพระชนม์แล้ว ในวังหลังเปรียบเสมือนสวนดอกไม้ บุปผาใดร่วงโรยก็ไม่มีค่าให้จดจำ ไม่อาจสู้บุปผาใหม่ที่เบ่งบาน

เยี่ยววีหนิงรินสุราให้เขา เอ่ยอย่างนุ่มนวล “ข่าวของข้าทำให้อารมณ์ท่านอ่อนชุ่นมัวหรือไม่”

เสวียนอ่อนทอดตามองคนรับใช้ เยี่ยววีหนิงรู้ใจเขาเลยหันไปเอ่ยกับพวกไพร่เหมย “ออกไปเถอะ ตรงนี้ให้ข้าปรนนิบัติท่านเอง”

ไพร่เหมยพาคนรับใช้ออกไป เยี่ยววีหนิงคีบอาหารมากินหนึ่งคำ แล้ววางใส่จานเสวียนอ่อน กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อาหารทั้งหมดบนโต๊ะนี้ ข้าเฝ้าจับตาดูทุกกระบวนการเพื่อท่านเอง”

เสวียนอ่อนมองชายเอกพลกลางกล่าว “แค่เจ้าใส่ใจข้าคนเดียวก็เพียงพอแล้ว” เขายืนตวงหน้าไปหอมแก้มนางอย่างรักใคร่ ก่อนถอนหายใจ คีบอาหารเข้าปาก “ที่จริงข้าไม่คาดหวังอะไรกับคนผู้นั้นแล้ว เขารักอำนาจมากกว่าลูกชายแท้ๆ”

“เช่นนั้นแล้ว ท่านเองคงไม่ใส่ใจหากฝ่าบาททรงถูกต่อเฟยและจวินอ่อนสวมหมวกเขียวไซ้หรือไม่” เยี่ยววีหนิงรินสุราให้เขา

เสวียนอ่อนมองนางกลับอย่างแปลกใจ “เจ้ารู้แล้วหรือ”

เยี่ยววีหนิงชะงักค้าง มองสามีของตน “ท่านรู้”

เสวียนอ่อนพยักหน้า “เดาได้ไม่ยาก ดูเหมือนหลี่อ่องไม่ใช่มือกของต่อเฟย”

เยี่ยววีหนิงมองสามีของตน เสวียนอ่อนคีบอาหารจอร์มิฝิปากนางพร้อมยิ้มมุมปาก

“สังเกตได้นานแล้ว เพราะต่อเฟยไม่รักหลี่อ่องเท่ากับหนิงอ่อง ถึง

สนมชายาฝ่ายในใช้ลูกชายของตนเพื่อฐานอำนาจ แต่การกระทำของเต๋อเพย
ค่อนข้างแตกต่าง ก่อนหน้านี้ข้าเพียงสงสัย พอทราบว่าคุณกับจวินอ่องมี
นัยบางอย่าง ก็พอเดาได้ว่าหลี่อ่องเป็นลูกใคร”

“เช่นนั้นเราก็มีเรื่องเล่นงานหลี่อ่องแล้วสินะ” เยี้ยววีหนิงรินสุราให้
เข้อีก

“หลี่อ่องไม่ใช่ปัญหาของข้า” เสวียนอ่องกล่าวอย่างมั่นใจ

เยี้ยววีหนิงคิดถึงท่าทางของหลี่อ่องพลันสับสน นางกล่าวเบาๆ
“แล้ว...หากข้าบอกท่านว่า จวินอ่องอาจคิดวางยา...ไม่สิ อาจวางยาเสด็จพ่อ
สำเร็จไปแล้วก็ได้ ท่านจะว่าอย่างไร”

เสวียนอ่องนั่งงัน ก่อนเงยหน้ามองเยี้ยววีหนิง พระชายาเอกเสวียน
อ่องพยักหน้ารับ ชายหนุ่มกอดอกแล้วช้อนตามองเพดาน เอ่ยเสียงนุ่มนวล

“วางยาเสด็จพ่อ หากเป็นยาพิษคงเป็นไปไม่ได้ และยาที่ทำให้จวิน
อ่องได้ประโยชน์คงมีแต่...ยาที่ทำให้เสด็จพ่อไม่สามารถมีทายาทได้อีก”

เยี้ยววีหนิงรู้สึกว่าการครุ่นคิดเมื่อครู่ในสุญเปล่า เสวียนอ่องเห็น
สีหน้านางก็ยิ้ม

“ข้าเดาถูกใช่หรือไม่”

“ข้าเองก็คิดเช่นเดียวกับท่านอ่อง แต่พวกเราคงไม่สามารถตรวจสอบ
เรื่องนี้ได้” เยี้ยววีหนิงคืบอาหารเข้าปากพลางเหลือบมองสามี “ท่านอ่อง
คิดอย่างไร ในฐานะลูกชาย หากทราบว่าบิดาจะถูกกระทำเช่นนี้ก็ไม่สามารถ
อยู่เฉย แต่ในฐานะอ่องผู้หนึ่ง หากเสด็จพ่อไม่อาจให้กำเนิดองค์ชายองค์
ใหม่ได้ จะเป็นผลดีต่อท่านอ่องอย่างถึงที่สุด”

เสวียนอ่องถามนาง “แล้วหากถามเจ้าเล่า”

“ข้าไม่มั่นใจว่าเป็นยาที่ทำให้ไร้ทายาทจริงหรือไม่” เยี้ยววีหนิงกล่าว
เสียงนุ่ม “คงไม่เคลื่อนไหวสุมสี่สุมห้า”

“ใช่” เสวียนอ่องพยักหน้ารับ รินสุราให้ชายา “เท่านี้ก็ได้อัศจรรย์แล้ว”

เยี้ยววีหนิงครุ่นคิดว่าช่องเต้ทรงทำให้เสวียนอ่องแค้นเคืองไม่น้อย

จริงๆ

หลังกินอาหาร เสวียนอ่องนั่งฟังเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างเขาออกาลัสต์ร็พพอชายของตนแล้วว่าถูกส่งไปห้องที่จุดกำยานระคาย โคนวางยานนอนหลับ และจีนซังโหวยังถูกส่งเข้ามาในห้องด้วย ดวงตาเสวียนอ่องก็ดำมืดขึ้นสุดท้ายพอเยี่ยววีหนิงแล้วว่าได้ชีวิตเหนียงมาไว้ในกำมือ จึงสืบเรื่องจวินอ่องและโอหยางซ่งเจี๋ยจากสตรีคนนี้ เสวียนอ่องก็อดถามไม่ได้

“เรือนพักของโอหยางซ่งเจี๋ยดูจำแวงเหลือก แล้วเจ้าให้คนไปเอาเม็ดสั้นของเขามาได้อย่างไร หรือว่ามู่ซานมีฝีมือดีถึงเพียงนั้น” เสวียนอ่องถามนาง

เยี่ยววีหนิงหัวเราะ “ไม่ใช่มู่ซานที่ลงมือ”

นางหยิบนกหวีดอันหนึ่งมาเป่า ไมไ่ชนกหวีดเรียกหน่วยลับของเสวียนอ่อง แต่เป็นนกหวีดเรียกสัตว์ ไม่นานก็มีเสียงจิกหน้าต่าง เยี่ยววีหนิงลุกไปเปิด เหยี่ยวสีน้ำตาลขนาดพอเหมาะกระโดดมาเกาะแขนนาง เยี่ยววีหนิงบอกเสวียนอ่องที่นั่งอึ้ง

“สุดยอดหัวขโมย”

เสวียนอ่องหัวเราะ

ต่อให้เรือนพักของโอหยางซ่งเจี๋ยแน่นหนาเพียงใด คนพวกนั้นก็ระแวงระวังแต่มนุษย์ ไม่สนใจสัตว์ที่มาจากท้องฟ้า เหยี่ยวนกเขาตัวพอเหมาะแอบเข้าไปในเรือนของโอหยางซ่งเจี๋ย ฉกของมาได้ก็บินขึ้นฟ้า ยามคนไหนจะไปรู้เล่า

“ข้ามักใช้พวกมันดักสาร แต่หนึ่งเออร์ร้ายจากจากนั้น ใช้มันขโมยของจากศัตรูเอาไว้ป้ายสีผู้อื่น” เสวียนอ่องเอื้อมมือมาจับเหยี่ยวนกเขาสีน้ำตาล มันขีดหน้าอย่างภาคภูมิใจ เขาเลยให้จางกงงไปเอาน้ำมาป้อนมัน

เยี่ยววีหนิงกล่าว “ลุงสวีเหนื่อยมาก ต่อให้ฝึกอย่างหนัก แต่เจ้านี้ก็ขโมยได้แต่อาวุธชิ้นเล็กๆ และหยกเท่านั้น หากว่าท่านอ่องพอใจก็ให้รางวัล

เขาบ้าง”

“ข้าจะให้รางวัลเขาอย่างงาม ยกตำแหน่งหน้าที่ที่ฝึกสัตว์ให้เขาด้วย”

เสวียนอ่องบอก

“นั่นไม่ใช่รางวัล” เยี้ยววีหนิงถอนหายใจ

เสวียนอ่องหัวเราะ “อวิ้นซานต้องอยากฝากตัวเป็นศิษย์กับอาจารย์
อีกคนแน่”

เยี้ยววีหนิงยิ้มอ่อนโยน เสวียนอ่องเดินมาโอบกอดนาง ประคอง
ดวงหน้าดังงามมาจุมพิตหน้าผากและพวงแก้ม เอ่ยถามเสียงอ่อนโยน

“อุตสาห์ได้เที่ยวเช่นนี้ แต่ข้ากลับออกไปล่าสัตว์แทบทุกวัน เจ้าเหง
บ้างหรือไม่”

เยี้ยววีหนิงยิ้มรอยยิ้ม “เหงสิ ท่านอ่องพาข้าไปเที่ยวอีกสักครั้งได้
หรือไม่”

เสวียนอ่องพยักหน้ารับ กอดนางไว้อย่างรักใคร่ “ข้าจะอยู่กับเจ้า ไม่
ไปล่าสัตว์แล้ว”

**เวลาในการล่าสัตว์เหลือน้อยลง เสวียนอ่องก็กลับมาอยู่กับชายของ
ตน ช่องเต้ทรงถือโอกาสนี้ประกาศว่าจะไปล่าสัตว์บ้าง พระองค์ทรงเชื่อเชิญ
จวินอ่องด้วยตัวเอง เหวินอ่องติดตามเผื่ออารักขา ขบวนล่าสัตว์อันยิ่งใหญ่
ออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ และคาดว่าจะมีการตั้งกระโจมอ้างแรม**

เยี้ยววีหนิงกล่าว “ท่านอ่องน่าจะติดตามไปอารักขานะ หากเกิดอะไร
ขึ้นผู้อื่นจะไม่สงสัยท่าน”

“เห็นว่าสามิเจ้าไร้เล่ห์เหลี่ยมถึงเพียงนั้นเชียวหรือ” เสวียนอ่องยิ้ม
ให้นางอย่างอ่อนโยน

เยี้ยววีหนิงไม่กล่าวอะไรอีก ทราบว่าเขาเป็นบุรุษที่รู้จักอ่าน
สถานการณ์มากที่สุด นางปักชุตให้เขาเสร็จก็เออปากกัดด้าย แล้วหยิบชุต
คลุมนั้นมาตรงหน้าสามิ

“ท่านอ่องลองสวมดูได้หรือไม่”

เสวียนอ่องแย้มรอยยิ้ม รับชุดคลุมสีน้ำเงินลายกระเรียนดำขาวตัวใหญ่มาสวม เขากล่าวขึ้นชม “อู่न्दิจริงๆ”

เยี่ยววีหญิงมองแล้วแย้มรอยยิ้มอ่อนโยนจนถึงดวงตา เดินมาจัดชุดติดกระดุมหยกให้เขาอย่างนุ่มนวล เสวียนอ่องก้มหน้าลงจูบหน้าผาก เยี่ยววีหญิงดันอกเขาเบาๆ เสวียนอ่องกลับไม่เชื่อฟัง ผิงจุมุกกับริมฝีปากที่แก้มเนียนของนาง ทำเอาชายาเอกตีสามีเบาๆ

“ไม่ชอบให้ข้าแสดงความรักกับเจ้าหรือ” เสวียนอ่องเอ่ยพร้อมดวงตาพรารระยับ ดูออกว่านางซัดเขินมากกว่าไม่ชอบใจ

เยี่ยววีหญิงกัดปาก เอ่ยเสียงเบา “หากท่านทำกับสตรีอื่น ข้าจะไม่ปล่อยท่านไว้แน่”

ครานี้เสวียนอ่องคว้าตัวชายามากอดอย่างห้ามใจไม่อยู่ ขณะที่สองสามีภรรยาหยอกเย้ากัน จางกงกงก็เดินเข้ามากระแอมหนักๆ เสวียนอ่องหันไปมองเขาตาขวาง ชั้นที่หนุ่มมีภูมิต้านทานแล้วจึงไม่ยี่หระ กล่าวดูระของตน

“รถม้าพร้อมแล้วท่านอ่อง”

เสวียนอ่องพยักหน้ารับ ส่งแวตาค้อนเคื่องให้ พอหันไปมองคนข้างกายสายตาเขาก็อ่อนโยนดูจสายน้ำ “ไปกันเถิด”

เยี่ยววีหญิงพยักหน้ารับ ยอมให้เสวียนอ่องกุมมือนางไปยังรถม้า

วันนี้เสวียนอ่องพาเยี่ยววีหญิงไปสนามฝึกอาวุธของเขตล่าสัตว์ สถานที่นี้เหล่าบุรุษและสตรีที่คิดจะไปล่าสัตว์ในป่าใช้ฝึกซ้อม มีทั้งสนามฝึกขี่ม้า เป่าซอชิงธนู และลานฝึกอาวุธ พอถึงที่นั่นเสวียนอ่องก็ก้าวลงจากรถม้าและรับตัวเยี่ยววีหญิงลงมา พระชายาเอกเสวียนอ่องกล่าวขอบคุณสามี ก่อนจะถูกกุมมือมานั่งในหอคอยบังกษ

เสวียนอ่องมองสนามฝึกม้า ถ้ามชายาของตน “หญิงเออร์เคยขี่ม้าหรือไม่”

“ข้าไม่เคยทำอะไรเช่นนั้น” เยียอวีหนึ่งตอบเขา สตรีตระกูลเยี่ยได้เรียนรู้ศาสตร์ทั้งสี่ คือดนตรี หมาก อักษร และเขียนภาพ ส่วนที่เพิ่มเติมเป็นพิเศษคือการเย็บปักถักร้อย เยียอวีหนึ่งไม่เคยเรียนรู้นอกเหนือจากนั้น

เสวียนอ่องแหงนมองท้องฟ้าก่อนกล่าว “แต่ก็ยังแรงอยู่ เอาไว้ตอนเย็นข้าจะฝึกให้เจ้าด้วยตัวเอง”

การขี่ม้าเป็นศาสตร์สำคัญในสายตาของเสวียนอ่อง ในสงครามสตรีทั้งหลายเลือกจะวิ่งหนีเอาชีวิตรอด และไม่อาจฟันเงื้อมมือมัจจุราชเพราะขี่ม้าไม่เป็น เขาบอกจางกงกงให้ไปคัดเลือกม้าเรื่อยๆ มาสักตัว จากนั้นพาชายาของตนเข้าสู่ลานฝึก

เมื่อพุดถึงลานฝึกฝีมือ หอคอยบงกชเสมือนที่พักผ่อนสำหรับบุรุษและสตรีที่ไม่สนใจฝึกซ้อม แต่ชอบมองผู้อื่นแสดงฝีมือมากกว่า หลีอ่องกำลังสนทนากับโอหยางซ่งเจี๋ย พอหันมาเห็นเสวียนอ่องก็เรียกทันที

“พี่ใหญ่”

เสวียนอ่องและเยียอวีหนึ่งยิ้มให้พวกเขา เห็นชัดว่าโอหยางซ่งเจี๋ยกำหมัดแน่นอย่างสงบอารมณ์ หลีอ่องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เดินเข้ามาประสานมือทักทาย

“การระพีใหญ่ การระพีสะไถ้”

“น้องห้ามาลานฝึกอาวุธ คิดจะฝึกฝีมือหรือ” เสวียนอ่องถามพร้อมรอยยิ้ม “ข้าสอนให้ดีหรือไม่”

หลีอ่องขนหัวลุกตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า เขาริบเอ่ย “ท่านก็ทราบ ว่าข้าไม่ชอบใช้กำลัง...” ดวงตาเขาพรวรระยับ หันไปหาโอหยางซ่งเจี๋ยแล้วบอก “แต่มีคนหนึ่งเหมาะจะประลองกับท่านนะ”

เสวียนอ่องมองโอหยางซ่งเจี๋ย อีกฝ่ายก็จ้องกลับ หลีอ่องมองอย่างพอใจ เอ่ยไปอีกหลายประโยค

“ท่านพี่ซ่งเจี๋ยมิใช่กล่าวว่าคนของท่านอยู่ในเรือนรับรองของพี่ใหญ่หรือหรือ ข้าว่าเช่นนั้นดีหรือไม่ พวกท่านสองคนประลองกัน ใครชนะก็ได้”

คนผู้นั้นไป พวกเขาจะเป็นกรรมการเอง”

‘พวกเขา’ ที่เขาเอ่ยนั้นหมายถึงตัวเขา องค์ชายหก และเยี้ยววีหนิง พระชายาเอกเสวียนอ่องมองหลื่ออ่องอย่างครุ่นคิดว่าบุรุษผู้นี้มีแผนใดอยู่ หลื่ออ่องหันไปหาองค์ชายหกแล้วถาม

“น้องหก เจ้าว่าความคิดของข้าเป็นเช่นไร”

องค์ชายหกอ้าอึ้ง ไม่อยากเสียมารยาทกับผู้ใดทั้งนั้น เสวียนอ่องตอบเสยเอง

“ดี ข้าไม่ได้ประลองกับท่านมานาน อุตสาห์มาเจอกันอีกที ท่านยังไม่ยอมล่าสัตว์ ข้าไม่รู้อะไรจริงๆ ว่าพวกเราจะวัดฝีมือกันเช่นไร ท่านพี่ซ่งเจี๋ย... พวกเรามาประลองกันดีหรือไม่”

โอหยางซ่งเจี๋ยมองรอยยิ้มของเสวียนอ่อง ก่อนจะยิ้มเย็น “ได้!”

หลื่ออ่องมีดวงตาพราวระยับอย่างพอใจ เยี้ยววีหนิงเห็นรอยยิ้มเขาแล้วหรีตาลงเล็กน้อย

การประลองของเสวียนอ่องและโอหยางซ่งเจี๋ยไม่ได้ถูกประกาศออกไป

ไป ถือเป็นการแข่งขันเล็กๆ ระหว่างเสวียนอ่องกับทายาทจวินอ่อง จางกงกงจุงม้าตัวใหญ่มาให้เสวียนอ่อง ขณะที่ผู้อื่นจัดสนามประลอง การแข่งครั้งนี้คือการขี่ม้าผาดโผน หยิบธง และยิงธนู

เยี้ยววีหนิงทราบว่าเป็นการขี่ม้าผาดโผนก็มีสีหน้าไม่สู้ดี เสวียนอ่องเคยตกม้าจนเจ็บหนัก นางยอมไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้นอีก เห็นคนของหลื่ออ่องเอารัวไม้ไปกั้นทางม้า ให้ม้ากระโดดข้าม นางก็เริ่มคิดว่าการแข่งนี้อันตรายเกินไป

“พี่สะใภ้อย่าห่วงเลย คนเคยตกจากหลังม้าครั้งหนึ่ง เขายอมไม่ยอมให้ตนกลายเป็นเช่นนั้นอีก” หลื่ออ่องโบกพัด เอ่ยอย่างสบายใจ ยิ้มให้นาง “ท่านสนุกสนานกับการชมเถิด”

เยี้ยววีหนิงถามเขา “เหตุใดท่านจึงช่วยข้า”

หลีอ่องหยุดพักก่อนยิ้มกว้าง ครานี้เหมือนนีกอะไรได้และเกือบหัวเราะ เขาไม่ตอบคำถามนาง และเสมองสนามประลองอีกครั้ง

เยี้ยววีหญิงเฝ้าครวญหลายเหตุผลว่าทำไมหลีอ่องช่วยเหลือนาง เขาต้องการสร้างบุญคุณกับเสวียนอ่อง หรือต้องการเล่นงานโอหยางซ่งเจี๋ย หากเป็นอย่างหลังจริง เหตุใดภายหลังหลีอ่องจึงออกตัวช่วยเหลือนคนผู้นั้น หรือต้องการให้จวินอ่องประทับใจ เช่นนี้นางจะยืนยันตั้งแต่แรกกลัวว่าทายาทจวินอ่องไม่มีส่วนรู้เห็นกับการสังหารจิ้นซังโหว นี่ก็กลับปล่อยให้โอหยางซ่งเจี๋ยถูกจับตัวอยู่นานกว่าเขาจะช่วยเป็นพยานให้

เยี้ยววีหญิงอ่านหลีอ่องไม่ออก บางคราวเขาเหมือนสนิทสนมกับเสวียนอ่อง บางคราวเป็นศัตรู และบางคราวก็เหมือนคนไม่ใส่ใจสิ่งใด เอาตัวรอดไปวันๆ

เสวียนอ่องตั้งใจมาสอนเยี้ยววีหญิงขี่ม้าอยู่แล้ว ดังนั้นการแต่งกายของเขาจึงค่อนข้างรัดกุม เพียงจางกงกงจุงม้าเข้ามา เขาก็เตรียมโดดขึ้นหลังมัน ลงประลองได้ทันที โอหยางซ่งเจี๋ยไม่ต่างจากเขา พอบุรุษสองคนติดตัวขึ้นมาก็เป็นเวลาที่ฝูงชนก้าวเข้ามาชม

ชื่อถงอวีและถังหลีเอ๋อร์มีสีหน้าไม่ดีนัก เพราะพวกนางเข้าไปพบศพจิ้นซังโหว และค้นตัวพบสารรักไม่ลงนาม สำหรับสตรีผู้หนึ่ง พกสารรักจากบุรุษหน้าว่าเสื่อมเสียชื่อเสียงแล้ว สตรีทั้งสองยืนยันว่าไม่ใช่ของพวกนาง แต่เป็นของเยี้ยววีหญิง เมื่อเทียบตัวอักษรก็ไม่ใกล้เคียงลายมือของเยี้ยววีหญิงหรือบุรุษใดในงาน ทำให้พวกนางถูกโจมตีหนักและถูกโอบย ไม่มีหน้าออกมาพบผู้คน ตอนนี้อย่างเต้และคนส่วนมากเข้าป่าล่าสัตว์ พวกนางเลยออกมาเดินรับลมที่ลานฝึก

พวกนางคิดมาซ้อมยิงธนูระบายแค้น กลับมีเสียงบอกต่อว่ามีประลองเกิดขึ้น พวกนางจึงขึ้นมาหอบงกช และพบเยี้ยววีหญิงนั่งเคียงหลีอ่อง ทอดตามองการประลอง เยี้ยววีหญิงมองสามีของตนเตรียมตัว ไม่ใส่ใจผู้อื่น เด็กสาวสองคนมีแวตาลูกโชนขณะเดินผ่านนางไปนั่ง

เส้นจิ้งจิวมาก่อนพวกนางไม่เท่าไร พอมองผู้ประลอง เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งสวมชุดสีน้ำเงินสว่าง ลายนกกระเรียนดำขาว ดวงตานางพลันส่องประกาย พวกซือถองอวีกำลังหาที่ระบายอารมณ์ เห็นนางก็หักท่าย แต่เส้นจิ้งจิวไม่หันไปมอง

“อะไรของนาง...” ซือถองอวีมองตามสายตาของเส้นจิ้งจิว เห็นชายหนุ่มรูปร่างมราวหกยกเนื้อดีรวบผมหางม้าขึ้นสูง นางถึงกับมองตาค้างถึงหลี่เอ๋อร์เองก็เช่นกัน

“บุรุษผู้นั้นเป็นใคร เหตุใดได้เข้าจึงไม่เคยเห็นมาก่อน” ถึงหลี่เอ๋อร์เอ่ยเสียงแผ่วเบาอย่างไม่รู้ตัว

คุณหนูตระกูลใหญ่ที่อยู่เมืองหลวงได้ยินคำปรา้เพื่อนั้น มองตามสายตาพวกนางแล้วบอก

“นั่นคือเสวียนอ๋อง”

คำพูดนั้นปลุกสติของสตรีทุกคน พวกนางมองคนเอ๋ย อีกฝ่ายยิ้มรอยยิ้มกลางกล่าว

“การประลองระหว่างเสวียนอ๋องกับทายาทจวินอ๋อง น่าดูยิ่งนัก”

หากเป็นเสวียนอ๋อง เช่นนั้น...

สตรีหลายคนมองไปทางเยี่ยววีหนึ่งที่ทอดตามองสามีของตน เสวียนอ๋องเตรียมตัวเสร็จก็เหลียวมองชายา เห็นว่านางมองมาอย่างกังวลระคนห่วงใย ดวงตาก็อ่อนโยน ยิ้มรอยยิ้มอย่างมีความสุข

ครั้นเห็นอาการของสตรีทั้งหลาย หลี่อ๋องโบกพัดพร้อมเอ่ยชม

“พี่ใหญ่เสน่ห์แรงเสียจริง เจ้าคิดอย่างไร”

องค์ชายหกกกล่าว “พี่ใหญ่เป็นชายรูปงาม”

หลี่อ๋องมองเยี่ยววีหนึ่งที่กลายเป็นศูนย์รวมความริษยา “พี่สะใภ้ต้องเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว”

เยี่ยววีหนึ่งยิ้มมุมปากให้เขาอย่างอ่อนโยน มองการประลองที่กำลังเกิดขึ้น

โอหยางซ่งเจี๋ยและเสวียนอ๋องขึ้นม้าของตนเอง บุรุษทั้งสองประสานสายตากันครู่หนึ่ง พอขันที่ลั่นกลองส่งสัญญาณ ม้าของพวกเขาก็พุ่งตัวไปราวกับลูกธนูหลุดจากสาย

ชายหนุ่มทั้งสองควมม้าอย่างรวดเร็ว พอเห็นรั้วไม้ที่กั้น ม้าสองตัวก็กระโจนหลบหลีก พอถึงทางโค้ง เสวียนอ๋องเหวี่ยงตัวไปคว้างแล้วกลับมาจับบังเหียนบังคับม้ากระโดดผ่านลิ่งกีดขวางอีกครั้ง ภาพพวกนั้นทำเอาใจที่เต้นรัวของเยี่ยววีหนิงพลันสงบลง ม้าทั้งสองตัวซิงซัยกันไม่มีฝ้ายไไหนล้าหลัง ยิ่งวิ่งยิ่งเร็วปานพายุหอบ

ขี่ม้าวนได้รอบหนึ่ง เป้ายิงธนูก็ถูกกระซอกผ้าคลุมเปิด ชายหนุ่มบนหลังม้าคว้าคันธนูเตรียมยิง คราวนี้เยี่ยววีหนิงหรีตตาลง ฝ่าจับตามองโอหยางซ่งเจี๋ยไม่ให้เล่นตุกติก

ธนูพวกนั้นพุ่งเข้ากลางเป้าอย่างแม่นยำ เรียกเสียงอุทานด้วยความตื่นเต้นยินดีของเหล่าคนมอง คนในหอบงกซก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหลี่จื้อหมิงไม่เจิน และไม่เจ็งก็มาเฝ้าดูการแข่งขันครั้งนี้

ขี่ม้าข้ามลิ่งกีดขวางรอบที่สองภายใต้เงื่อนไขเดิม คราวนี้ลูกธนูของเสวียนอ๋องมีความหนักแน่นกว่า ปะทะกับลูกธนูคู่แข่งกลางอากาศ บัดลูกธนูของโอหยางซ่งเจี๋ยตก ขณะที่ลูกธนูของเสวียนอ๋องพุ่งเข้ากลางเป้า

“โอ” หลี่อ๋องยิ้ม กระพือพัดอย่างชอบใจพร้อมกล่าว “ครั้งต่อไปท่านพีซ่งเจี๋ยคงไม่อยู่เฉยแน่”

เป็นเช่นที่หลี่อ๋องกล่าวทุกประการ โอหยางซ่งเจี๋ยไม่พอใจ เขายังบังคับม้าให้เร็วขึ้นจนหน้าม้าของเสวียนอ๋อง พอม้าสองตัววิ่งวนในสนามอีกรอบ โอหยางซ่งเจี๋ยก็คว้าคันธนูยิงเป้าอย่างรวดเร็วทั้งที่ไม่ใช่ระยะยิง

เยี่ยววีหนิงขมวดคิ้ว พลันเห็นแสงสะท้อนจากแขนเสื้ออีกฝ่าย นางผุดลุกจากที่นั่งอย่างรวดเร็ว และวิ่งลงหอบงกซ แต่ไม่ทันการ

ใต้แขนเสื้อมีขวดใส่ผงยา พอโอหยางซ่งเจี๋ยสะบัดออก ยานี้แปลวใส่หน้าม้าของเสวียนอ๋อง มันร้องก้องและยกสองขาขึ้นอย่างคลุ้มคลั่ง

ทุกคนพลันตกตะลึง

“ท่านอ๋อง!” เยี้ยววีหนิงวิ่งมาข้างสนาม หันไปสั่งทหารอย่างเคร่งเครียด “ส่งทหารม้าสองคนเข้าสนาม! ตามจับม้าของเสวียนอ๋องให้ได้! อย่าให้เขาเป็นอะไร!”

นางโมโหจนหน้าเปลี่ยนสี เสวียนอ๋องยังกุมม้าที่คล้องเอาไว้ได้ เขาไม่หล่นจากหลังมัน แต่ม้าวิ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง เสวียนอ๋องคว้าคันธนู เห็นเช่นนั้นองค์ชายหกถึงกับร้อง

“พี่ใหญ่จะแข่งอีกหรือ! พี่ห้า ท่านรีบส่งคนไปห้ามเขา!”

หลี่อ๋องกลับนั่งมองอย่างใจเย็น จนกระทั่งลูกธนูของเสวียนอ๋องพุ่งไปปักกลางเป้า ม้าของเสวียนอ๋องก็ยิ่งวิ่งต่อไปและกระโดดข้ามรั้ว ขาหลังของมันกระแทกรั้วม้าจนพัง เสวียนอ๋องยังอยู่บนหลังม้า ขณะที่ฉีซานกับจางกงกรีบขึ้นม้าควบตามเขาไป

“พี่ห้า!” องค์ชายหกหน้าซีด เขย่าแขนหลี่อ๋อง

หลี่อ๋องเอาสันพัดตีมือ้องชาย ก่อนชี้พี่ใหญ่ของพวกเขา “ดูนั่น”

ทุกคนหันมอง พอฉีซานควบม้าเข้าไปใกล้เสวียนอ๋อง พี่ใหญ่ของพวกเขา ก็ปล่อยมือจากบังเหียน ชยับตัวไปยืนบนหลังม้าแล้วกระโจนไปหารองแม่ทัพของตน ฉีซานเหวี่ยงร่างเจ้านายขึ้นหลังม้าตัวเดียวกัน ก่อนสั่งให้ทหารตามม้าของเสวียนอ๋องไป

ทุกคนอ้าปากค้าง ฉีซานพาเสวียนอ๋องกลับมาอย่างไร้รอยขีดข่วน หลี่อ๋องกล่าวกับองค์ชายหก

“เจ้าจะโวยวายไปไย”

เขาหยิบชาขึ้นมาดื่ม องค์ชายหกหน้าแดงเรื่อ ชยับตัวลงไปในนั่งที่ตามเดิม

เมื่อเห็นสามีของตนกลับมาอย่างปลอดภัย เยี้ยววีหนิงพลันเข้าอ่อนไหวเหมยริบพุงนางไว้ ขณะที่โอหยางซ่งเจี๋ยแค้นเสีง ริมฝีปากเหยียดยิ้ม เสวียนอ๋องลงจากหลังม้า เยี้ยววีหนิงตรงมาหาเขา ชายหนุ่มดึงนาง

มากอดพร้อมบอกลีงอ่อนโยน

“ขอโทษที่ทำให้เจ้าเป็นห่วง”

เขายังหอบหายใจ สีหน้าไม่สู้ดีนัก เยี้ยววิหิงพยกหน้ารับ เสวียน
อ่องยกแขนเสื้อเช็ดไบนหน้าเนียนฝุ่น ทว่าลิ่งที่เป็ยกแขนเสื้อกลับเป็นเลือด
ของเขา

เลือดกำเดาของเสวียนอ่องไหลไม่หยุด ริมฝีปากก็มีเลือดไหลออก
มา องค์ชายหกเปลี่ยนสีหน้าอีกครั้ง รีบวิ่งลงมาจากหอบงกชพร้อมออก
คำสั่ง

“ตามหมอลวง”

เยี้ยววิหิงพุงสามี่ที่ทรุดตัวลง จ้องมองโอหยางซึ่งเจ็ยลงจากหลัง
ม้า บรรยากาศที่สนามฝึกพลันอลหม่าน

เก้าสิบเจ็ด

พิราบสื่อสารถูกส่งเข้าปากกว้าง เรื่องเสวียนอ่องถูกวางยาพิษขณะ
ประลองกับโอหยางซ่งเจี๋ย ทายาทจวินอ่องถูกจับตัวไว้ คั้นทั้งตัวกลับไม่
พบร่องรอยยาพิษ ส่วนเสวียนอ่องเลือดออกดวงตา จมูก และริมฝีปาก
หมอลหลวงพยายามพุงอากาศไว้

ฮองเต๋ทรวงได้รับสารฉบับนี้แล้ว แม่ในใจร้อนเป็นไฟทว่ากลับทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้ แผนการสังหารจวินอ่องมาถึงขั้นนี้แล้ว จะล้มเลิกเพื่อกลับไปดู
อาการเสวียนอ่องไม่ได้ โอกาสนี้มีได้มีโดยง่าย ดังนั้นจึงไม่มีประกาศอะไร

เสวียนอ่องนอนหน้าขาวซีดอยู่บนเตียง ฮองเฮาและพระสนมเอก
ทั้งสี่ทราบข่าวก็มาเยี่ยม เยี่ยมอวีหนิงนั่งอยู่ข้างเตียง หลีอ่องและองค์ชายหก
ก็อยู่ตรงนั้น

“นี่มันเกิดเรื่องขึ้นได้อย่างไร” เจิ้งฮองเฮาเอ่ยถามเสียงเย็น ทอดตา
มองทุกคนก่อนหยุดที่เยี่ยววีหนิง “มีใครบอกอะไรเข้าได้หรือไม่”

“ทูลฮองเฮา ตอนนั้นพวกเรากำลังสืบหาความจริงพะยะค่ะ” หลีอ่อง
เอ่ยอย่างนอบน้อม

ต่อเพยลอบยิ้ม “พระชายาเอกเสวียนอ่องเหลวไหลเหลือเกิน เจ้าคอยดูแลอาหารการกินของเสวียนอ่องมิใช่หรือ เหตุใดจึงปล่อยให้สามี...”

“ขอต่อเพยหยุดกล่าวหาหม่อมฉันด้วยเถิด” เยี้ยววิหิงงไม่มีอารมณ์มารองรับความผิดที่ไม่ได้ก่อ หันไปเอ่ยอย่างจริงจัง “...ไม่เพียงเสวียนอ่องที่เป็นเช่นนี้ ม้าของเขาที่วิ่งเตลิดก็มีอาการเช่นเดียวกัน ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าเสวียนอ่องถูกวางยาขณะแข่งม้า ย่อมไม่เกี่ยวกับอาหารการกินของเขาเพคะ”

ต่อเพยหลบสายตาดีกฝ่าย หลีอ่องกล่าวต่อ

“ทูลของเธอ ตอนนี้อย่างซึ่งเจ็ยอยู่ในห้องซึ่ง คั้นตัวเขาแล้วไม่มียาน่าสงสัย ก่อนหน้านั้นมีการคั้นเรือนเขาก็ไม่พบยาเช่นกัน ตอนนี้นำพวกเรามีตเปิดด้านอยู่พะยะค่ะ”

เจ็ยสองเฮาเอ่ยถาม “หลีอ่องส่งสารไปกราบทูลฝ่าบาทหรือยัง”

“กระหม่อมส่งสารไปแล้ว คาดว่าอีกไม่นานเสด็จพ่อคงรีบกลับมา”

หลีอ่องกล่าว

“เจ็ยในโศกเสวียนอ่องที่หวังอากาศของเสวียนอ่องไม่น้อย ถ้าอย่างไร พวกเจ้าก็ดูแลเขาให้ดี” ต่อเพยกล่าว ทอดสายตามองหลีอ่องอย่างมีความหมาย

หลีอ่องแย้มรอยยิ้มให้มารดา เจ็ยสองเฮาแสดงน้ำใจออกมาแล้วจึงกลับไป

องค์ชายหกมองเสวียนอ่องนอนหน้าชาวจิต หยิบผ้ามาซับเหงื่อให้พี่ใหญ่ของตน เยี้ยววิหิงงหันมาเห็นสีหน้ากังวลนั้น นางเอ่ยเสียงอ่อนโยน

“หลีอ่องกับองค์ชายหกไปพักผ่อนเถิด ประเดี๋ยวข้าดูแลเสวียนอ่องเอง”

หลีอ่องพยักหน้ารับ องค์ชายหกประสานมือบอ

“พี่สะใภ้ก็ต้องพักผ่อนเช่นกัน”

เยี้ยววิหิงงพยักหน้ารับ ทอดตามองส่งพวกเขาออกไป ก่อนหันมาหาสามีของตน นางเอี่ยมมือไปหวังสัมผัสดวงหน้าเขา แต่เสวียนอ่อง

ปรีอตามาบอกเสียงเย็น

“อย่า ยาพิษนี้เพียงสัมผัสถูกผิวหนังก็เป็นอันตรายได้”

เยี้ยววีหนิงกัดปากแน่น พริบตาเดียวสายตานางก็เย็นชานน่าใจหาย ทว่ายังกล่าวอย่างอ่อนโยน “ท่านต้องพักผ่อนก่อนเถิด ข้าจะไปหายาถอนพิษให้ท่านเอง”

เสวียนอ่องเห็นแววตาเช่นนั้น สายตาเขาก็จู่ประกายบางอย่าง เยี้ยววีหนิงบอกให้จางกงงงเผ่าดูเสวียนอ่องให้ตี ส่วนตัวนางเดินออกไปหา มู่ซ่าน

หลี่อ่องกลับมายังเรือนรับรองของตนเอง เขาถอนหายใจอย่าง เหนื่อยอ่อน เดินมานั่งบนเก้าอี้ พินิจสื่อสารบินมาหาเขา หลี่อ่องเปิดสารอ่านอย่างเกียจคร้าน และพบว่าช่องเต๋มี้ได้ประกาศว่าเสวียนอ่องถูกพิษ

เขาโยนสารนั้นลงกระถางไฟ วางพัดบนโต๊ะ และหยิบขวดยาออกจากแขนเสื้อ ทอดตามองมัน เงามเทียนพลันวูบไหว

คมดาบของมู่ซ่านจ่อลำคอของหลี่อ่อง ชายหนุ่มนิ่งตะลึง ก้อนเอ๋ย “เจ้า...”

หลายวันมานี้ มู่ซ่านออกหน้าปกป้องเยี้ยววีหนิง หลี่อ่องพอจะเห็นดวงหน้าเขาบ้าง จู่ๆ ก็มีมือบอบบางของใครบางคนฉวยขวดยาไปจากเขา หลี่อ่องเห็นนางแล้วอัปปากค้าง

“พี่สะใภ้”

เยี้ยววีหนิงมองขวดยาด้วยสายตาเย็นชา ก่อนสั่ง “มัดหลี่อ่องเอาไว้” หลี่อ่องตกใจจนหน้าซีด ร้องเสียงดัง “ท่านจะทำอะไร!”

มู่ซ่านลงมืออย่างว่องไว มัดหลี่อ่องกับเก้าอี้ ขณะที่ไหล่เหมยกับไฉ่หลิวคั่นตัวเขาอย่างรวดเร็ว หลี่อ่องถูกปล้นเอายาออกจากร่างไปหมด ขวดยาสามขวดวางอยู่บนโต๊ะ มีเพียงตำหนักเล็กๆ เท่านั้นจึงทราบว่แต่ละขวดแตกต่างกันอย่างไร เยี้ยววีหนิงเอ่ยถามเสียงเย็น

“ยาถอนพิษคือขวดไหน”

หลีอ่องเห็นสายตานางเย็นเยียบพลันเหงื่อแตกทั้งตัว เขากล่าวเสียงเบา “พี่สะใภ้! ข้าอธิบายได้”

เยี่ยววีหนิงถามเขาอย่างนุ่มนวล “จะให้ข้าไปรยยาพวกนี้ใส่หลีอ่องแล้วค่อยถามอีกครั้งดีหรือไม่ว่ายาถอนพิษคือขวดไหน”

หลีอ่องอ้าปากค้าง กวาดตามองแต่คนมีสีหน้าเย็นชา “พี่สะใภ้ ท่านฟังข้าก่อน”

เยี่ยววีหนิงหยิบขวดยาที่เป็นน้ำใส ไร้สี และไร้กลิ่นขึ้นมา นางกล่าวลอยๆ “นี่คงเป็นยาทำให้บุรุษเป็นหมันกระมัง หลีอ่องลองดื่มสักอึกดีหรือไม่”

หลีอ่องหน้าเปลี่ยนสี ก่อนร้องปฏิเสธ “ไม่ใช่ซะ! นี่ท่านบ้าไปแล้วหรือ พี่ใหญ่ไม่...”

เยี่ยววีหนิงพยักหน้าให้ใจเหมยบิภกรามหลีอ่อง ยื่นขวดยาไปจ่อปากท่ามกลางการดิ้นรนขัดขืนอย่างสุดแรงของชายหนุ่ม อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นอ่องที่ฝึกพื้นฐานวรยุทธ์มา สามารถเบี่ยงดวงหน้าออกจากมือของใจเหมยได้ จึงตะโกนออกมา

“ยาถอนพิษสำหรับเขาไม่ได้อยู่ที่ข้า!”

เยี่ยววีหนิงชะงัก หยิบขวดยามาเปิด ครั้นเห็นสีหน้าหลีอ่องเปลี่ยนไปนางจึงเอ่ย “ต้องสาตพิษนี้ใส่หน้าท่านก่อนกระมัง ท่านจึงจะได้...”

“พี่สะใภ้! ฟังข้านะ เป็นความจริงที่ข้ามอบยาพิษให้ซึ่งเจ็ย แต่ว่า...”

เยี่ยววีหนิงเตรียมสาตพิษใส่หน้าหลีอ่อง ทว่าใครบางคนคว้ามือไว้ นางสะท้าน หันไปเห็นสามียืนอยู่ในสภาพแข็งแรง เสวียนอ่องห้ามนาง

“อย่าทำเขาเลย”

เยี่ยววีหนิงกวาดตาสำรวจความแข็งแรงของอีกฝ่าย เสวียนอ่องตั้งร่างนางมากอดพร้อมเอ่ย “ข้าขอโทษที่ทำให้เจ้าเป็นห่วง”

“ท่านไม่ได้เป็นอะไรหรือ” เยี่ยววีหนิงจับตัวเขา “ท่านไม่ได้...”

“เขาไม่เป็นอะไรทั้งนั้น แต่ข้านี้สิเป็น! พี่ใหญ่ ท่านไม่ได้บอกพี่สะใภ้หรือ!” หลีอ่องร้องพร้อมทำตาขวาง

เสวียนอ่องกอดชายของตน เอ่ยเสียงอ่อนโยน “อย่าโกรธเลยนะ... หลีซาน”

เยี้ยววีหนิงนั่งงั้น คนอื่นๆ ก็เช่นกัน พวกนางมองหลีอ่องเป็นตาเดียว องค์กรชายทำเอ่ยอย่างไร้อารมณ์

“หัวหน้าหน่วยลับหลีซาน หน่วยสอดแนมฝ่ายต่อเฟย”

เยี้ยววีหนิงพูดไม่ออก หันมองสามี “หัวหน้าหน่วยลับ”

เสวียนอ่องพยักหน้า เยี้ยววีหนิงมองเขาและมองหลีอ่องสลับกัน เพยสีหน้าโง่งมเป็นครั้งแรก เสวียนอ่องกล่าว

“ไม่ว่าอย่างไร หลีอ่องก็เป็นน้องชายข้า”

“ยังคิดว่าข้าเป็นน้องอีกรี” หลีอ่องถลึงตาใส่อีกฝ่าย “ตอนท่านนอนป่วย ข้าก็คอยดูแลท่านเจียบๆ ตอนหนึ่งอ่องตายจากไป ท่านก็ใช้งานข้าสารพัด ทั้งใช้ข้าไปล่อลวงน้องภรรยาของท่าน เล่นละครฉากหน้าข้าในราชสำนัก แล้วครานี้ก็อีก ชายาของท่านเกือบสังหารข้าไปแล้ว ท่านควรบอกนางให้ชัดเจนมิใช่หรือว่าข้าเป็นคนของท่าน!”

“ก็ข้าอยากให้คุณสบาย” เสวียนอ่องบอกเสียงเบา

“เดี๋ยว...” เยี้ยววีหนิงยกมืออุดขมับ “ซัก่อน พวกท่านสองคนเล่นละครกันมาตลอดหรือ”

เสวียนอ่องยิ้มเอาใจนาง “ถูกต้อง ข้าบอกให้หลีซานเอายาพิษให้โอหยางซ่งเจี๋ย และเสนอการประลองด้วยตัวเอง” เขาอธิบาย “อีกไม่นานจะเกิดเรื่องใหญ่ในป่า แผนการของเสด็จพ่อคือ... ย่องเต้ต้องจับตัวเล็กน้อย เพื่อให้การลอบสังหารจวินอ่องเหมือนเป็นการลอบสังหารฮ่องเต้ แต่จวินอ่องดันพลาดท่ากลายเป็นเหยื่อ ถึงตอนนั้นไม่ว่าแผนการของเสด็จพ่อจะสำเร็จหรือไม่ ผู้ที่จะถูกสงสัยว่าคิดสังหารฮ่องเต้ซึ่งบัลลังก์ก็คือข้า...”

เยี้ยววีหนิงพลันตาสว่าง “แต่เหวินอ่องเตือนจวินอ่องแล้วว่าจะมีการ

ลอบสังหาร ดังนั้นครานี้ย่อมลึ้มเหลว และหากท่านถูกยาพิษ ฮ่องเต้จะ
ป้ายสีจวินอ่องว่าเป็นฝีมือของพวกเขาพ่อลูก”

“สมเป็นหญิงเออร์ของข้า” เสวียนอ่องยกมือนางมาจุมพิต “ข้าบอก
ให้หลื่ออ่องเสนอแผนยาพิษนี้เอง โอหยางซ่งเจี้ยกำลังโมโห ย่อมไม่ปฏิเสธ
จะเล่นงานข้าแน่ ทั้งเห็นข้าโดนพิษร้ายเช่นนั้น เขาจะเชื่อใจหลื่ออ่องมากขึ้น
แต่ไม่รู้ข้ามียาถอนพิษ”

เยี้ยววีหญิงขยับปาก ก่อนถอนหายใจโล่งอก คนผู้นี้ชอบทำร้าย
ตนเองเพื่อให้งานสำเร็จเช่นเดียวกับนาง แต่นางดูไม่ออก เพราะไม่คิดว่า
หลื่ออ่องผู้มีสิทธิ์ซึ่งบัลลังก์ฮ่องเต้จะเข้าฝ่ายสามีสองตน

“แต่ข้าไม่คิดจริงๆ นะว่าหญิงเออร์จะจงมาที่หลี่ซานทันที เจ้าฉลาด
จริงที่มองออกว่ายาพิษต้องมาจากเขา หากเป็นคนอื่นคงไปคาดคั้นโอหยาง
ซ่งเจี้ย” เสวียนอ่องบอกอย่างอ่อนโยน

เยี้ยววีหญิงยิ้ม “ก็หลื่ออ่องเสนอการประลอง และข้าทราบจากชีวหนึ่ียง
ว่าจวินอ่องไม่เคยยอมให้บุตรชายเขาเก็บตัวยาไว้กับตัว ยกเว้นยาถอนพิษ
หากเขาใช้ยาก็ต้องได้จากคนอื่นอยู่แล้ว”

นางมองหลื่ออ่อง และเห็นอีกฝ่ายหรีตตามองพวกนาง หลื่ออ่องถามเสียง
อ่อน

“ถ้าเข้าใจแล้ว พวกท่านช่วยปล่อยข้าได้หรือไม่”

เยี้ยววีหญิงยิ้มให้เขาอย่างละอายน มู่ซานปลดเชือกที่มัดร่างอีกฝ่าย
หลื่ออ่องถอนใจเฮือก

เสวียนอ่องมองตัวยาที่เยี้ยววีหญิงซิงมาจากหลื่ออ่องแล้วถามว่า “นี่
อะไร”

“หนึ่ง ยาที่ใช้เล่นงานท่าน ข้าคิดว่าจะยึดใส่ตัวใครดีจึงมีประโยชน์
สูงสุด” หลื่ออ่องกล่าวก่อนหยิบยาไร้สีไร้กลิ่นขึ้นมาขูดหนึ่ง “อันนี้คือยา
ถอนพิษ แบ่งให้ท่านแล้ว ข้าก็ต้องระวังไม่ให้โดนยาพิษนี้จากพวกโอหยาง
ซ่งเจี้ยด้วย เจ้าหมอนั้นไม่รักใคร่ข้านัก ส่วนขูดยาสุดท้าย...” หลื่ออ่องถอน

หายใจยาว “...ท่านแม่บอกให้ข้าแอบไล่ในยาของท่าน”

ย่อมเป็นยาพิษ

เสวียนอ่องมองยาสามขวดนั้นอย่างสนใจ หยิบยาพิษของเต๋อเพยพลางกล่าว “เจิ้งฮองเขาคิดวางยาพิษข้า”

หลี่อ่องแย้มรอยยิ้ม หยิบขวดยาพิษอีกขวดขึ้นมา “เช่นนั้น นี่ต้องเป็นของคนแซ่เจิ้ง”

“เหวินอ่องปกป้องคุ้มครองเสด็จพ่อ อย่าให้เขามีความดีความชอบมากเกินไป” เสวียนอ่องหัวเราะ “ส่วนยาพิษอีกขวดเจ้าเอาไปทานู สบายบังเหียนของม้าข้า ม้าตัวล่าสุดที่ข้าขี่ตายหรือยัง”

“ใกล้แล้ว” หลี่อ่องพยักหน้ารับ ด้วยเหตุนี้เสวียนอ่องจึงไม่ใช้ม้าตัวโปรด เพราะม้าที่ใช้แข่งขันถูกกำหนดให้ต้องโดนวางยาตาย แต่ในสายตาคนอื่นจะเห็นว่าการแข่งขันนี้จัดขึ้นกะทันหัน เขาเพียงเล่นสนุก ย่อมไม่พาม้าตัวโปรดมาใช้งานเป็นธรรมดา หลี่อ่องกล่าวต่อ “ยาถอนพิษควรอยู่กับคนแซ่เจิ้งด้วย”

ธรรมดาของคนมียาพิษย่อมต้องมียาถอนพิษ เสวียนอ่องพยักหน้าอย่างพึงพอใจ หลี่อ่องอมยิ้ม เย้ยอวีหนิงรู้สึกว่ามีคนหนึ่งเป็นเลื้อร้าย อีกผู้หนึ่งเป็นจิ้งจอกเจ้าเล่ห์

“ยาพิษที่โอบฮวางซ่งเจี้ยใช้กับข้าสามารถคร่าชีวิตคนได้ แต่หลี่ซานให้ข้ากินยาถอนพิษแล้ว ดังนั้นจึงชะล้างยาพิษเก่า...” เสวียนอ่องหยิบขวดยาขึ้นมาหนึ่งขวด เขาสบตาเย้ยอวีหนิง “นี่คือยาพิษขวดใหม่”

ยาพิษอีกชนิดก็เป็นพิษร้าย แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิต เสวียนอ่องดื่มยาพิษตั้งแต่เล็ก ถึงดื่มยานี้ไปร่างกายเขาก็ต้านพิษได้ เหลือเพียงอาการคนถูกพิษ เย้ยอวีหนิงมองสามดื่มยาพิษหน้าตาเฉย จากนั้นหน้าเขาก็ขาวซีดเลือดไหลจากมุมปาก นางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดให้เขา เอ่ยอย่างปวดใจ

“ทำไมต้องทำถึงเพียงนี้”

“เสด็จพ่อไม่วางพระทัยในตัวข้า ข้าจำต้องลงแรงเช่นนี้” เสวียนอ่อนง
ยกแขนขึ้นโอบนาง เยี่ยววีหนิงทรุดนั่งบนเตียง และเอนตัวซบปากกว้างของ
เขา ชายหนุ่มบอกเสียงอ่อนโยน “องค์ชายส่วนมาก หากไม่ใช่เล่ห์กลตั้งแต่
เด็ก พวกเขาไม่มีทางอยู่รอดจนเติบโตใหญ่ได้ ตำแหน่งนี้ทำให้แม่แต่บิดาแท้ๆ
ยังมองข้าเป็นศัตรู”

ฮ่องเต๋ยังหนุ่มแน่น หวงเห่นอำนาจ ย่อมไม่มีทางปล่อยมือโดยง่าย
เยี่ยววีหนิงถอนหายใจ กอดสามี กระซิบถาม

“ท่านเชื่อใจหลี่อ๋องถึงเพียงนี้เลยหรือ เต๋อเพยเป็นมารดาแท้ๆ ของ
เขาอะ”

เสวียนอ่อนงแยมยิ้ม “เต๋อเพยไม่เคยมองเขาเป็นบุตรชาย หากเขา
ไม่ใช่หนึ่งในอ๋องที่สามารถขึ้นสู่อำนาจบัลลังก์ เต๋อเพยคงไม่แยแสบุตรชายคน
นี้ จำที่เจ้าพูดเรื่องเต๋อเพยกับจวินอ๋องได้หรือไม่ ชาวบ้านข้าได้มาจากหลี่อ๋อง
นานแล้ว น้องห้าอยู่กับเต๋อเพยมาทั้งชีวิต เขาทราบว่ามีมารดาคบชู้ แค่นี้
สายตาเต๋อเพยมองจวินอ๋องก็ทราบแล้ว เขาแสร้งไม่รู้ตัวว่าเป็นลูกของจวิน
อ๋อง”

“แต่ตอนนี้เพื่อช่วยข้า เขาคงจะแสดงตัวแล้วเจ้าคะ”

เยี่ยววีหนิงบอกเสียงเบา จำได้ว่าหลี่อ๋องเดินผ่านทางไปเผชิญหน้า
โอบหยาบซ่งเจี๋ย ตอนนั้นนางสงสัยว่าเขาทำไปเพื่ออะไร แต่ตอนนี้รู้แล้ว คน
ที่ให้น้องชายเก็บยาพิษและยาถอนพิษ ทั้งยอมโดนพิษเอง ส่วนน้องชาย
บอกความลับอันยิ่งใหญ่ให้พี่ชายรู้ ดูเหมือนความสัมพันธ์ของเสวียนอ่อนง
และหลี่อ๋องลึกซึ้งกว่าที่นางคิด

“ความจริงข้าเคยสงสัยว่าเหตุใดเต๋อเพยไม่ชอบน้องห้า ตอนเด็กๆ
เขาน่าเวทนามาก”

เต๋อเพยรังเกียจลูกคนเล็กซึ่งเกิดจากชู้ นางสาวหมวกเขียวให้ฮ่องเต๋
ทั้งหวาดกลัวว่าเรื่องนี้จะเปิดเผย ย่อมไม่ต้องการให้หลี่อ๋องเติบโตด้วยซ้ำ
ทว่าความลับนั้นเป็นของนาง ผู้อื่นไม่รู้ เมิ่งฮองเฮามีจิตใจอ่อนโยน รู้สึก

เวทนาที่ต่อเพยไม่รักไม่ดูแลองค์ชายห้า จึงเอ่ยปากหลายครั้งว่าให้นาง
เข้มงวดกับองค์ชายห้าหน่อยลง ต่อเพยเพียงขานรับ แต่ไม่ใส่ใจทำตาม

“ครานั้นเจ้าสามทำภาพเขียนที่ต่อเพยจะถวายฝ่าบาทขาด เขาบอกว่า
เป็นฝีมือน้องห้า ต่อเพยเชื่อลูกคนโตอย่างไม่ต้องสงสัย นางเขียนตี้อง
ห้าและซังไว้ในห้อง ไม่ยอมให้หมอลวงมารักขา บอกว่าเป็นการสั่งสอน
ข้าได้ยिनนางกำนัลคู่กัน เลยแอบงัดหน้าต่างห้อง แยกเขากลั้บมาตำหนัก
เสด็จแม่ ไม่ใช่แค่ครั้งนั้น ข้าและเสด็จแม่แอบช่วยเหลือเขาหลายครั้ง พอ
พวกเราโตขึ้น เขาบอกว่าอยากให้ข้าเป็นฮ่องเต้ ส่วนเขาขอไปอยู่เจียงหนาน”

หลี่อ๋องไม่เคยได้รับความอบอุ่นอ่อนโยนจากต่อเพย แต่ได้รับจาก
เมิ่งฮองเฮา เช่นเดียวกันนี้ หลี่อ๋องไม่เคยดูแลเขาในฐานะพี่ชาย เสวียน
อ๋องต่างหากเป็นที่พึ่งยามยาก เขารู้ตัวมาตลอดว่าไม่เอาไหน หากให้เหวิน
อ๋องหรือหลี่อ๋องขึ้นครองราชย์ ชีวิตหลี่อ๋องคงลำบาก การผลักดันเสวียน
อ๋องที่มีสายสัมพันธ์กันมาแต่เล็กชิ้นหนึ่งบัลลังก์ดูจะปลอดภัยกับเขามาก
ที่สุด ทั้งเขารู้จักต่อรอง ต้องการไปเยือนเจียงหนานที่เมิ่งฮองเฮาเล่าให้ฟัง
มานาน หากเขาได้เป็นฮ่องครองดินแดน ก็ขอเลือกปกครองเจียงหนานแห่ง
นั้น

เยี่ยอวี่หนึ่งถาม “เขาชอบหยางเซวียนหรือ”

“อ้อ พวกเขาเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก หลี่ซานทราบนางเป็นโรค
ร้ายทางสายตา ส่วนตัวเขาไม่ปรารถนาตำแหน่งนั้น หากเขาแต่งงานกับนาง
ย่อมปลอดภัยที่สุด เสียตายแต่...อาจารย์ไม่ชอบเขาลักทำอะไร”

เยี่ยอวี่หนึ่งหลุดหัวเราะ “อันหนึ่งกั้วคงไม่ยอมยกบุตรสาวให้ใคร
โดยง่าย หากท่านอ๋องมีบุตรสาวก็คงไม่ยอมยกนางให้ใครแน่นอน”

เสวียนอ๋องพยักหน้ารับ “หากบุตรสาวของพวกเราเหมือนเจ้าทุก
ประการ ข้ายอมไม่ต้องการให้นางก้าวเท้าออกจากเรือน”

เยี่ยอวี่หนึ่งรู้สึกอบอุ่นใจ กอดเขาพลงเอ๋ยเสียงอ่อนโยน “ท่านอ๋อง
วางหมากลึกล้ำมาก หลี่อ๋องก็ตบตาผู้คนเก่งกาจยิ่งนัก ข้าแทบไม่เอาใจว่า

เขาเป็นคนของท่าน”

“เขาเป็นไฟตายของข้า คนโง่งมอย่างต่อเพยคงไม่คิดว่าลูกชายแท้ๆ จะเป็นคนของข้า ส่วนขุนนางฝ่ายต่อเพยยังไม่คิดว่า...ผู้มีสิทธิ์ครองบัลลังก์ ไม่ปรารถนาตำแหน่งนั้น” เสวียนอ่องยิ้มอ่อนโยน แต่แววตาเป็นประกาย “ข้าเจ็บหนักเช่นนี้ หลีอ่องยิ่งแทรกซึมไปฝ่ายนั้นได้มากขึ้น ได้รับความไว้วางใจมากขึ้น เรื่องนี้แม้แต่เยี้ยววีฮวาที่เห็นอนาคตก็คงเดาไม่ออก”

หากทุกอย่างอยู่ในขอบเขตที่เสวียนอ่องจัดการได้ เขาคงไม่ให้หลีอ่องออกหน้าถึงเพียงนี้ ต้องซ่อนไว้จากสายตาคคนอื่น ปกป้องจนกว่าจะส่งน้องชายไปครองเมืองเจียงหนานอย่างปลอดภัย แต่น่าเสียดายที่หลีอ่องมีชะตากรรมต้องแยกคมเขี้ยวของตนเอง ตัวเขารู้ดี จึงเสนอแผนการนี้กับพี่ชาย

สายลับยอมทำตัวกลมกลืนกับผู้อื่น และไม่ตีจากจนกว่าแผนการลุล่วง เสวียนอ่องและหลีอ่องก็ไม่คิดประกาศความสนิทสนมของพวกเขาในสายตาคคนมอง เขาเป็นพี่น้องที่ห้าหันกันทั้งต่อหน้าและลับหลัง

นี่ไม่ใช่การวางหมากที่น่ากลัว แต่สลับหมากดำเนินหมากขาว โดยศัตรูไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

เสวียนอ่องโดนพิษ หลีอ่องและองค์ชายหกมาเยี่ยมเยียนประสา
น้องชายที่ดี อันหนึ่งกั้วกงพาหยางเซียนและโหม่หลันมาดูแลลูกศิษย์อย่างใกล้ชิด

“พระชายาทราบแล้วใช่ไหมว่าพี่ซีเป็นคนของศิษย์พี่...” หยางเซียนถามเยี้ยววีหิงเบาๆ ขณะอยู่ร่วมกัน นางยิ้มหวาน “ข้าก็คิดอยู่แล้ว ตอนเด็กๆ เขาชอบแอบมาหาศิษย์พี่บ่อยๆ ไม่มีทางทรยศศิษย์พี่ได้”

เยี้ยววีหิงยิ้มเย็น หันมองเสวียนอ่องแวบหนึ่งแล้วเอ่ย “สมเป็นท่านหญิงอันแล้ว ท่านรู้เรื่องเสวียนอ่องดีจริงๆ”

เสวียนอ่องที่นอนอยู่บนเตียงและหยางเซียนพลันเสียววบ

หยางเซี่ยนรีบบอกปิด “เพราะข้ารู้จักพี่ซีดีต่างหาก ผู้ชายเช่นนั้นข้า
ไม่อยากรู้จักด้วยซ้ำ ถ้าท่านแม่ไม่เสียตั้งแต่ข้ายังเด็ก ข้าคงไม่ต้องตามบิดา
เข้าวัง และคงไม่ขอสนิทสนมกับบุรุษที่ฆ่าคนเป็นผักปลาเช่นนั้น”

“ข้าไม่ได้โกรธท่านหญิง” เยี้ยววีหญิงเอ่ยเสียงอ่อนโยน “เพียงรู้สึก
เจ็บปวดที่เป็นชายของเขาแท้ๆ แต่ว่า...เรื่องเขาชอบลั่นจี้ และสนิทกับพี่
น้องคนไหน...”

“ข้าชอบลั่นจี้ที่ไหนกัน!” เสวียนอ่องท้วงทันที ซีหยางเซี่ยนพร้อมว่า
“คนที่ชอบเป็นเจ้าห้าต่างหาก เจ้าน่ะชอบจำความชอบของเขาแล้วมายัดใส่
ปากข้า หากข้าไม่รับ บิดาเจ้าก็โมโหซ้ำอีก!”

หยางเซี่ยนถาม “อ้าว...จริงหรือที่ท่านไม่ได้ชอบลั่นจี้หรือดูจิว และ
ไม่ได้ชอบชาชาวเขมเงินด้วย”

“ก็บอกว่ำนั่นมันหลิซ่าน!” เสวียนอ่องตบหมอนก่อนกระอักเลือด
ออกมา เยี้ยววีหญิงตบใจรีบเข้ามาประคองเขา เสวียนอ่องโบกมือไล่ท่านหญิง
อันแล้ว “เจ้าไปหาเขาไป!”

หยางเซี่ยนก็ไม่สนใจอีกฝ่าย เดินจากไปอย่างรวดเร็ว เยี้ยววีหญิง
หยิบผ้ามาเช็ดหน้าสามีแล้วเอ่ยถาม

“ท่านไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือ”

“ยอมไม่ แค่มื้อครู่ข้าโมโหมากเกินไป” เสวียนอ่องถอนหายใจ จับ
มือชายาของตนแน่น กล่าวอย่างจริงจัง “พวกเราไม่มีอะไรกันจริงๆ ข้า
ไม่รู้สึกอะไรกับนางเลย นอกจากเอ็นดูนางเหมือนน้องสาว”

เยี้ยววีหญิงมองสีหน้าร้อนรนของเขา ก่อนหัวเราะเบาๆ เสวียนอ่อง
ทราบว่านางเชื่อจึงถอนหายใจโล่งอก กอดชายาไว้พร้อมถามเสียงออดอ้อน

“เจ้าโกรธข้าหรือไม่ที่ปกปิดตัวตนของหลิซ่าน”

“ข้าไม่เคยโกรธที่ท่านอ่องมีความลับกับข้าเลย” เยี้ยววีหญิงยื่นหน้า
ไปจูบแก้มเขา นางยิ้มอย่างอ่อนโยน “ข้ารู้ว่าท่านอ่องต้องมีเหตุผล หาก
ท่านจะปิดบังอะไรข้า”

ชายหนุ่มมีดวงตาอ่อนแสง “เช่นนั้นข้าจะทำไมไม่รู้ไม่เห็นความลับของเจ้าด้วย”

ครานี้เยี้ยววิหนึ่งเสียวสันหลังวูบ นางกระแอมพริ้มเอ่ย “หลีอ่องมอบสิ่งนี้มาให้ท่าน”

มันคือกล่องกลไกไม้ที่ต้องใช้ความพยายามในการเปิดอย่างมาก เสวียนอ่องรับมาถือไว้ บอกซาซา “หลีซานชอบกลไกแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก พวกข้ามักติดต่อกันด้วยวิธีนี้เสมอ”

เขาขยับมือเพียงเล็กน้อยกล่องไม้ก็หลุดเป็นชิ้น มีสารฉบับหนึ่งในนั้น เสวียนอ่องยื่นให้ซาซาเอกมองเนื้อความด้วย มันเป็นรหัสลับที่เยี้ยววิหนึ่งแปลไม่ออก เสวียนอ่องอธิบายทีละคำ ถอดความได้ว่า

หลีอ่องไปหาโอหยางซ่งเจี้ยในที่คุมขัง เขาตกลงกับโอหยางซ่งเจี้ยว่าจะช่วยให้พ้นผิด และเตรียมแพะรับบาปให้ด้วย แต่เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจของโอหยางซ่งเจี้ย ขอให้เขาและคนทั้งหมดย้ายไปอยู่ห่างจากที่พำนักเหล่าเชื้อพระวงศ์ และจะให้ทหารคอยจับตาดูพวกเขาไว้ โอหยางซ่งเจี้ยตกลงตามเงื่อนไขทันที เก็บเสื้อผ้าไปยังที่พำนักใหม่โดยไม่ติดออด

เสวียนอ่องอ่านถึงตรงนี้แล้วถึงกับหัวเราะหยัน “คนอย่างโอหยางซ่งเจี้ยหรือจะยอมไปพำนักไกลจากเชื้อพระวงศ์โดยไม่มีสาเหตุ ข้าเพียงหย่อนเบ็ดลงไป เขาก็ติดกับเสียแล้ว”

เยี้ยววิหนึ่งมองสามี กระซิบถาม “จะมีนักฆ่าบุกเข้ามาหรือ”

คนฉลาดย่อมอ่านสถานการณ์ออก จวินอ่องลงทูลวางยาช่องใต้ หากต้องการให้พระองค์กลายเป็นหมัน เขาต้องจัดการอ่องและองค์ชายทุกองค์ของช่องใต้ด้วย ลงว่าช่องใต้ทรงเหลือเพียงหลีอ่องคนเดียว และไม่อาจมีทายาทได้อีก ครานี้จะทรงเลือกผู้ใดเป็นองค์รัชทายาท

เสวียนอ่องนอนป่วยเช่นนี้ ฉีซานและทหารส่วนมากที่รับมือกับโจรชุดดำได้ก็ติดตามช่องเต้ไปล่าสัตว์ ตั้งกระโจมอยู่ในป่า หากมีคนร้ายบุกมาสังหารคนก็คงไม่ทันการแล้ว ตอนนี้อ่องเต้ไม่เสด็จกลับเพราะมุ้งมันลอบ

ล้างจานจวนอ่อง ย่อมไม่ประกาศด้วยว่าเสวียนอ่องต้องยาพิษ หากมีขุมกำลังของจวนอ่องบุกเข้ามาที่นี่...จะป้องกันอย่างไร หรือว่าต้องใช้กองกำลังลับของเสวียนอ่อง หากเป็นเช่นนั้นก็ไม่ต่างจากยื่นคอกไปหาดาบ

“ไม่ต้องห่วง” เสวียนอ่องยิ้มมุมปาก ยื่นจดหมายไปเผาไฟ “ที่นี่เรามีผู้อ่านแผนการของจวนอ่องได้เก่งที่สุดอยู่คนหนึ่ง”

เจี้ยนไทเฮาเสด็จมาเยี่ยมเสวียนอ่องในวันต่อมา พอพระนางเสด็จเข้ามาในเรือนรับรอง ก็เห็นอันหนิงกั้วกงฝึกเพลงทวน พอเขาเห็นเจี้ยนไทเฮาก็คุกเข่า กล่าวเสียงดัง

“ขอทรงพระเจริญพันปี พันๆ ปี”

เจี้ยนไทเฮาคลี่ยิ้มอบอุ่น “ลุกขึ้น”

“ขอบพระทัย” อันหนิงกั้วกงยึดตัวขึ้น ทอดตามองเจี้ยนไทเฮาอย่างไม่เกรงกลัว เขาและเจี้ยนไทเฮาไม่อาจเดินร่วมทางกันได้ เจี้ยนไทเฮาเองก็ทราบดี ก่อนหน้านั้นอันหนิงกั้วกงเป็นคนหนุ่มที่เก่งกาจ เป็นแม่ทัพกองทัพล่าเหยี่ยวผู้เกรียงไกร คุณความดีเจิดจรัส อีกนิดเดียวจะมีชื่อเสียงมากกว่าฮ่องเต้ แต่คนหนุ่มเลือดร้อนผู้ฝ่าฝืนรู้จักรับผลเสียดชีวิต พอสร้างคุณความดีอันยิ่งใหญ่ก็รีบคืนตราทัพ ขอแลกความดีทั้งหมดแต่งภรรยาหนึ่งคน จากนั้นถอดเกราะ เทียวเล่นกับภรรยาเพียงคนเดียวของเขาแล้วจึงเข้าเฝ้า ขอไปตั้งรกรากที่แดนเหนือ แม้ฮ่องเต้ทรงคิดกำจัดก็มิอาจทำได้

เขาทำราวกับรู้ว่า...หากยังอยู่เมืองหลวงต่อไปจะมีภัย และคล้ายรู้ล่วงหน้าว่าหากส่งบุตรสาวมาให้พระนางจะเกิดอะไรขึ้น

กระนั้นเจี้ยนไทเฮายังแยมรอยยิ้มอ่อนโยน “ท่านกั้วกงเป็นอาจารย์ของทรงเออร์ ท่านมาอยู่ใกล้ๆ ยามเขาล้มป่วยเช่นนี้ ทรงเออร์คงอุ่นใจ”

อันหนิงกั้วกงกล่าว “พระองค์ก็เป็นเสด็จยาที่รักใคร่เมตตาเสวียนอ่องมาตั้งแต่เขายังเด็ก หากทรงมาพำนักที่นี่เพื่อดูแลเสวียนอ่อง เขาต้องดีใจมากแน่พะยะค่ะ”

เจียนไทเฮาหัวเราะกับคำพูดนั้น “ข้าจะลองถามเขาดูว่าอยากให้อำนาจคนนี้คอยป้อนยาให้หรือไม่”

อันหนึ่งก้าวกงหลุบตา จนกระทั่งเจียนไทเฮาเสด็จไปไกลแล้ว เขาคิดถึงเรื่องในชีวิตก่อนพลางสวดลมหายใจลึกๆ

หมอลหวงวังรุ่นรักษาเสวียนอ่องที่ถูกพิษร้าย ด้วยไม่ได้พกตัวยาล้ำค่ามาเหมือนตอนอยู่วังหลวง ดังนั้นทุกคนจึงระดมสติปัญญากันสุดความสามารถเพื่อให้เสวียนอ่องอาการดีขึ้นโดยเร็ว หากว่าเขาเป็นอะไรไปตอนนี้ฮ่องเต้คงพระราชทานโทษตายให้เขาแน่นอน

หลี่อ่องและองค์ชายหกเดินหมากกันประสาพี่น้องที่ไร้ความบาดหมางพอเห็นเจียนไทเฮา หลานทั้งสองก็รีบหยุดกายลุกถวายความเคารพ

เจียนไทเฮาพิจารณาหลี่อ่องเป็นพิเศษ จากนั้นไม่สนใจพวกเขาเท่าไร เดินเข้าไปในห้องนอนเสวียนอ่อง เห็นว่าเยี้ยววิหิงป้อนยาเขาทีละคำ พอนางเห็นไทเฮาก็รีบยื่นถ้วยยาให้สาวใช้ หันมาคุกเข่าทำความเคารพ

“ขอทรงพระเจริญพันปี พันๆ ปี”

“ชายนอกเสวียนอ่อง เจ้าทำตามสบายเถิด” เจียนไทเฮาเอ่ยเสียงนุ่มนวล เดินมานั่งแทนตำแหน่งเก่าของเยี้ยววิหิง ทอดสายตามองเสวียนอ่องที่ประสานสายตามา ก่อนจะโบกมือ “ออกไปให้หมด”

พวกองค์หญิงไท่อัน นางกำนัล และนักพรตหญิงต่างถอยไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว เยี้ยววิหิงสบตาสามี ก่อนเดินออกจากห้องไปอย่างสงบเสถียร

เจียนไทเฮาถามอย่างตรงไปตรงมา “เจ้าโดนพิษจริงๆ หรือว่าตั้งใจให้ตนเองโดนพิษ”

“ไปหลานต้องยอมให้ตนเองโดนพิษร้ายเช่นนี้ด้วยเล่า” เสวียนอ่องยกมุมปากเล็กน้อย

เจียนไทเฮาหัวเราะ เอื้อมมือไปจับแก้มเขาและบีบแรงๆ “เสวี่ยทรงเจ้าคือหลานที่เหมือนข้ามากที่สุด เมื่อเจ้าโดนพิษข้าก็คิดได้แค่เหตุผลเดียว

นั่นคือเจ้าจิ้งใจ แล้วทำเพื่อเหตุใดเล่า ให้ตนเองรอดพ้นความผิด และยื่นดาบให้เสด็จพ่อของเจ้าจัดการจวินอ่อง หรือว่า...หลบเลี้ยงสถานการณืบางอย่าง เช่นตอนเจ้าถวายตราทัพคืนเสด็จพ่อของเจ้า เพื่อไม่ให้ตนต้องรับภาระคุมครองคนในพิธีล้าสัตว์ครานี้”

เสวียนอ่องที่นั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง ได้ยินคำพูดเหล่านี้ก็กลับผ่นคลายมากขึ้น “ไม่ผิด เสด็จยาวยังทรงเป็นสตรีที่รู้จักหลานดีเสมอ เช่นนั้นหลานจะกราบหลออย่างตรงไปตรงมา หลานล้มป่วยเช่นนี้เพื่อเปิดโอกาสให้จวินอ่องทำตามใจปรารถนา”

เจียนไทเฮาขมวดคิ้วก่อนเปลี่ยนสีหน้าทันที ตอนนั้นทั้งเสวียนอ่อง หลื่ออ่อง และองค์ชายหกอยู่ที่นี่ ยกเว้นเหวินอ่องที่ติดตามอารักขาฮ่องเต้ และอาจต้องปะทะกับคนของจวินอ่องในบ้านนั้น เชื่อพระวงศ์ระดับสูงล้วนอยู่พร้อมหน้า โอกาสเช่นนี้หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว ทั้งโอหยางซ่งเจียยังย้ายที่พำนัก นำทหารอารักขาส่วนหนึ่งไปคุมขังตนเองอีก หากว่ามีใครบุกเข้ามาคงมีแต่คนทางนี้ที่ม้วยมอด

พระนางหัวเราะเบาๆ “เจ้าจวินอ่อง ข้าลอบสังหารเจ้า เจ้าก็คิดลอบสังหารพวกเราทั้งครอบครัว ช่างเหมือนอดีตฮ่องเต้เหลือเกิน”

“นั่นสิ” เสวียนอ่องหัวเราะ ก่อนกระอักเลือดสีดำจับพลัน

เจียนไทเฮาตกใจ หันมองเขา เสวียนอ่องทอดตามองนางอย่างทำทนาย

“เช่นไรดีเล่าเสด็จยาฯ ทุกคนทราบว่าคุณองค์มาหาหลานที่นี่ และหลานดันโดนพิษร้ายเข้าพอดี”

เจียนไทเฮาหรีตตาลง เสวียนอ่องชักชวน

“พระองค์สมควรพำนักที่เรือนรับรองของหลานอีกสักหลายๆ วัน”

เจียนไทเฮาหัวเราะหยัน มิน่าเล่า เสวียนอ่องจึงให้คนส่งดอกไม้ให้พระนางเพื่อให้มาเยี่ยมเขาที่เรือนรับรอง หญิงชราหัดดกายลุกไปเปิดประตูพร้อมออกคำสั่ง

“ตามหมอลวง บัดเดี๋ยวนี้!”

เจ้าเด็กคนนี้ก็กำลังบีบให้พระนางเป็นดาบของเขา!

หมอลวงรีบวิ่งมาตั้งแต่เห็นเยี้ยววิหนึ่งเดินออกจากห้องและคาย

เลือดสีดำแล้ว พวกเขาแยกกันเป็นสองฝั่ง ทางหนึ่งดูแลพระชายาเอก เสวียนอ่อง อีกทางวิ่งเข้าไปช่วยชีวิตเสวียนอ่อง เจียนไทเฮากราดเกรี้ยว ประกาศว่าต้องหาตัวคนวางยาพิษนี้มาให้ได้ โอหยางซ่งเจี้ยและคนของ จวินอ่องทั้งหมดถูกขังไว้ แล้วมีอมิตจะเป็นใคร

ของบำรุงที่ถูกส่งมาเรือนรับรองของเสวียนอ่องถูกหมอลวงตรวจสอบอย่างเคร่งครัดทันที เจียนไทเฮามองเยี้ยววิหนึ่งที่หมอลวงจับชีพจร นางกระซิบบอกองค์หญิงไถอันเบาๆ พร้อมรอยยิ้ม

“เจ้าดูให้ดี สตรีใจเด็ดที่ยอมกินยาพิษพร้อมสามีของตนเพื่อให้ แผนการสำเร็จ คนเช่นนี้ ลักวันหนึ่ง...หากไม่ยิ่งใหญ่เหนือใคร ก็ต้องจม ในก้อนโคลนเพราะแผนการของตนเอง”

องค์หญิงไถอันหลุบตาลงเล็กน้อย ไม่กล่าวอะไร

เจียนไทเฮาทราบว่าตนกลายเป็นหมากของเสวียนอ่องแล้ว ทว่า พระนางไม่ว่ากล่าว คมดาบของเสวียนอ่องหันไปหาเจิ้งฮองเฮาและจวินอ่อง แต่ละคนล้วนมีโชติมาตรของพระนาง หากพวกนั้นรอดจากกรงเล็บของ พระนางไปได้ ก็แสดงว่าพวกเขามีสืมือ

แต่ถ้าไร้สืมือ...

ดวงตาของเจียนไทเฮาสว่างวาว หมอลวงผู้หนึ่งตรงเข้ามาคุกเข่า กราบทูล ยาพิษที่เสวียนอ่องและพระชายาตี๋มเข้าไปเป็นพิษร้าย พบในยา บำรุงที่เจิ้งฮองเฮานำมามอบให้เสวียนอ่อง

เยี้ยววิหนึ่งชอบใช้ตนเองทดสอบพิษ ไม่แปลกหากนางจะต้องพิษนี้ ด้วย เจิ้งฮองเฮามีความแค้นกับเสวียนอ่องและเยี้ยววิหนึ่ง เมื่อเสวียนอ่อง ล้มป่วย ฮองเต้เสด็จไปล่าสัตว์ ย่อมเป็นโอกาสอันดีของนาง เจียนไทเฮา

ตบหนักแก้อี๊ ตวาดสั่งทหารไปคุมตัวเจิ้งของเฮามาทันใด

ใบหน้าเจิ้งของเฮาขาวซีด ทหารส่วนพระองค์ของไทยเฮาไม่ยำเกรงจึงลากตัวนางมาอย่างไม่นุ่มนวลนัก เต๋อเพย เสียนเพย และบรรดาสนมชายาที่ได้ยินข่าวก็รีบตามมา เห็นสภาพน่าอเนจอนาถของของเฮากับตา

เจียนไทยเฮาชอบเห็นเจิ้งของเฮาอับอายมากที่สุด ย่อมไม่สนใจเกียรติของอีกฝ่าย พระนางเอ๋ยเสียงนุ่มนวลขณะหมุนปลอกเล็บทองคำ

“ข้าทราบว่าเป็นเจ้าหญิงชังหลานรักของข้า แต่ถึงกับกล้าวางยาทรงเออร์ของข้า เจ้าคง...โหยหาคาการประหารมากกระมัง”

เจิ้งของเฮาริบบอกเข้ากัมศิระ “ไทยเฮา หม่อมฉันไม่ได้ทำเพคะ!”

“หากว่าเจ้าไม่ใช่คนวางยาเสียนอ่อง จะเป็นใครที่ทำ” เจียนไทยเฮาหรือตาลองอย่างน่ากลัว “หรือจะบอกว่าทายาทจวินอ่องลงมือกับเขา ตอนนี้องโฮหยางช่งเจี้ยและคนของเขาถูกคุมขังอยู่ห่างไกล ยาพิษก็อยู่ในยาบำรุงของเจ้า!”

เจิ้งของเฮาขยับปาก กวาดตามองสนมชายาข้างกาย เห็นมุมปากเต๋อเพยยกขึ้นเล็กน้อย นางตัวดสายตามองหลีอ่องที่ชายตามาอย่างเย้ยหยันพลางชี้ไปที่เขา

“เจ้า...!” มิน่าเล่าหลีอ่องจึงลากองค์ชายหกมาที่นี่ เขาหมายวางยาพี่ชายและใช้นางเป็นแพะรับบาป หากวันนี้นางเป็นอะไรไป อำนาจของเหวินอ่องต้องสิ้นคลอน หากวันนี้เสียนอ่องตายไปอีกคน หลีอ่องจะเป็นใหญ่ในราชสำนัก ตำแหน่งองค์รัชทายาทต้องเป็นของเขาแน่!

เจิ้งของเฮาคຸ້นคิดหาทางลงให้ตนเอง ก่อนจะเอ๋ย “ไทยเฮาเพคะ จริงอยู่ที่ยาบำรุงนั้นเป็นของหม่อมฉัน ทว่ามันต้องผ่านมือใครหลายคนกว่าจะไปถึงตัวเสียนอ่อง! หากคนในเรือนนี้ตั้งใจใส่ร้ายป้ายสีหม่อมฉันก็สามารถทำได้โดยง่าย! ดังนั้น...หม่อมฉันขอร้องให้ทรงตรวจสอบทุกคนที่อยู่เรือนนี้ด้วยเพคะ!”

หลีอ่องลอบมองเจียนไทยเฮาจากด้านหลัง เขาไม่เอ๋ยสักคำ

เจียนไทเฮาขมวดคิ้ว “ยอมไม่ได้ ข้าจะตรวจสอบทุกคนที่อยู่เรือนนี้ และตรวจสอบเรือนของสองเฮาด้วย หากพบยาพิษจะจับเจ้าซังคุง รอการ ตัดสินจากสองเต้”

“ยังมีอีกเพคะ” เจิ้งสองเฮากล่าวอย่างดูตัน ซี้เหล่าสนมชายทั้งหลาย “พวกนางก็ส่งยาบำรุงมาให้เสวียนอ่อง สมควรตรวจสอบเรือนของพวกนาง ด้วยเพคะ!”

เต๋อเพยหน้าเผือดสี จีบปากจีบคอเอ๋ย “สองเฮารับสั่งเช่นนี้ได้ อย่างไร ในเมื่อยาบำรุงของพระองค์มีปัญหาเพียงคนเดียว กลับลากพวก เรามาเกี่ยวข้อง เอ...หรือว่าพระองค์ทราบว่าจะเป็นอย่างนี้ เลยแอบให้คนนำ ยาพิษมาใส่ในเรือนรับรองของพวกเราด้วย”

เสียนเพยและสนมชายทั้งหลายลอบสบตากัน พวกนางทราบว่า เต๋อเพยมักเป็นอริกับสองเฮา ไม่ควรสนับสนุนคำพูดนางออกนอกหน้า ทว่า คำพูดนี้ของเต๋อเพยมีเหตุผลไม่น้อย ยาบำรุงที่มีปัญหาเป็นของเจิ้งสองเฮา กลับบอกให้คนมาตรวจสอบพวกนางด้วย นี่คือการลากคนอื่นมาล่าปาก หรือว่าวางแผนใส่ร้ายคนอื่น

เจิ้งสองเฮามองเต๋อเพยปานจะกินเลือดกินเนื้อ เจียนไทเฮาเองก็ เหลือบมองเต๋อเพย ครุ่นคิดว่าเป็นฝีมือของเต๋อเพยและหลี่อ่อง คิดถึง เกาทัณฑ์ดอกเดียวได้นกสองตัว จัดการสองเฮาและเสวียนอ่อง ส่วนตัว เสวียนอ่องคงทราบแผนการนี้เลยยอมตีเมียพิษต่อหน้านาง

เจียนไทเฮาอดมองหลี่อ่องไม่ได้ เห็นหลานชายเพียงก้มหน้าอย่าง สงบเสงี่ยม ไม่ยอมให้ใครเห็นแววตาสักนิด ไม่มีอะไรมากหรือน้อยเกินไป พระนางหลุดยิ้ม เจ้าหลานคนนี้รู้จักจ้งหะจริงๆ

“สองเฮานับว่ารอบคอบดี...” เจียนไทเฮายกมุขปาก “แต่ข้าอาจ รอบคอบกว่าเล็กน้อย เอาเป็นว่าส่งคนไปกราบทูลฝ่าบาทให้เสด็จกลับมา ก่อนดีกว่า”

เจิ้งสองเฮาเงยหน้ามองเจียนไทเฮา พระนางกล่าวอย่างกราดเกรี้ยว

“โอรสธัญกวางยาจนมีสภาพเช่นนี้ ฮ่องเต๋จะยังทรงสำราญกับการล่าสัตว์ ได้อย่างไร ให้ทหารที่นี้เข้าป่าแยกกันตามหาร่องรอยฝ่าบาท แล้วเชิญเสด็จกลับมาในนามข้า! ระหว่างนี้ไม่ว่าสองเฮา เตอเพย หรือสนมชายาทั้งหลาย ต้องถูกขังไว้ในเรือนรับรองนี้! รวมทั้งหลื่ออ่องและองค์ชายหกด้วย!”

ทราบว่าคุณคนถูกคุมขังกันหมด แต่ละคนล้วนมองหน้ากันอย่างสงสัย เจียนไทเฮาพยักหน้าให้กองกำลังรักษาพระองค์ที่เหลืออยู่ปฏิบัติตามบัญชาของพระนาง

ทหารเคลื่อนพลเข้าป่ากว้าง ขณะที่ห้วงกงต้องจัดเตรียมห้องให้เหล่าราชินิกุล หลื่ออ่องทอดตามองความวุ่นวายเบื้องหน้า ยกพัดขึ้นปิดริมฝีปากที่ขยับยิ้มเย็น

สมเป็นพี่ใหญ่ของเขา คาดการณ์ได้แม่นยำจริงๆ

เมื่อหนึ่งช่วยามก่อน หลื่ออ่องแอบไปหาเสวียนอ่อง ตอนป็นเข้าหน้าต่างพลันเห็นภาพน่าเอือมระอา

“ท่านอ่อง ถึงท่านไม่ชอบใจก็ แต่คนป่วยหนักต้องกินแต่สิ่งนี้เท่านั้น” เยี่ยวอวี๋หญิงเอยอย่างอ่อนโยน

“ข้าไม่อยากกินของพวกนี้เลย แต่ถ้าเจ้าป๋อน ข้าก็จะกินอย่างไม่มีลังเล” เสวียนอ่องเอยเสียงอดอ้อน ชนิดที่หลื่ออ่องอยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปี ยังไม่เคยเห็นเขาทำเช่นนี้กับผู้ใด แม้แต่เมิ่งสองเฮา

เยี่ยวอวี๋หญิงยิ้มขำ เห็นชัดว่าเขาชอบใจมากที่พี่ชายกลายเป็นร่างจากเล็กรายเป็นแมนน้อยเช่นนี้ บรรยากาศหวานชื่นเสียจนหลื่ออ่องผู้มีอุปสรรคขึ้นโตเรื่องความรักอดพับแขนเสื้อเดินเข้าไปอาสาไม่ได้

“เจ้าป๋อนให้ท่านเอง”

เสวียนอ่องมองเขาปานจะฆ่าให้ตายสักร้อยครั้งพันครั้ง

หลื่ออ่องกลับส่งยิ้มให้พร้อมสัพยอก “ท่านพี่ อ้าม...”

พริบตาเดียวถ้วยน้ำชาก็ครอบศีรษะเขา และน้ำชาอุ่นๆ หกรดซูด เลื้อยผ้าฝ้าย เสวียนอ่องกล่าวเสียงห้วน

“มีอะไรก็รีบๆ พุดมา”

หลีอ่องรับผ้าจากเยี่ยววีหนึ่งมาเช็ดหน้าและเก็บถ้วยชา เอ่ยอย่างสงบ “ท่านบอกข้าว่าจะให้ลงมือวันนี้ แต่ข้าอยากมาทบทวนแผนการก่อน จะได้ไม่มีข้อผิดพลาด พี่ใหญ่ ท่านก็ทราบว่าจะอาจตามมารดาและคนโง่อื่นๆ ได้ แต่ตบตาเสด็จย่าไม่ได้แน่”

นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่หลีอ่องไม่ยอมตามเต๋อเพยไปเข้าเฝ้าเสียนไทเฮา คนฉลาดย่อมมองการโกหกของเขาออก

เสวียนอ่องยิ้มเล็กน้อย “เจ้าไม่ต้องกลัว เสด็จย่าจะมองออกว่าเจ้าวางยาช้า ต่อให้เจ้ามีพิรุณในสายตาพระนางแค่นั้น สุดท้ายพระนางจะคิดว่าเป็นเจ้าเพียงอยากปกปิดที่ลอบทำร้ายข้า”

หลีอ่องใคร่ครวญแล้วพยักหน้ารับ “แล้วแผนการเป็นเช่นไร”

เสวียนอ่องบอกเขา “ข้าจะส่งดอกไม้ไปให้เสด็จย่า ปกติข้าไม่เคยทำเช่นนี้ พระนางจะทราบว่าจะต้องการพบ พอเสด็จย่ามาถึงข้าจะกินยาพิษและบีบให้พระนางออกหน้าจัดการเจ้สองเฮา แต่สองเฮาไม่ยอมจำนนโดยง่าย นางต้องพยายามดึงคนอื่นมาด้วย เจ้สองเฮาน่าจะทราบว่าเป็นฝีมือเจ้า คิดถึงเกาทัณฑ์ดอกเดียวได้นกสองตัว นางจะขอให้เสด็จย่าตรวจสอบเรือนของสนมชายาที่ส่งยาบำรุงล้ำค่ามาให้ข้า”

“เช่นนี้ก็ค่อนข้างยาก หากค้นกันจริงๆ ไม่แน่ว่ามารดาข้าอาจมียาพิษ และเก็บยาถอนพิษส่วนหนึ่งไว้ หากเจ้สองเฮาถูกคุมตัว เสวียนอ่องถูกวางยา คนรอบข้างต้องทราบว่ามีคนคิดใส่ร้าย และคนร้ายตัวจริงจะโหวตัวหัน” หลีอ่องกล่าว

“เสด็จย่าต้องมองออกว่าเรื่องเป็นเช่นนี้ แต่พระนางมองลึกซึ้งกว่าเจ้ามาก...” เสวียนอ่องยกยิ้ม หිරดวงตาอันงดงาม “พระนางแค่ใช้เหตุวางยาช้าเรียกกระดมพล จากนั้นส่งทหารส่วนมากไปป่าอย่างเปิดเผยเพื่อตามเสด็จพ่อกลับมา ส่วนกองพลที่ซุ่มโจมตีจะเห็นว่าเป็นโอกาสที่มีเพียงครั้งเดียวบุกมาสังหารพวกเรา ขณะที่เหล่าราชินิกุลรวมตัวกันอยู่ในเรือนรับรอง

ของข้า”

หลี่อ่องกะพริบตามองเยี้ยววีหิง พระชายาเอกเสวียนอ่องยิ้มให้เขานางกล่าวกับหลี่อ่อง

“กองกำลังของจวินอ่องมีจุดประสงค์เดียวคือสังหารอ่องและองค์ชายทั้งหมดในที่นี้ จวินอ่องอาจสังหารเจี้ยนไทเฮาด้วยเพราะมีความแค้นกันมาก่อน เจี้ยนไทเฮาทรงทราบดี ต้องเรียกกองกำลังลับมาจัดการ และทหารที่ทำที่ว่าไปปาจะกลับมาจัดการกองกำลังลับนั้นด้วย” เยี้ยววีหิงมองสามี “แน่นอนว่าหากจวินอ่องวางยาช่องเต้จะต้องสังหารคนปิดปาก หนึ่งในสนมชั้นสูงที่ข้าพบวันนั้นคงถูกเล่นงานด้วย พวกเราต้องจับตาดูว่าพวกเขาต้องการสังหารใคร”

“และจับตัวเอาไว้ เป็นพยานที่ดี” เสวียนอ่องเอ่ยต่อ

หลี่อ่องคิดตามพวกเขา ก่อนพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม “ข้าเข้าใจแล้ว”

เขามองเยี้ยววีหิง ก่อนเอ่ยถามอย่างเกรงใจ “พี่สะใภ้คงไม่โกรธที่ข้าล่อลวงน้องสาวแท้ๆ ของท่านตามคำสั่งเขากระมัง”

เยี้ยววีหิงมองหลี่อ่องซึ่งไปยังเสวียนอ่อง นางบอกอย่างสงบใจ “ข้าตัดสายสัมพันธ์กับเยี้ยววีเซียงแล้ว”

หมายความว่าหลี่อ่องจะหลอกลวงเยี้ยววีเซียงอย่างไร นางจะไม่ติดใจแน่นอน

หลี่อ่องฟังแล้วคิดว่าสมเป็นชายรักของพี่ใหญ่ ต่อให้มีสายเลือดเดียวกันแต่ก็รู้จักหนักเบา ใครควรเก็บก็เก็บไว้ ใครควรตัดก็ตัดขาดอย่างไม่ลังเล

ตอนนี้หลี่อ่องนั่งกึ่งนอนอยู่ในห้องของตน มองทหารที่จับตาดูเขาอย่างแน่นหนา แล้วเลื่อนสายตามาเห็นกลไกกลองไม้ เขามยิ้ม หยิบมันขึ้นมาเปิดอย่างสบายใจ

王妃不好当

王妃不好当

ของอ่อนนิทรานัน

ช่างยากลำบาก

5

หนึ่งร้อยยี่สิบสี่

เสวียนอ่องได้รับสารจากวังหลวง ช่องเต้ทรงประชวร ต้องรับโอสถ
ก่อนบรรทมทูกราตรี ดูเหมือนสาเหตุที่อัครเสนาบดีไม่ทำท่าว่าจะมีใจเป็น
อื่นและการจากไปของเสียนเพยคงจะทำให้ช่องเต้ทรงสะเทือนอารมณ์ไม่
น้อย

เยี่ยวี้หนิงนอนหลับไปแล้ว แต่ตื่นขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่ามีดวงมือบน
หน้าท้องนาง และลูบเบาๆ หลายครั้ง พอเสวียนอ่องเห็นว่าชายาปรือตา
มอง เขาก็เอ่ย

“ขอโทษนะ ข้าทำให้เจ้าตื่นหรือ”

เยี่ยวี้หนิงเป็นพวกความรู้สึกไว การกระทำเล็กน้อยก็มากพอจะ
ทำให้นางรู้สึกตัวได้ ดังนั้นจึงนอนหลับไม่ค่อยสนิทยามตั้งครรภ์เช่นนี้

“มีใช่เพราะท่านอ่อง ท่านต่างหาก นอนไม่หลับเพราะเป็นห่วงคังอ่อง
หรือ”

เสวียนอ่องยิ้มเล็กน้อย “แค่คิดว่าข้าจะเป็นบิดาที่ดีหรือไม่เท่านั้น
เอง”

เยี้ยววีหนิงมองเขาก่อนจะยิ้ม “ยอมดีที่สุด”

ครั้นเห็นนางกล่าวอย่างมั่นใจ เสวียนอ่องก็มีกำลังใจขึ้นมา เขาเอื้อมมือมากอดนาง “ตอนนี้ข้ายังไม่รู้แน่ชัด ต้องรอให้ข้าเป็นฮ่องเต้ และเป็นบิดาเสียก่อน จึงจะทราบว่าตนเป็นบิดาได้ดีเพียงใด”

เยี้ยววีหนิงกอดเขากลับ นางเริ่มม่วงอีกครั้ง จึงบอกเสียงเบาลงเรื่อย ๆ “ท่านอ่อง ท่านมิได้เลี้ยงเขาเพียงลำพังนะ...”

เสวียนอ่องมองชายาเอก จุ่มพิศหน้าผากนางอย่างอ่อนโยน ก่อนหลับตาลง เขาตระหนักว่าตัดสินใจได้แล้ว หากให้เลือกระหว่างบิดากับนาง และลูก เขาขอเลือกอย่างหลัง

เช้าวันต่อมา หลี่จื้อหมิงเตรียมไปทำงานตามปกติ คนสนิทพลัน

ตรงเข้ามาบอก

“ได้เท่าหลี่ หลี่อ่องมาขอรับ”

หลี่จื้อหมิงขมวดคิ้ว ปกติหลี่อ่องชอบล่อยชายไปมา ไม่ทำงานทำการ กลับปรากฏตัวยามนี้ ช่างน่าตกใจและหนักใจยิ่งนัก ในสายตาหลี่จื้อหมิง เขาและขุนนางอีกสองสามคนช่วยกันวางระบบและทำงานอย่างราบรื่น แต่หลี่อ่องผู้รับหน้าที่บริหารสูงสุดกลับโผล่มาตอนทุกคนคุ้นชินกับงาน หากเขาไม่ติเตียนอะไร ปล่อยให้คนอื่นทำงานก็ดีไป ถ้าอ้าปากตำหนิและเปลี่ยนระบบ พวกเขาต้องยุ่งยากกันยิ่งนัก

หลี่จื้อหมิงเดินออกมา หลี่อ่องกำลังดื่มชาแล้วถอนใจ

“ยังคงเป็นชาชั้นเลว”

หลี่จื้อหมิงบอกเขาเสียงเรียบ “ขอภัยหลี่อ่อง ข้าเตรียมชาอย่างดีไว้รับแขกแล้ว แต่เหวินอ่องชอบดื่มชานี้ เด็กชงชาเลยไม่ได้ชงชาเข้มเงินให้ท่าน”

‘เขาคงอยากบอกว่าข้าเรื่องมากกระมัง’ หลี่อ่องครุ่นคิด พิจารณาหลี่จื้อหมิงก่อนเหยียดยิ้ม “ได้เท่าหลี่ ข้ามาทำงานของข้าแล้ว ท่านช่วยนำ

รายงานมาให้ข้าที่ได้หรือไม่”

หลี่จื้อหมิงรู้เท่าทันว่าต้องเป็นเช่นนี้ เขาคิดหาเหตุผลดีๆ ทว่าหลี่อ๋องกลับเบี่ยงประเด็น

“พักนี้เสด็จพร้อมี้น้ำพระทัยน่ากลัว แม้เป็นอ๋องเช่นเรายังวางตัวลำบาก หลี่จื้อหมิง...เข้าใจความหมายของข้าหรือไม่”

หลี่จื้อหมิงทราบตันที่ว่าอีกฝ่ายกำลังข่มขู่ หากไม่ยอมให้เขาดูการ ทำงานของทุกคนในท่าเรือ ต้องถูกหลี่อ๋องนำเรื่องไปถวายรายงานฮ่องเต้แน่นอน เป็นต้นว่าพวกเขาทำงานไม่ดี ขอให้ปลดจากหน้าที่

หลี่จื้อหมิงนั่งงั้นเมื่อคิดเช่นนั้น หรือหลี่อ๋องต้องการสิ่งนี้ ที่แล้วมา จึงไม่ทำงาน แต่โยนงานให้พวกเขาและจับผิด เพื่อหาช่องให้คนของตนเอง

“ใต้เท้าหลี่...” หลี่อ๋องเรียกเสียงนุ่ม “เจ้าฟังคำของข้าอยู่หรือไม่”

หลี่จื้อหมิงสุดลมหายใจกลางกล่าว “ขอท่านอ๋องรอสักครู่ ข้าจะนำ รายงานทุกอย่างมาให้ท่านดู”

หลี่อ๋องพยักหน้า เวลาผ่านไปราวหนึ่งเค่อ ขุนนางผู้ร่วมรับผิดชอบ งานก็มายืนอยู่ตรงหน้าหลี่อ๋องอย่างกระวนกระวาย พร้อมสมุดบัญชีและ รายงานต่างๆ หลี่อ๋องพลิกสมุดบัญชีดูทีละหน้า ท่ามกลางสายตาขุนนาง สามคน จากนั้นจึงคืนสมุดบัญชีทั้งหมด แล้วว่าอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“พวกท่านทำงานได้ดี ทำต่อไป”

ขุนนางสามคนรวมหลี่จื้อหมิงถึงกับถอนใจอย่างโล่งอก หลี่อ๋องก็นั่ง ตื่นชาชื่นดีและกินขนมอีกหลายคำ แล้วออกไปจากท่าเรือ หลี่จื้อหมิงกลับมาทำงานจนถึงเวลาเลิกงาน

ปกติหลี่จื้อหมิงกินนอนที่ท่าเรือ ยิ่งตอนนี้ไม่มีหญิงชู้กักต้อไป เขา ยิ่งไม่อยากไปไหน ต้องการงานให้ลืมหืมความเจ็บปวดที่สูญเสียนครรัก หลี่จื้อหมิงเดินกลับมาเรือนพักแรม ทว่ากลับมีคนมากระซิบว่าหลี่อ๋อง ต้องการพบตัว ช่วยมาที่รถม้าด้วย

หลี่จื้อหมิงสงสัยว่าหลี่อ๋องคิดจะเล่นกลใด กลุ่มขุนนางผู้สนิทสนม

กับเขาเพราะทำงานร่วมกันมานาน ต่างบอกว่าหลီอ่องเป็นจึงจอกเจ้าเล่ห์แห่งราชสำนัก

ผู้ตามตัวหลี่จื้อหมิงกวาดตามองซ้ายขวา และลากเขามายังรถม้าซึ่งไม่สะดุดตาคัก ก่อนยัดหลี่จื้อหมิงผู้ยังงุนงงเข้าไปในรถม้านั้นอย่างไม่ยอมแรง หลี่จื้อหมิงพบหลี่อ่องและสวีผิงอันอยู่ร่วมกัน

“ท่านอ่อง นี่มันอะไรกัน” หลี่จื้อหมิงขมวดคิ้วถาม

หลี่อ่องหันมองสวีผิงอันพลางกล่าว “ข้าพุดคนเดียวได้เท่าหลี่อ่าจไม่เชื่อ ดังนั้นท่านสวี ช่วยแสดงหลักฐานด้วย”

สวีผิงอันนำบัญชีเล่มหนึ่งออกมา หลี่จื้อหมิงรับมาก่อนถามอย่างกังขา

“อะไรหรือ”

“เรียนใต้เท้าหลี่ นี่คือบันทึกว่า พ่อค้าต่างเมืองซื้อของจากท่าเรือของท่านในปริมาณเท่าไร” เขากล่าวต่อ “ทุกการซื้อขายที่นั่นล้วนถูกข้าจดบันทึกเป็นกฎลับของสมาคมการค้า มีพยานและตราประทับเป็นหลักฐานเชื่อถือได้ นี่คือข้อตกลงที่ข้าถวายต่อฝ่าบาท ใต้เท้าหลี่...ท่านทราบหรือไม่ว่า ฝ่าบาททรงบัญญัติข้อตกลงนี้ด้วยเหตุใด”

เพื่อป้องกันการคดโกง

หลี่จื้อหมิงไม่เคยรู้เรื่องข้อตกลงนี้มาก่อน มองตัวเลขเหล่านั้นแล้วหน้าผิวดสี ตัวเลขไม่ตรงกับใบรับสินค้าในท่าเรือ หลี่อ่องกล่าวข้อสันนิษฐาน

“ข้าสงสัยเรื่องสินค้า เพราะคณิกาที่หอนางโลมฝั่งนั้นรับลูกค้าคหบดีเป็นประจำ ข้อมูลล้วนไม่ตรงกับบัญชีที่ข้าอ่านเมื่อเช้านี้ พอตีนี้ก็ขึ้นได้ว่า พี่สะใภ้เข้าร่วมสมาคมการค้า ไมแน่ว่าทางสมาคมอาจมีข้อมูลอยู่บ้าง จึงไปขอความช่วยเหลือจากท่านสวีเล็กน้อย และท่านสวีก็ร่วมมือดีเสียด้วย ใต้เท้าหลี่...นี่หมายความว่าอย่างไร”

หลี่จื้อหมิงวางบัญชีพลางกล่าว “ขอหลี่อ่องโปรดวางใจ ข้าจะ

ตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัด”

“หากเหวินอ่องเป็นผู้ทำเรื่องนี้ เจ้ายังสามารถตรวจสอบให้แน่ชัดได้อีกหรือ” หลีอ่องแยมรอยยิ้ม

“อะ...อะไรนะ” หลีจื่อหมิงหน้าเปลี่ยนสี “เหวินอ่องไม่มีทางทำเช่นนั้น”

“เขาสามารถทำได้แน่ และในสายตาข้า เขาจำเป็นต้องทำด้วย” หลีอ่องหัวเราะ “ใต้เท้าหลี ท่านรู้เพียงสาจริง ๆ คิดว่าพี่ชายข้าเป็นลูกแกะผู้ชื่อบริสุทธิ์หรือ หากว่าเขาเป็นอ่องที่ต้องการบัลลังก์ ไม่มีทางเดินบนเส้นทางสะอาดได้ อย่างน้อยที่สุดต้องเลี้ยงคนไว้ และตอนนี้ตระกูลเจิ้งมีอันเป็นไป มารดาเขาไม่ใช่ของเฮาแล้ว หากจำเป็นต้องเลี้ยงขุมกำลัง พี่จะเอาเงินที่ไหนเล่า ท่านคิดดูให้ดี”

“หลีอ่อง...” หลีจื่อหมิงไม่ยอมยกมือรับ เหวินอ่องเป็นผู้มีพระคุณของเขา

หลีอ่องรวบพัด “เจ้าคนดื้อด้าน ข้าไม่สนใจเจ้าแล้ว หลังจากนั้นก็แล้วแต่เจ้า ข้าจะรายงานต่อฝ่าบาทในวันพรุ่งนี้ เพื่อให้มีการตรวจสอบโดยเร็วที่สุด!”

หลีจื่อหมิงตกตะลึง หลีอ่องกอดอกมองเขานิ่งๆ เห็นอีกฝ่ายไม่กล่าววาก็ถอนหายใจ พยักหน้าให้คนลากเขาลงจากรถม้า ก่อนกำชับ

“อย่าให้ใครเห็นว่าข้า เขา และท่านสวีแอบสนทนากัน”

คนผู้นั้นรับคำ ก่อนจะพาหลีจื่อหมิงไปส่งยังที่พัก

หลีจื่อหมิงนอนครุ่นคิดถึงคำพูดของหลีอ่องทั้งคืน เขาอาจติดหนี้บุญคุณเหวินอ่องไม่น้อย แต่โดยเนื้อแท้เป็นคนมีความยุติธรรม การจัดการทำเรื่องเป็นงานใหญ่ เสวียนอ่องทูลขอฮ่องเต้ให้ทรงมอบหมายแก่เขา ย่อมไม่ต้องการให้ฮ่องเต้และเสวียนอ่องผิดหวัง หากว่ามีการโกงกินเกิดขึ้น เขาก็อยากจะทำให้ชาวสะอาด

สุดท้ายแล้วชายหนุ่มนอนไม่หลับ จึงลุกมาเขียนจดหมายถึงเหวินอ่องหนึ่งฉบับ และให้คนส่งไปหาเหวินอ่อง เพื่อขอเจรจาเรื่องที่หลี่อ่องพานพบมา ไม่ว่าอย่างไร เขาก็จะฟังจากปากเหวินอ่องเอง มิต้องการฟังจากหลี่อ่องที่ไม่สนิทสนมกันปานนั้น หลี่จื่อหมิงคิดว่าเหวินอ่องคงมีคำอธิบายที่ดี เขาไม่ได้มองคนผิด

ทว่าวันต่อมากลับมีทหารจากวังหลวงมาจับกุมตัวหลี่จื่อหมิงถึงห้องนอน พาไปยังคุกหลวงอย่างรวดเร็ว เขาถามทหารที่มาจับตัวว่าเกิดอะไรขึ้น จึงทราบว่าคุณนางสามคนยื่นฎีกาพร้อมกันว่าหลี่จื่อหมิงโกงกินท่าเรือ

หลี่จื่อหมิงคล้ายโดนสายฟ้าผ่าร่าง รู้เท่าทันว่าตนเป็นแพะรับบาป มีคนกลุ่มหนึ่งรวมหัวกันทำความผิด และโยนความผิดมาที่เขาเพียงคนเดียว คุณนางหนุ่มสงสัยว่าการสนทนาระหว่างหลี่อ่องกับตัวเขาเป็นความลับ ฝ่ายนั้นทราบได้อย่างไร

แล้วก็พบว่าเขาส่งจดหมายให้เหวินอ่องเองกับมือ

หลี่จื่อหมิงหัวเราะสมเพศตนเอง ปานนี้หลักฐานชี้ว่าเขาเป็นคุณนางทุจริตคงมีเต็มโต๊ะฝ่าบาทกระมัง

คุณนางหนุ่มทรุดตัวลงกลางห้องขัง เขารู้สึกสิ้นหวัง

อีกด้านหนึ่ง...

เหวินอ่องเฝ้าจดหมายของหลี่จื่อหมิงทิ้ง เขาถอนใจด้วยความรู้สึกเสียดายที่ลงทุนกับบุรุษผู้นั้นไปพอสมควร เยี้ยววีฮวาเป็นคนโง่ม หมากรที่นางเลือกมาใช้การไม่ได้ เขาไม่ควรเดินตามการกระทำของนางตั้งแต่ต้น

“หลี่อ่อง...”

จึงจอกเจ้าเล่ห์ตนนั้นลอยชายอยู่ด้านนอก เหวินอ่องรู้เชิงว่าหลี่อ่องต้องซ่อนไฟเด็ดไว้ อาจรอให้เขาพลาด อีกฝ่ายจะได้ขยายความผิดพลาด และหลี่อ่องมองออกด้วยว่าหลี่จื่อหมิงเป็นคนเถรตรง

ยังดีที่เหวินอ่องรอบคอบ ลังคนของเขาว่าต้องทำบุญชี้ให้แนบเนียน

หาแพะที่เหมาะสมมารองรับบทลงโทษนี้ หากถูกจับได้

สายใยระหว่างผู้ทำความผิดร่วมกันย่อมแน่นแฟ้นกว่าความสัมพันธ์เพียงผิวเผินกับผู้ร่วมงาน ชุณนางที่รับงานนี้กับเหวินอ่องรู้จักการจ่ายทั้งบนและล่าง ผู้ได้รับผลประโยชน์ย่อมไม่ยอมให้ตนถูกจับได้เป็นอันขาด ดังนั้น หลี่จื้อหมิงจึงเป็นบุรุษผู้เดียวที่เหมาะสมจะรองรับความผิด

แต่ผู้ทำความผิดในวันนี้ วันหน้าเหวินอ่องก็มิอาจเก็บเขาไว้ได้

เหวินอ่องถอนหายใจ มองเงินทองที่ไหลเข้ากระเป๋าทนไต่ตรองว่า ต้องใช้เงินส่วนนี้ให้แนบเนียนและเป็นประโยชน์ที่สุด

“น่าเสียดาย หลี่อ่องไม่เคยมาร่วมงานท่าเรือสักครั้ง”

หากหลี่อ่องกระโจนเข้ามาร่วมแต่แรก ผู้ที่จะถูกกระซอกเข้าคุกหลวงในวันนี้ต้องเป็นเขาแน่นอน!

เสวียนอ่องทราบข่าวหลี่จื้อหมิงถูกส่งเข้าคุกหลวง เขาก็ถอนใจอย่าง

แรง “ข้าคิดแล้วว่าต้องเป็นเช่นนี้สักวัน”

เยี่ยวี่หนิงบอกเขา “หลี่จื้อหมิงเป็นคนซื่อ เขาตามไม่ทันเล่ห์เหวินอ่องแน่ ข้ากลัวเพียงว่า...ท่านอ่องเป็นคนเสนอเขาด้วยตนเอง จะมีคนลากท่านลงหลุมไปด้วย”

เสวียนอ่องหัวเราะเบาๆ “ดวงใจของข้า เจ้าวางใจเถิด ชุณนางฝ่ายบุ๋นที่เสด็จพ่อวางใจมีแค่ไม่กี่คน”

เยี่ยวี่หนิงติดตามเขาก่อนถอนหายใจ “อย่างไรเสีย ทำให้ฮ่องเต้ทรงเคลือบแคลงมิใช่เรื่องดี โดยเฉพาะ หากผู้ที่นอนร่วมเตียงพูด เสด็จพ่อคงเชื่อพวกนางมากกว่าโอรสเช่นท่านอ่อง ข้าคิดว่า...อีกไม่นาน ท่านควรจบการละเล่นนี้ได้แล้ว”

เสวียนอ่องฟังแล้วนิ่งคิด ก่อนพยักหน้า “ได้”

เขาบอกจางกงกยิบเครื่องเขียนมา จากนั้นจึงส่งสารหาโจ๋ซาน

ด้านฮ่องเต้ ทรงเคร่งเครียดมาก หมอหลวงถวายการฝังเข็มแต่ยัง

ไม่หายดี มีแต่โอสถขนานแรงเท่านั้นที่ทำให้อาการปวดทุเลา ทว่าฮ่องเต้ทรงจดจำได้ว่าเจียนไทเฮาเป็นจ้าวแห่งพิษ ย่อมไม่เสี่ยงให้ผู้อื่นมาแตะต้องโอสถ ทรงให้มหาขันทีและหัวหน้าหมอหลวงเก่าแก่ดูแลการปรุงโอสถทุกชั้นตอน

มหาขันทีไม่ทำให้ฮ่องเต้ทรงผิดหวัง เขาตรวจดูทุกชั้นตอนการต้มโอสถ ฝ่าหม้อต้ม จนกระทั่งยกถ้วยโอสถมาถวายด้วยตนเอง ดังเช่นตอนนี้

“ฝ่าบาท โอสถพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ทรงรับมาเสวยรวดเดียวหมด ไม่นำพาความขมของมัน พระองค์ถอนหายใจแล้วตรัสถาม “คดีของหลี่จื้อหมิงเป็นเช่นไร”

“ศาลหลวงรายงานมาว่าใต้เท้าหลี่ไม่ยอมรับความผิดพะยะค่ะ”

“ไม่ยอมรับหรือ” ฮ่องเต้กริ้วจนโลหิตไหลขึ้นพระพักตร์ ขว้างถ้วยโอสถอย่างแรง “คนทั้งทำเรือบอกว่าเขาเป็นผู้ทำ ยิ่งกล้าไม่ยอมรับอีก!”

“ว้าย!”

หย่าผินก้าวเข้ามาเห็นถ้วยโอสถตกกระแทกพื้นตรงหน้าก็สะดุ้งโหยง ฮ่องเต้เห็นนางปรากฏตัวหน้าห้องทรงพระอักษร ก็ตรัสขึ้น

“เจ้าเองหรือ”

หย่าผินยอบกาย หน้าห้องนางนูนขึ้น เด็กสาวมีลักษณะของมารดา อิมเอิบและงดงามเปล่งปลั่งมากขึ้น ท่าทางตกใจของนางทำให้ฮ่องเต้ใจอ่อน

“สนมรัก เจ้ามีเป็นไรใช่หรือไม่”

หย่าผินกล่าว “หม่อมฉันเป็นห่วงพระองค์มากกว่า...” นางเดินอ้อมเศษถ้วยโอสถมาแตะมือฮ่องเต้ “ฝ่าบาท ทรงไม่ได้รับบาดเจ็บใช่หรือไม่เพคะ”

ความนุ่มนวลของนางดับความพิโรธของฮ่องเต้ได้อย่างดี ก่อนพระองค์จะตรัส “ทำให้เจ้าและลูกตกใจแล้ว”

หย่าผินแย้มรอยยิ้ม “ฝ่าบาทเพคะ ดูเหมือนหม่อมฉันจะแพ้ห้อง

เช่นพระชยาเอกเสวียนอ่อง ไม่ว่าจะทำอะไรก็คิดถึงแต่ฝ่าบาท คิดถึงจนแทบทนไม่ไหว ต้องมารบกวนพระองค์บ่อยๆ”

ฮ่องเต้ทรงแยมยิ้มอย่างอารมณ์ดี “เจ้านี่นะ”

และแล้วก็ทรงเฉลียวใจ ผู้เสนอชื่อหลี่จื้อหมิงคือเสวียนอ่อง ตัวเขาก็เปิดทำเรื่องเอง ได้ผลประโยชน์มหาศาล

หย่าผินลอบมองฮ่องเต้ มุมปากนางยกขึ้นอย่างพอใจ “ผิดกันก็เพียงหม่อมฉันมิได้ร่ำรวยเหมือนพระชยาเอกเสวียนอ่อง ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่เพคะ สนมชายลือว่านางซื้อเรือนหลังงามมอบเป็นของขวัญแก่คุณหนูไม่หลังหนึ่งในวันเกิดสหาย เรือนนั้นใหญ่มาก แล้วยังมีของล้ำค่าให้ท่านหญิงอันเล่ออีก ส่วนหลิวซูหยินยังได้ปั้นมุกราตรี ไม่ว่าใครก็ริษยา”

เสวียนอ่องร่ำรวยและเลี้ยงดูพวกฟ้องอย่างดี

ฮ่องเต้ทรงตริตรองเรื่องนี้ ต่อให้พยายามสลัดหลุดจากใจเพียงไร แต่ประโยชน์ยังผุดขึ้นมาให้พระองค์ทรงระลึกถึงอยู่เรื่อยๆ หย่าผินกล่าวกระตุ่น

“ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันอยากเรียนรู้จากพระชยาเอกเสวียนอ่อง ได้ข่าวว่าอักษรของนางงดงามมาก ถ้าอย่างไร...พระชยาเอกคัดพระคัมภีร์ถวายเป็นพุทธุบฐา ทรงขอให้นางนำมาส่งหม่อมฉันสักเล่ม เอาไว้ศึกษาความงามของอักษร เมื่อนางเข้าวัง ขอให้มาแลกเปลี่ยนความรู้กับหม่อมฉัน ได้หรือไม่เพคะ”

ฮ่องเต้ทรงพินิจหย่าผิน เห็นท่าทางนางใส่ชื่อบริสุทธิ์ ก็พยักพระพักตร์รับ “ยอมได้”

หย่าผินยินดียิ่งนัก แยมยิ้มไม่หุบ จนกระทั่งคนที่ผู้หนึ่งวิ่งเข้ามารายงาน

“ฝ่าบาท มีเรื่องมงคลพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรชั้นที่ จำได้ว่าเป็นคนของตำหนักชูเฟย

“มีอะไรหรือ”

หัวใจหยาดินกระตุกดูบ ชั้นที่เอ๋ยด้วยดวงหน้าเป็นสีชมพู
“ซูเพยทรงครรภ์มั่งกรแล้วพะยะค่ะ!”

ซูเพยตั้งครรภ์แล้ว

พระสนมชั้นเพย เมื่อตั้งครรภ์ย่อมได้รับความสนใจจากผู้อื่นมากกว่าพระสนมระดับล่าง ฮ่องเต้พระราชทานสิ่งของมากมายให้นาง เจียนไทเฮาเองก็มีมอบของล้ำค่าให้ แม้แต่ต่อเพยที่ไม่โหจจนอาละวาดตบตีนาง กำนัลใกล้ชิด ยังกัดฟันส่งของล้ำค่ามาแสดงความยินดีกับคู่แข่งคนสำคัญ ซูเพยรับของขวัญทั้งหลายด้วยดวงหน้าแดงก่ำ ในที่สุดนางก็ทำสำเร็จแล้ว ในที่สุด...

ซูเพยวางมือบนหน้าท้องด้วยสายตาแห่งความหวัง ตอนนั้นนางตั้งครรภ์แล้ว หากว่าเป็นโอรส นางก็สามารถดันตนเองขึ้นเป็นสองเฮาของแผ่นดิน และอาจดันลูกขึ้นเป็นฮ่องเต้ต่อไปได้ ยามนี้ในหัวของสตรีผู้นี้มีแต่ความสว่างไสว ไม่ว่ามองทางใดก็เจริญหูเจริญตาเสียหมด

ขณะที่ซูเพยยินดียิ่งนัก หยาดินกลับกราดเกรี้ยวสุดขีด นางทราบดีว่าเป็นที่โปรดปราน ทั้งดูเหมือนฮ่องเต้จะทรง ‘รักใคร่’ นางจากใจเสียดด้วยหยาดินคิดว่าจะก้าวไปที่ละชั้น คราแรกขอเพียงมีโอรสก็จะขึ้นสู่ตำแหน่งชั้นเพย จากนั้นประจบเอาใจฮ่องเต้ นางจะได้ไปถึงตำแหน่งสองเฮา จึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

แต่ซูเพยผู้อายุสามสิบกว่าปีกลับตั้งครรภ์โดยไม่คาดฝัน หากเด็กเป็นโอรส ซูเพยคงได้เลื่อนชั้นเป็นสองเฮา และโอรสองค์นั้นจะเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวของลูกนาง ไหนจะเสวียนอ่อง เหวินอ่อง และหลี่อ่องอีกเล่า

หยาดินยิ่งคิดยิ่งเจ็บปวดเหมือนใจถูกไฟเผาไหม้ ไฟนั่นคือไฟริษยา ข้าราชการตั้งครรภ์ของซูเพยดังมาถึงตำแหน่งเย็นของเจิ้งซื่อ นางถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ก่อนหน้านั้นซูเพยเป็นเหมือนแขนขาของนางในวังหลัง นางวางใจเพราะซูเพยไม่มีลูก คิดว่าซูเพยควรหาอ่องสักคนเพื่อฝากฝังไว้

ยามยาก แต่กลับมีลูกเสียแล้ว ตระกูลชูจะยังสนับสนุนเหวินอ่องอีกหรือ แล้วตัวนางเล่า ชูเฟยจะยังคงดูแลอย่างดีอีกหรือไม่

ขณะเจิ้งซื่อคิดอย่างหวาดวิตก ลีอินกลับเดินนวยนาดเข้ามาอย่าง กระหึ่มยืมย่อง พร้อมนางกำนัลร่างใหญ่อีกหลายคนเบื้องหลัง

เจิ้งซื่อมองลีอินอย่างสงสัย ด้วยมีสติปัญญาตมว่าสถานการณ์คงไม่ดีเท่าไร

ลีอินยิ้ม กวาดตามองข้าวของที่ดูดีกว่าสนมชายาหลายคนที่อยู่ ตำแหน่งเย็น “พวกเจ้า ลงมือ!”

สิ้นคำของนางกำนัลคนสนิทของชูเฟย นางกำนัลร่างใหญ่หลายคน ก็ตรงไปที่ข้าวของของเจิ้งซื่อ เห็นเช่นนั้นเจิ้งซื่อก็ร้องโวยวาย

“นี่พวกเจ้าทำอะไร หยุตเดี๋ยวนี้ละ!”

แม่นางร้องห้ามเสียงดัง แต่นางกำนัลพวกนั้นลงมือเร็วนัก อะไรที่เป็นของล้ำค่าหรือของใช้จำเป็นก็ยัดใส่หีบ แล้วยกออกไป

เจิ้งซื่อรีบร้อนคว้าตัวลีอินพร้อมถาม “นี่เจ้าทำอะไร!”

ลีอินตบหน้าเจิ้งซื่ออย่างแรง หมึงวัยกลางคนทรุดลงกุมแก้มอย่าง ไม่เชื่อสายตา ลีอินหัวเราะร่วน

“จะอะไรเสียอีกเล่า ตอนนี้นายของข้าตั้งครมแล้ว อีกไม่นานเมื่อ คลอดพระโอรส เหวินอ่องจะมีค่าอะไร”

เจิ้งซื่อกุมแก้ม มองกลับด้วยสายตาประหลาดใจ “คิดว่านายของเจ้า จะสามารถคลอดลูกได้ปลอดภัยหรือ! รอให้ลูกของข้าเข้าวังมาหาข้าเสีย ก่อน ข้าจะ...”

ลีอินตบหน้าเจิ้งซื่อซ้ำอีกครั้ง นางถ่มน้ำลายพร้อมเอ่ย “ลูกชายเจ้า จะเข้าวังมานั้นหรือ เจ้าคิดว่านายของข้าจะยอมหรือ! ชูเฟยสั่งให้ข้าส่งสอน เจ้าได้ นางก็ทำให้เหวินอ่องเข้าวังไม่ได้เช่นกัน! เจ้าเป็นแค่อดีตของเฮาที่ ถูกปลด ไม่สามารถป็นขั้นสูงที่สุดได้อีกตลอดไป แล้วยังไม่เจียมตัวอีก!”

กล่าวจบนางก็ตบไปอีกครั้ง เจิ้งซื่อถูกตบจนหน้าบวม ไม่กล้าพูดอีก

รีบหันไปหาทหารของลูกชาย

“พวกเจ้ามัวทำอะไรอยู่! ทำไมไม่ช่วยข้า!”

ทหารสองนายที่เหวินอ๋องส่งมาดูแลนางยืนนิ่งดูจวบสิ้น มองนางเหมือนไม่มีตัวตน ลีอินหัวเราะคิกคัก ก่อนหยิบถุงเงินให้ทหารทั้งสอง พวกเขารับไปอย่างนอบน้อม จึงชื้อเบิกตากว้าง

ลีอินออกคำสั่ง “ชูเพยสั่งให้ดูแลอดีตของเจ้าให้ดี อย่าให้พลาดสายตา หากนางกล้าเอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น ก็จัดการนางได้เลย”

“ขอรับ”

จึงซื้อตัวสิ้นเทา ลีอินหันมาจับแก้มอีกฝ่ายแล้วบีบแรงๆ

“หม่อมฉันกราบทูลลาเพคะ ของเจ้า”

นางหัวเราะเสียงสูงอย่างสาแก่ใจ ก่อนจะเดินออกไป จึงซื้อเห็นธาตุแท้ชูเพยในที่สุด แท้จริงแล้วสตรีผู้นั้นหาได้มีความรักดีใดไม่ เพียงทำเพื่อตนเองเท่านั้น!

เหวินอ๋องมีทราบว่ามีมารดาลำบากยากแค้นอย่างไร เพราะไว้ใจทหารสองนายที่ส่งไปดูแลความปลอดภัยของเจิ้งชื้อ ตอนนี้อย่าสนใจแต่ความเป็นไปของขุนนางชื่อ ‘ให้เต๋อฮู่ยู่’ มากกว่า

ให้เต๋อฮู่ยู่ได้รับความโปรดปรานขึ้นเรื่อยๆ เพราะถือว่าเป็นคนเถรตรง และพร้อมเป็นศัตรูกับผู้อื่นเพื่อฮองเต้ ยามนี้เขาได้รับมอบหมายให้ตรวจสอบการค้าของวังเสวียนอ๋อง ทุกคนครุ่นคิดว่าให้เต๋อฮู่ยู่ต้องรุ่งโรจน์เพียงสมัยของฮองเต๋อปัจจุบันเท่านั้น

ใครเลยจะรู้ว่าพอให้เต๋อฮู่ยู่เข้าวังเสวียนอ๋อง ทำทางหยิงผยองกลับเปลี่ยนเป็นหน้าใจ

“หาผินกล่าวว่าท่านอ๋องเป็นคนเสนอหลี่จื้อหมิง ทำให้ฝ่าบาททรงครุ่นคิดว่าท่านอ๋องอาจมีส่วนคดโกงทำเรื่อง”

“ข้าพจะเดาพระทัยเสด็จพ่อออก” เสวียนอ๋องตอบ หมุนแหวน

ปานจื่อที่นิ้วพลางกล่าว “เจ้าทำงานให้เต็มที่เถิด พาทหารคั่นทั้งวังเสวียน อ่องยังได้ ทำให้เอ็กเกริก คนดูจะได้พอใจ”

ไต้เต๋อสู่ยประสานมือให้เสวียนอ่องและเยี้ยววิหนิง “ข้าน้อยต้อง ล่วงเกินท่านอ่องและพระชายาแล้ว”

เยี้ยววิหนิงแยมยิ้มให้เขา “ใต้เท้าให้ทำตามหน้าที่ให้เต็มที่เถิด”

ไต้เต๋อสู่ยพยักหน้ารับ เดินออกมาด้วยท่าทางโมโห และสั่งให้ทหาร คั่นทุกซอกมุมของวังเสวียนอ่อง ทั้งต้นไม้ ไต้หลังคา บนคาน หรือสระบัว ก็อย่าว่างเว้น ไม่ว่าจะเรือนใดล้วนถูกทหารตรวจคั่น เล่นเอาหวังกงงโมโห จนมือสั่น แต่ทำอะไรไม่ได้

ผลการคั่นหาญนั้นได้สมดั่งบัญญัติ ทั้งของวังเสวียนอ่อง ย่านการค้า และ ทำเรือส่วนตัวของเสวียนอ่อง ไต้เต๋อสู่ยตรวจสอบแล้วนำถวายฮ่องเต้ เห็น ว่าตัวเลขชื่อสัตย์เสียจนไม่อาจจับผิดได้ ฮ่องเต้พยักพระพักตร์ให้มหา ชันที่นำสิ่งปลอบใจไปให้วังเสวียนอ่อง พร้อมปลอบประโลมเยี้ยววิหนิง

“ฝ่าบาทมีรับสั่งว่าพระชายาคงตกใจอย่างยิ่ง จึงให้ข้าน้อยนำของ เหล่านี้มามอบให้ท่าน”

เยี้ยววิหนิงเหลือบมองแล้วกล่าว “มิกล้า ข้าอาจตกใจเพียงเล็กน้อย แต่มิได้รู้สึกยำแ่ เพราะวังเสวียนอ่องของเราไม่มีอะไรปิดบังเสด็จพ่อ ทรง ใสใจถึงเพียงนี้ ข้าคงต้องเตรียมของถวายพระองค์แล้ว”

มหาชันที่มองนางแล้วแยมยิ้ม “สมแล้วที่ทรงรักใคร่พระชายาเอก ที่ที่สุด ฝ่าบาทมีรับสั่งว่าหยาดินตั้งครรรค์ ขึ้นขอบงานเขียนของพระชายาอย่าง มาก ถ้าอย่างไร จะขอรบกวนให้พระชายนำพระคัมภีร์สักเล่มไปเข้าฝ้า หยาดิน และสนทนาเช่นสหายของพระสนม”

หวังกงงได้ยินแล้วขมวดคิ้ว ฝ่าบาททรงเอาอกเอาใจหยาดินมาก ไปหรือไม่ เยี้ยววิหนิงตั้งครรรค์แก่ ควรเดินทางไปไหนมาไหนกระนั้นหรือ ฝ่าบาททรงคิดถึงหยาดิน ก็ต้องทรงคิดถึงเยี้ยววิหนิงด้วย เหตุใดต้อง ตามใจพระสนมถึงเพียงนี้

เยี้ยววิหิงกลับยิ้มยินดี “ยอมได้ แต่วานท่านมหาชั้นที่ช่วยกราบทูลเสด็จพ่อว่า ข้าตั้งครุฑเจ็ดเดือน ต้องเตรียมการสักพักจึงจะเข้าวังได้ หวังว่าเสด็จพ่อจะไม่ตำหนิ”

“ข้าน้อยรับทราบ” มหาชั้นที่ตอบอย่างนอบน้อม จากนั้นจึงกลับไปรายงานฮ่องเต้

ฮ่องเต้ทรงได้ยินเช่นนั้นพลันรู้สึกผิด “ข้ารีบร้อนเอาใจหาผินมากเกินไปแล้ว”

เยี้ยววิหิงตั้งครุฑพระนัดดาเป็นเวลาเจ็ดเดือน ควรให้นางเก็บตัวในวังเสวยน่อง เตรียมพร้อมคลอดลูก แต่พระองค์กลับรบกวนนางเพื่อสนมคนหนึ่ง พลันรู้สึกอกรำว่าวุ่นไป เมื่อก่อนไม่ทรงเป็นเช่นนี้เลย

“ดูเหมือนข้าจะแก่แล้ว”

เขาวาเมื่อคนอายุมากก็มักหุนหันพลันแล่นง่าย ฮ่องเต้ทรงตรองว่าต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้ พระองค์บัญชาให้มหาชั้นที่หียบบ้ายของหาผินออกเป็นเวลาสองเดือน โทษฐานทูลขอในสิ่งที่ไม่สมควร ทำให้ชายาเอกเสวยน่องต้องลำบาก หาผินทราบเช่นนี้ถึงกับปัดถ้วยน้ำชาราคาแพงตกพื้นแตกกระจาย

หลี่จื้อหมิงอยู่ในคุกหลวง นอกจากไม่ได้อยู่อาศัยสบายแล้ว ยังถูกผู้คุมที่ชอบความรุนแรงลากไปทรมาน เพื่อเค้นถามว่าทรัพย์สมบัติจากการโกงกินทำเรื่องอยู่ที่ไหน

หลี่จื้อหมิงถูกมัดแขวนกับกำแพง ขณะที่ผู้คุมเหล่านั้นพาดแล้แซ่น้ำเกลือใส่ร่างเขา จนกระทั่งร่างบอบบางตั้งบัณฑิตกระตุกด้วยความเจ็บปวด

ผู้คุมหน้าเยี่ยมถาม “เจ้าจะยอมบอกหรือไม่ว่าเงินทองสิ่งของที่เจ้ายกยกออกไปนั้นอยู่ที่ไหน!”

หลี่จื้อหมิงครวญครางอย่างทรมาน เอ่ยเสียงลั่น “ข้า...ไม่ได้ทำ”

สายเส้นฟ้าตกลงอีก ผู้คุมคนนั้นตวาดก้อง
“เจ้ายังเฉไฉอีก! หากว่าไม่ได้ทำ เหตุใดคนทั้งทำเรื่องเจ๋ยว่าเจ้าเป็น
คนทำ!”

“ข้าไม่ได้ทำจริงๆ...” หลี่จื้อหมิงสะอื้น เขาได้รับความยุติธรรมนี้ไม่
ไหว และถูกฟาดเส้นไปจนกระทั่งสลบ

หลี่จื้อหมิงรู้ตัวอีกทีก็มาอยู่บนกองฟางขึ้นๆ ใครบางคนแต่่มยาให้
เขา ชายหนุ่มลื้มตามมาเห็นดวงหน้างดงามของใครบางคน

“อาซู...”

“มิใช่เจ้าค่ะ” คนผู้นั้นบอก ดวงหน้าในความทรงจำจางหายไป กลับ
กลายเป็นดวงหน้างดงามละมุนละไมของเด็กสาวคนหนึ่ง เส้นฉิ่งจือกล่าว
“ข้าเหนื่อยมีนามว่าเส้นฉิ่งจือเจ้าค่ะ”

ได้ยินว่าเป็นบุตรสาวคนเล็กของตระกูลเส้น ฉิ่งจื้อหมิงตกใจ เห็น
ว่านางแต่่มยาให้เขาอย่างชะมัดเข้มข้นก็อดถามไม่ได้ “ทำไมคุณหนูเส้นถึง...”

“เสวียนอ่องไหว้วานข้ามาเจ้าค่ะ” นางกระซิบบอก “เขาบอกว่าไม่
อยากให้ท่านตาย”

“เสวียนอ่อง...” หลี่จื้อหมิงหน้าถอดสี

เส้นฉิ่งจือพยักหน้า “เขาเป็นผู้มีพระคุณของข้า พอเขาขอให้ข้านำยา
และอาหารมาให้ท่าน ข้าเลยไม่ปฏิเสธ”

เส้นฉิ่งจือได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้ไม่น้อย นางกล่าวว่าต้องการ
ทำบุญให้บิดาที่ตายไป ทั้งได้ถอนความผิด จึงขอเป็นผู้นำอาหารและยามา
ช่วยเหลือนักโทษในคุกหลวงเป็นการกุศล ฮ่องเต้ทรงตระหนักในน้ำใจของ
นางจึงอนุญาต นางจึงรวบรวมความกล้า ถือตะกร้าใส่อาหารและยาขึ้นดี
จากเสวียนอ่องเข้ามาในคุกหลวง

“นี่คือน้ำแกงที่พระชายาเอกเสวียนอ่องต้มเอง...” นางเปิดถ้วย
ประคองชายหนุ่มดื่มทีละคำ “พวกเขาบอกให้ท่านอดทนไว้เจ้าค่ะ เสวียน
อ่องจะช่วยท่านออกไป ได้เท่าที่...ท่านต้องเข้มแข็งนะเจ้าค่ะ”

หาลีจื่อหมิงไม่ได้กินอาหารดีๆ มานานแล้ว พอทราบว่าเป็นเสวียนอ่องส่งคนมาช่วยอย่างลับๆ ในสถานการณ์เช่นนี้ เขาถึงกับน้ำตาไหล เลื่อนฉิ่งจือกล่าวอีก

“ได้เท่าหาลี ความสามารถของท่านเป็นสิ่งจำเป็นของต้าหยาง ขอท่านอย่ายอมแพ้พระเจ้าคะ”

หาลีจื่อหมิงมองนาง เลื่อนฉิ่งจือเห็นเขาร้องไห้ก็กอดไว้ นางพอจะเข้าใจยามสิ้นหวังและมีคนยื่นมือมามอบความช่วยเหลือเช่นนี้

ข่าวการศึกษาถูกส่งมาเมืองหลวง

จวินอ่องได้รับชัยชนะเหนือจิ้นซังโหว สามารถกำจัดศัตรูได้และรวมสองเมืองเป็นของตนเอง ทำที่เขาคลุมเครือ นำหวาดกลัวยิ่งนัก ขณะที่ศึกชายแดนถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ทหารกองทัพสวีเซียไม่อาจผลจากสถานการณ์เช่นนั้นได้ และส่งคนมาขอทหารส่วนหนึ่งไปช่วยเสริมทัพ

ฮ่องเต้ทรงทราบข่าวก็พระพักตร์เปลี่ยนสี กองกำลังทหารราชองครักษ์มีน้อยกว่าทหารทัพอื่น กองทัพเฮยหลงเข้มแข็งที่สุด เชี่ยวชาญการศึกกับคนต่างแดน สมควรถูกส่งไปชายแดน ทว่าพระองค์ทรงต้องการให้เสวียนอ่องอยู่ประจำเมืองหลวง ไม่อาจตัดสินใจส่งไปได้ ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเหวินอ่อง แต่แล้วทรงไตร่ตรองว่าหากเสวียนอ่องเป็นฝ่ายคิดไม่ซื่อ ก็ยังมีเหวินอ่องที่ตัดกำลังเขาได้

เสวียนอ่องเดินออกมาคุกเข่าหน้าห้องพระโรง

“เสด็จพ่อ กระหม่อมขอไปรวมกลุ่มกับกองทัพสวีเซีย ปกป้องชายแดนแคว้นต้าหยางพะย่ะค่ะ”

ขุนนางเห็นท่าทางเสวียนอ่องเช่นนั้นก็อดเลื่อมใสไม่ได้ นี่สิ ถึงจะเป็นว่าที่องครักษ์ชายาที่ชาวต้าหยางสามารถฝากอนาคตได้ แต่พวกเขาไม่กล้าแสดงท่าที ฮ่องเต้ยังทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์ อยาได้เอ่ยถึงว่าที่ฮ่องเต้ต้องค้ำต่อไป

ฮ่องเต้ตรัสกับโอรส “ชายาเอกเสียนอ่องใกล้คลอดแล้วมิใช่หรือ เจ้าเป็นบิดาครั้งแรก ควรอยู่เมืองหลวงแห่งนี้”

คำตอบนี้ทำเอาเสียนอ่องเผยใบหน้าพิลึก ขุนนางเองก็ก้มหน้าซ่อนสายตา เสียนอ่องจะเป็นพ่อคน แต่นั่นสำคัญกว่าสถานการณ์ชายแดนหรือฮ่องเต้เสียใจเรื่องเสียนเพยจนสติฟั่นเฟือนหรือ

เหวินอ่องก้าวออกมา “ทูลเสด็จพ่อ กระทบ่อมขออาสาไปชายแดนพร้อมกองทัพเหล่าหู่พะยะค่ะ”

“เจ้ายังไร้ประสบการณ์รบกับชาวต่างแคว้น อยู่ที่นี่เถิด” ฮ่องเต้ตรัส “ให้เจ้าเมืองข้างเคียงส่งทหารไปสมทบทัพสวีเซวี่ หากทัพสวีเซวี่สู้สู้เกินกำลัง เราค่อยคิดกันอีกคราวว่าจะส่งทัพใดไป”

“เสด็จพ่อ...” เสียนอ่องเอ่ยเสียงสูง “...สถานการณ์เช่นนี้ ควรยกทัพบดขยี้ให้ได้รับชัยชนะอย่างถ่องแท้ ทรงส่งกระทบ่อมไปเถิด ชายาเอกของกระทบ่อมเข้าใจ นางแต่ให้ราษฎรข่มต้องสละความสุขส่วนตนเพื่อแผ่นดิน!”

พระพักตร์ฮ่องเต้เผือดสี “หุบปาก!”

ห้องพระโอรสหนึ่งตะลึง เสียนอ่องนั่งนั้น ฮ่องเต้เองก็เช่นกัน ทว่าเสียนอ่องมิได้แล้ว สะบัดชายฉลองพระองค์ลายมังกร เสด็จออกจากห้องพระโอรส

“นี่มันอะไรกัน” หลีอ่องอดเอ่ยไม่ได้ พักนี้เสด็จพ่อเป็นอะไรไป

ฮ่องเต้เสด็จกลับมายังตำหนักก็ตรัส “ต้มยาให้ข้าที”

พระองค์ปวดศีรษะยิ่งนัก เมื่อเกิดเรื่องก็มีอาการยิ่งสติได้อีก โดยไม่รู้องค์ด้วยซ้ำว่าเป็นเพราะเหตุใด ครานี้ขุนนางทั้งห้องพระโอรสจะมองพระองค์ว่าอย่างไร

“ฝ่าบาท...” มหาขันทีเดินเข้ามาเอ่ยเสียงเบาหวิว “พักนี้ทรงปวดศีรษะบ่อยครั้ง ส่วนหนึ่งเป็นผลจากความเครียด พระองค์เสด็จไปอุทยานหลวง ผ่อนคลายพระอารมณ์ดีหรือไม่พะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ทรงได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งไป “เจ้าเอ๋อได้ถูกต้อง”

พระองค์ควรผ่อนคลายบ้าง

ฮ่องเต้เสด็จไปยังอุทยานหลวง ยามนี้สว่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้
ในอุทยานงดงามแบ่งบาน เหล่าขันทีและนางกำนัลช่วยกันตัวเหล่าสนม ให้
ฮ่องเต้ล่ำราญใจได้เต็มที่

ทว่า... ขณะฮ่องเต้สนใจดอกมู่ตาน เสียงโวยวายของสตรีก็ดังขึ้น
พระองค์ปลันกริ้ว กำดอกมู่ตานแน่น หันไปตวาด

“ใครกัน บังอาจนั้!”

“ฝ่าบาท...”

เจิ้งซื่อเดินผ่านนางกำนัลและขันทีได้ก็วิ่งมาเบี่ยงพระพักตร์อย่าง
รวดเร็ว นางคุกเข่าเอ๋อเสียงดัง

“ฝ่าบาท! หม่อมฉันมีเรื่องกราบทูลพะคะ!”

หนึ่งร้อยยี่สิบห้า

ซูเฟยตี๋มายำรุ่งครรภ์อย่างมีความสุข นางยื่นถ้วยยาให้ลี้ฉิน ฝ่าย
หลังรับมาพร้อมกล่าวว่าจะไปคืนโรงหมอ ซูเฟยจึงถาม

“เจ้านำเงินทองไปให้เจิ้งซื่อแล้วใช่หรือไม่”

ลี้ฉินแยมรอยยิ้ม “ยอมเป็นเช่นนั้นเพคะ หากไม่ทำเช่นนั้น เหวิน
อ๋องคงไม่พอใจซูเฟยของหม่อมฉันแน่”

“หึๆ” ซูเฟยยิ้มเหยียด พลังวางมือบนหน้าท้อง “ก็แค่ตอนนี้เท่า นั้น”

ซูเฟยไม่คิดตัดขาดเจิ้งซื่อ นางอาจตั้งครรภ์แล้ว แต่ไม่ยากให้
เหวินอ๋องเคืองใจ เพราะซูเฟยเป็นคนมองการณ์ไกลผู้หนึ่ง หากรีบร้อน
แตกหักกับเหวินอ๋องขณะตั้งครรภ์ อีกฝ่ายยอมไม่พอใจ แล้วเด็กคนนี้
คงมีอาจเติบโตเป็นผู้ใหญ่

แต่เป็นเช่นลี้ฉินกล่าวเตือน นางตั้งครรภ์ ไม่เหมาะจะไปยังตำหนัก
เย็น ซูเฟยจึงไม่ทราบวลีลี้ฉินทำอะไรลับหลังบ้าง

ซูเฟยลูบหน้าท้องแล้วกล่าว “รอให้ลูกข้าเติบโตก่อนเถิด ไม่ว่าเหวิน
อ๋อง เสวียนอ๋อง หรือหลี่อ๋อง ข้าจะสังหารให้หมด”

“ข้าชอบความโหดเหี้ยมของซูเฟยนัก”

เสียงทุ้มนุ่มเสียงหนึ่งดังขึ้น ซูเฟยปล้นตาวาว พอหันไปเห็นโอหยางซ่งเจี๋ย นางก็กล่าวเสียงหวาน

“คุณชายโอหยาง ข้านี้กว่าเจ้าจะไปทำหน้าที่อื่น แล้วไม่สนใจหญิงแก่อย่างข้าเสียแล้ว”

โอหยางซ่งเจี๋ยเดินนำนางกำนัลคนสนิทอีกคนของซูเฟยมา ลีอินหลบหน้าออกไป นางกำนัลคนนั้นพอใจนัก นางไม่ชอบที่ลีอินมาทีหลังแต่กลับกลายเป็นคนโปรด นางจึงไปพาโอหยางซ่งเจี๋ยมาเอาใจเจ้านาย

โอหยางซ่งเจี๋ยกอดซูเฟย “ต่อให้เป็นสตรีสาวงดงามเพียงใด ก็คงสู้ท่านไม่ได้กระมัง”

ซูเฟยทราบว่าเขาเพียงปากหวานเช่นนั้น แต่อดหัวเราะอย่างถูกใจมิได้ ยกนิ้วจิ้มอกแกร่งพร้อมบอก “ปากเจ้าหวานยิ่งนัก ย่อมเชื่อไม่ได้”

โอหยางซ่งเจี๋ยอุ้มนางขึ้นมา เอ่ยเสียงนุ่มนวล “เช่นนั้นข้าคงต้องพิสูจน์ด้วยตนเองแล้ว”

ซูเฟยอุทาน ก่อนจะถูกอุ้มไปยังเตียงนอนอันโอ้อ่า ม่านเตียงถูกปลดลง เสื้อผ้าอันแสนเกะกะถูกโยนออกจากม่านมุ้ง เสียงครวญครางและเนื้อกระทบกันดังขึ้น เสียงหยาบโหลนทั้งหลายสิ้นสุดลงอีกหนึ่งชั่วยามต่อมา โอหยางซ่งเจี๋ยโอบกอดสตรีคนงามในวงแขน เขาวางมือบนหน้าท้องนาง ก่อนเลื่อนมาทรวงอก

ซูเฟยเห็นน้อยจนหอบหายใจน้อยๆ ลมหายใจนางรุนแรงขึ้นเมื่อถูกคนหนุ่มเคล้นคลึงอ้อม โอหยางซ่งเจี๋ยก้มหน้าลงมา จุมพิตกสืบทักแดงเรื่อ ขณะมีอีกข้างซุกซนยิ่งกว่า ขยับเย้าแห่ยุบผาแดงพร้อมทะเลวงเข้าไป ซูเฟยหวีดเสียงสูง โอหยางซ่งเจี๋ยถาม

“เด็กคนนี่ เป็นลูกของข้าใช่หรือไม่”

“จะเป็นของใครไปได้” ซูเฟยผลักมือเขาออก เลื่อนขาเกาะเกี่ยวเอวแกร่ง “ฝ่าบาทไม่มีปัญญาแน่”

โอหยางซ่งเจี๋ยก็เป็นบุรุษ ถูกชื่นชมความแข็งแกร่งจะไม่พอใจได้
อย่างไร หากเทียบกับสตรีไร้เดียงสา สาวงามที่ผ่านสมรภูมิต่างมากก็
เลิศรสไปอีกอย่าง ทั้งสองขยับกายสอดประสานกันอีกหน ม่านมุ้งขยับไหว
วูบ รสรักทำให้หลงลืมสิ่งรอบข้าง กระทั่งมีเงาร่างที่แอบเข้ามาในตำหนัก
ก็ไม่มีใครรู้

ซูเฟยหมัดแรงแล้ว แอบตัวบนร่างโอหยางซ่งเจี๋ย ชายหนุ่มเอ่ยถาม
นาง “หากมิใช่ลูกชาย ท่านจะทำเช่นไร”

“กลัวอะไร ตระกูลซู่ของข้าจะเตรียมเด็กชายเอาไว้ ข้าต้องได้ลูกชาย
แน่นอน”

ซูเฟยยิ้มกระหยิ่มใจ

โอหยางซ่งเจี๋ยบอกอีกครา “พวกเสวียนอ่องคงไม่ยอมมิให้เขา
เป็นใหญ่”

“เหล่าอ่องคงไม่สนใจเด็กตัวเล็กๆ เพราะฝ่าบาททรงคิดคร่ำครึว่า
ใหญ่ไปหาเล็ก ข้าจะพึงบารมีไทเฮา พระนางต้องการหลานน้อยอยู่แล้ว
ย่อมช่วยให้ลูกของเราขึ้นเป็นฮ่องเต้แน่ ไม่นานว่าเด็กคนนี้อาจได้เป็นฮ่องเต้
รุ่นเยาว์”

ฮ่องเต้รุ่นเยาว์เกิดขึ้นได้เมื่ออดีตฮ่องเต้สวรรคตก่อนวัยอันควร
โอหยางซ่งเจี๋ยได้ยืนเช่นนั้นที่หัวเราะ

“ท่านนี้ร้ายนัก”

ซูเฟยคิดจะพูดอะไรอีก ทว่าม่านมุ้งกลับถูกกระชากออก บุรุษวัย
กลางคนในชุดฉลองพระองค์ลายมังกรทองทำเอาซูเฟยหวีดร้อง

“ฝ่าบาท!”

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรนางและโอหยางซ่งเจี๋ยที่คว่ำกบองอย่าง
ร้อนรน สُرเสียดแต่ดก้อง

“จับเขา!”

ไปฉินอู๋พุ่งตัวมาอย่างรวดเร็ว โอหยางซ่งเจี๋ยมิใช่ไร้วรยุทธ์ ออกจะ

เหนือกว่าหัวหน้าทหารราชของครักษ์ด้วยซ้ำ แต่จะให้ทำเช่นไรในเมื่อทหารราชของครักษ์มีหลายคนยิ่งนัก โอหยางซ่งเจี๋ยถูกจับตัว ขณะชูเฟยเอาผ้าห่มห่อตัว เอ้อมมือไปหาช่องเต้พร้อมรำไ้หัว

“ฝ่าบาท! ทรงเข้าใจผิด! ทรงฟังหม่อมฉันก่อน...”

ช่องเต้ตัววัดพระหัตถ์ตบดวงหน้านางอย่างแรง สายพระเนตรเสมือนมองหนอนแมลงพิษน่ารังเกียจตัวหนึ่งก็มีปาน

“น้องสรพิษ! เลี้ยงไม่ได้!”

“ฝ่าบาท! มิใช่เช่นนั้นพะยะ! หม่อมฉันไม่ได้ยินยอม...กรีดดด! ข้าห้องอยู่ หยุดนะ!”

มหาขันทีโบกแส้ให้เหล่าขันทีมาจับตัวชูเฟยไปในสภาพนั้น บัดนี้ชูเฟยแห่งวังหลังจับสิ้นแล้ว ตระกูลชูของนางก็เช่นกัน

ช่องเต้สดับเสียงกรีดร้องของชูเฟย และมองหน้าโอหยางซ่งเจี๋ยซัดๆ

“เอาพวกมันไปขังคุกหลวงเดี๋ยวนี้!” พระองค์ทรงทวาด

ช่องเต้ตรัสเพียงแค่นั้นและสลับไปทันที มหาขันทีผวาเข้าไปประคอง

“ฝ่าบาท!”

ช่องเต้ทรงประชวรหนัก ทว่ากลับมีรับสั่งให้จับคนตระกูลชูเข้าคุกหลวงทั้งบนล่าง และจับทุกคนในจวนของจวินอ่องเข้าคุกหลวงเช่นกัน

“...ยังมีตระกูลไม่” ช่องเต้รับสั่งสุรเสียงแผ่วเบา “...ไปจับตัวทุกคนในจวนอัครเสนาบดีเข้าคุกหลวงให้หมด อย่าได้ว่างวัน!”

“ฝ่าบาท แต่ว่าท่านอัครเสนาบดี...” ไปฉินอวีคิดจะบอกว่าไม่เงินยังรักดีต่อช่องเต้ และไม่หลั่นก็อยู่วังเสวียนอ่อง เสวียนอ่องคงไม่พอใจแน่นอน

ทว่าช่องเต้ทรงทวาด “คนพวกนั้นมันก็พวกเดียวกัน จับตัวมาให้หมด!”

ช่องเต้ทรงประจักษ์ความจริงประการหนึ่งแล้ว เพราะตัดบัวยังเหลือ

เยื่อใย ทรงละเว้นชีวิตจวินอ่อนในวันนั้น ทำให้บุตรชายเขาแว้งกัศพระองค์
ในวันนี้ เจ็บใดเล่าของบุรุษจะเจ็บเท่ามีคนสวมหมวกเขียวให้ ทรงไม่เชื่อ
อีกต่อไปว่าไม่เงินผู้เป็นพ่อตาของโอหยางซ่งเจี๋ยจะมอบความภักดีให้
พระองค์จากใจจริง

ไปฉินอวีไม่เอ่ยสักคำ เพียงนำกองกำลังทหารองครักษ์ส่วนพระองค์
ไปจับตัวคนเช่าไม้ทั้งหมด มีเพียงโมหยวนที่ไหวตัวหนีไปได้ พอเขาให้ทหาร
ค้นจนอัครเสนาบดี ก็มีหลักฐานการซื้อขายอาวุธส่งให้กองทัพที่หยางโจว
ตระกูลไม้ทั้งบนล่างจึงเข้าช่วยกบฏทันที

สุดท้าย เขาไปวังเสวียนอ่อนง เสวียนอ่อนงกลับออกมาเผชิญหน้าและ
กล่าวเสียงเย็น

“คุณหนูไม่หันตัดขาดจากบิดาของนางนานแล้ว ข้าไม่คิดว่านางต้อง
ถูกคุมขังในฐานะคนเช่าไม้!”

ไปฉินอวีลำบากใจยามต้องเผชิญหน้าเสวียนอ่อนงที่สุด เขากล่าวเสียง
อ่อน “ขอเสวียนอ่อนงเข้าใจด้วยเถิด นี่เป็นพระบัญชาของฮ่องเต้”

“จิ้งนวนท่านไปบอกเสด็จพ่อ ข้าจะคุมขังคุณหนูไม่หลั่นอยู่ในวังนี้
ด้วยตนเอง หากเห็นว่านางเป็นภัยต่อราชบัลลังก์แม่เพียงเล็กน้อย ข้าจะ
สังหารนางด้วยตัวเอง หรือแม่แต่ข้าเสด็จพ่อก็ไม่เชื่อถือ”

ไปฉินอวีปวดหัวยิ่ง หากส่งคนไปกราบทูลเช่นนี้คงตอบกลับว่าให้
เสวียนอ่อนงลดความอวดดีลงบ้าง พระองค์เป็นบิดา ส่วนอีกฝ่ายเป็นเพียง
บุตรชาย ไปฉินอวีเกลี้ยกล่อม

“เสวียนอ่อนง...โปรดเชื่อข้าสักครั้ง อย่าทำให้ฝ่าบาททรงกราดเกรี้ยว
และหาเหตุทำลายท่านได้”

ใบหน้าเสวียนอ่อนงเปลี่ยนสี หมายถึงบอกให้จางกงเตรียมรถม้า
เพื่อเข้าวัง

โมหลั่นเดินออกมาพร้อมเอ่ย “ท่านอ่อนงอย่าเพิ่งโกรธเกรี้ยว ข้า
ยินยอมไปกับพวกเขา”

เสวียนอ่องหันมองนาง โมหลันบอกอย่างเด็ดเดี่ยว “ข้าปฏิเสธสาย
เลือดของตัวเองไม่ได้”

สาวใช้ของนางกล่าวทันที “พวกข้าจะไปกับคุณหนูเจ้าค่ะ”

“หากมีพวกเราอยู่ จะไม่ปล่อยให้คนที่นั่นรังแกคุณหนูได้แน่นอน”
สาวใช้อีกคนกล่าว

ไต้ยีนว่าสาวใช้ยอมติดตามตนเข้าคุกหลวง โมหลันพลันตาแดงก่ำ
ไปฉินอวีก็กล่าวให้คลายกังวล

“เสวียนอ่องวางใจเถิด ข้าจะกำชับให้คนที่นั่นดูแลนางอย่างดี”

เสวียนอ่องยังตั้งต้น “ข้าจะเข้าวัง...”

“ไม่ได้นะท่านอ่อง” ครานี้เสียงค่อนข้างเข้มดังมาจากเยี้ยววีหญิงที่
หยางเชียนประคองเดิน นางมองสามีพลางบอก “ข้าจะเข้าวังด้วยตัวเอง”

“พระชายา” หลายคนอุทาน เสวียนอ่องถึงกับถลึงตาใส่ชายาเอก

เยี้ยววีหญิงกล่าว “หากท่านอ่องออกหน้ามากกว่า ฝ่าบาทจะเข้า
พระทัยในตัวท่านผิด โมหลันเป็นสหายรักของข้า ข้าควรขอรับรองแทนนาง
ด้วยตัวเอง”

“อวีหญิง...” โมหลันน้ำตาไหล หันมาจับมือสหายของตน

เยี้ยววีหญิงเอ่ยเสียงอ่อนโยน “ท่านวางใจเถิด ในห้องข้ามีลูกของ
เสวียนอ่อง พระนัดดาแท้ๆ ของเสด็จพ่อ พระองค์ต้องไม่ให้ข้าลำบากมาก
อีกทั้ง...” นางเดินไปหาสามี โบกมือให้เขาเข้ามาใกล้แล้วกระซิบบอก

เสวียนอ่องถึงกับเบิกตากว้าง หลุดเสียงแข็ง “ไม่ได้!”

เยี้ยววีหญิงกล่าวอย่างเด็ดขาด “ต้องได้!”

เสวียนอ่องขยับปาก ทว่าเยี้ยววีหญิงเอื้อมมือไปปิดปากเขา หันไป
บอกไปฉินอวี “ข้าจะเข้าวัง”

“หญิงเออร์!” เสวียนอ่องเรียกนางเสียงเซียว เยี้ยววีหญิงหันไปเผชิญ
หน้าเขา สองสามีภรรยาจ้องกันตรงนั้นพักหนึ่ง เสวียนอ่องกลับสู้อย่างตา
ภรรยาไม่ได้

“ข้าจะไม่เป็นอะไร” เยี้ยววิหิงเอ่ยเสียงอ่อน แต่ท่อนแขนเขาแล้ว กระชิบบอก “ให้ข้าทำเพื่อท่านเถิด”

เสวียนอ่องยกมือขึ้นปิดหน้า หันมาบอกไปฉินอวีเสียงลั่นว่า “ได้โปรดดูแลนางให้ดีด้วย”

ไปฉินอวีพยักหน้ารับคำหนักแน่น “ท่านอ่องวางใจเถิด วังหลวงคือสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุดในเมืองหลวง”

โอหยางซ่งเจี้ยอยู่ในคุกพร้อมกับซู่เพย เห็นคนในครอบครัวทยอย เข้ามาในคุกซังกโทษ ไม่เหลียนมีครรภ์ ไม่จำเป็นต้องใส่ตรวน นางเดิน เชื่องช้าว่าไม่มีใครประคอง เด็กสาวมองสามีของตน ขยับปากจะพูด แต่ ผู้คุมผลักนางเบาๆ พร้อมออกคำสั่งให้เดินต่อไป

ไม่เหลียนเข้ามาในคุกหลวง เอ่ยถามโอหยางซ่งเจี้ยว่า “ท่านพี่ เกิดอะไรขึ้นหรือ เหตุใดถึง...”

“โธ่ จะมีอะไร สามีเจ้าเป็นผู้กับพระสนมของฝ่าบาท จนถึงขั้นมีลูก ในท้องด้วยกันนะสิ” ผู้คุมคนหนึ่งเอ่ยอย่างเยาะหยัน

ไม่เหลียนได้ฟังก็หน้าขาวซีด พานจะเป็นลมเสียให้ได้ จังหวะนั้นมีคนกลุ่มหนึ่งถูกต้อนเข้ามา นั่นคือตระกูลโม

โมเจิน หัวงชื่อ โมเจ็ง รวมถึงโมจั้นผู้เป็นเพียงเด็กน้อยถูกอุ้มเข้ามา ตระกูลโมทั้งบนล่างถูกพามาที่นี่จนหมด ไม่เหลียนไม่เข้าใจ ร้องถามว่า

“ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านพี่! เพราะเหตุใดกัน!”

“จะเพราะเหตุใด...” โมเจ็งโมโหจนตัวสั่นเทา หันมาตวาดนาง “เพราะเจ้าแต่งงานกับโอหยางซ่งเจี้ยคนนี้นะสิ! จงรู้ไว้ว่าทั้งหมดมันเป็นเพราะเจ้า! คนตระกูลโมทั้งบนล่างจะตายก็เพราะเจ้า!”

ไม่เหลียนตัวชา โมเจินปิดปากเงียบ หัวงชื่อที่มักเข้าข้างลูกสาวตลอด ก็ก้มหน้าน้ำตาไหล ทุกคนในตระกูลโมมีสีหน้าสิ้นหวังและจ้องไม่เหลียน กับหัวงชื่ออย่างโกรธแค้นที่พาหายนะเข้าตระกูล ไม่เหลียนไม่อาจทนได้อีก

ต่อไป นางล้มลงสลบไปทันที หากสาวใช้ไม่รับตัวไว้คงกระแทกพื้นจน
ร่างกายบอบช้ำเป็นแน่

ผู้เข้ามาในห้องซังคนสุดท้ายคือโม่หลัน โม่เงินเห็นเช่นนั้นก็นำข้าว
ซีต แล้วอดเอ่ยไม่ได้

“โม่หลัน...พวกข้าผิดต่อเจ้า”

หากเขายอมตัดขาดบุตรสาวคนนี้ให้ฮ่องเต้เชื่อใจ โม่หลันคงไม่ต้อง
รับโทษในฐานะคนตระกูลโม่ โม่หลันยืนสงบนิ่ง กวาดตามองทุกคนรอบ
หนึ่ง ก่อนเดินเข้าห้องซังที่ถูกสร้างขึ้นโดยเฉพาะให้นาง

สาวใช้ที่ติดตามนางเร่งปิดกวดห้องซังให้สะอาด ถอดชุดคลุมของ
ตนวางแทนเบาะ พร้อมประคองนางนั่ง “คุณหญิงใจเถิด เสวียนอ่องและ
พระชายาบอกว่าต้องช่วยท่านออกไปให้ได้”

“คุณหญิงอดทนอีกสักนิด เชื่อมั่นในตัวพวกเรานะเจ้าคะ” สาวใช้อีก
คนบอกอย่างอ่อนโยน

โม่หลันพยักหน้ารับ นิ่งกุมมือสาวใช้ นางกวาดตามองห้องซังแต่ละ
ห้องก่อนหยุดที่ชายหนุ่มคนหนึ่ง หลี่จื้อหมิงลุกขึ้นมองนางทั้งที่บาดเจ็บ
โม่หลันก้มศีรษะให้ เขาก็ก้มตอบ โม่หลันส่งยาทาแผลให้เขาผ่านชอก
ลูกกรง

“ท่านอดทนหน่อยนะ ข้าเองก็เช่นกัน”

หลี่จื้อหมิงรับยาจากนาง ครุ่นคิดว่าหากวันนั้นเขายอมแต่งงานด้วย
ให้นางเป็นภรรยาเอก ชะตากรรมของตนคงไม่เลวร้ายเช่นนี้

เยี่ยววีหนึ่งเข้าวังหลวงมา ฮองเต้ทอดพระเนตรนางแล้วพลันคิดว่า
ต้องเป็นเสวียนอ่องส่งชทายามาขอชีวิตตระกูลโม่แน่นอน จึงตรัสถามเสวียน
เย็นชา

“เจ้ามาด้วยเหตุใด”

“เสด็จพ่อประจวบ หม่อมฉันต้องมาเยี่ยมพระองค์ลิเพคะ” เยี่ยววี-

หนึ่งยิ้มน้อยๆ

ฮ่องเต้ทรงพิศมองกิริยานาง ก่อนตรัสถามสุรเสียงราบเรียบ “พูดมาตามตรงเถิด เจ้าจะมาขอให้ข้าไว้ชีวิตตระกูลหรือไม่”

เยี้ยววีหนึ่งกล่าว “เสด็จพ่อ หากทรงเห็นว่าพวกเขาสมควรตาย หม่อมฉันก็ไม่คิดขอชีวิตแม่แต่คนเดียว ทรงเป็นฟ้าของทุกคนบนแผ่นดินต่ำหยาง ทรงเป็นบิดาของสวามีหม่อมฉัน สำหรับหม่อมฉัน พระองค์ตรัสเช่นไร ย่อมเป็นเช่นนั้น”

ฮ่องเต้ทรงนิ่งอึ้ง เยี้ยววีหนึ่งยิ้มพลางกล่าวต่อ “หม่อมฉันได้ยืนยันว่า ประชวรจึงตั้งใจมาเยี่ยม ทั้งคิดว่าต้องไปสนทนากับหย่าผินตามบัญชาด้วยเพคะ”

ฮ่องเต้ทรงฟังพิศครรภีใหญ่ของนางพลันรู้สึกเสียใจ ตรัสอย่างอ่อนโยนว่า “ข้าจะให้คนดูแลเจ้าให้ดีแน่นอน คำขอของหย่าผินก็เกินไปลำบากเจ้าแล้ว”

“หากเสด็จพ่อมีรับสั่ง ให้อีกน้ำลุยไฟ หม่อมฉันก็ไม่รู้สึกลำบากใจเพคะ” เยี้ยววีหนึ่งหยอดคำหวาน ยอบกายและทูลลา ไม่เอ่ยถึงตระกูลไม่สักคำ

ไปฉินอวี่งุ่นงิงนั่ง ทว่ามีได้เอ่ยอะไร ฮ่องเต้เองก็ทรงถอนหายใจ เมื่อครู่ทรงแผลออารมณ์เสียใส่เพราะคิดว่าเยี้ยววีหนึ่งจะขอร้องเพื่อตระกูลโม่ แต่เมื่อนางไม่พูดกลับทรงรู้สึกผิดแทน

เยี้ยววีหนึ่งไปหาหย่าผิน นางถูกกักบริเวณเพราะขอให้อีกฝ่ายเข้าวังมาเป็นเพื่อนสนทนา พานไม่อยากเจอหน้ากัน ทั้งเยี้ยววีหนึ่งเป็นพระชายาเอกเสวียนอ่องที่อาจเป็นศัตรูลูกของนาง และมีการค้าสร้างเงินได้มากกว่านาง หย่าผินรู้สึกด้อยกว่าเยี้ยววีหนึ่งทุกทาง ดังนั้นพออีกฝ่ายถาม นางก็ตอบเสียงแผ่วเบาอย่างไม่ใส่ใจ

เยี้ยววีหนึ่งถอนหายใจพลางกล่าว “หย่าผินอุตสาห์ทูลขอเสด็จพ่อให้หม่อมฉันเข้าวัง ทั้งที่หม่อมฉันมีครรภีแก่ แต่ไม่รู้จริงๆ ว่าตัวเองทำผิด

อะไร พระองค์จึงเย็นชาเช่นนี้ เห็นทีว่า...หม่อมฉันคงต้องกลับไปทูลถามเสียดแล้ว”

หยาดินหน้าซัด เยี้ยววิหิงกำลังข่มขู่ นางมองตอพระชายา เอกเสวียนอ่องเหยียดยิ้มพลงบอกเป็นนัย

“หยาดินเพคะ หากพวกเราสนทนากันถูกคอ การเข้าวังของหม่อมฉันคงไม่ไร้ความหมายใช่หรือไม่”

หยาดินหอบหายใจจนทรวงอกอิมกลมกลิ่งขยับขึ้นลง “เจ้ากำลังขู่ข้าหรือ”

“มิกล้า” เยี้ยววิหิงยิ้ม “หม่อมฉันเพียงเตือนต่างหาก หยาดินเพคะ คนข้างวรกายของพระองค์ย่อมเป็นคนของผู้อื่น หากพวกเราสนทนากันเช่นนี้ แล้วทราบถึงพระกรรณเสด็จพ่อที่จับตามองหม่อมฉัน แม้ไม่กลับไปทูลก็ต้องสงสัยว่าพระสนมต้องการสิ่งใด จึงทรมานลูกสะใภ้ของพระองค์เช่นนี้ หยาดินเพคะ ทรงกระตือรือร้นให้มากกว่านี้เถิด เพื่อตัวพระองค์เอง”

หยาดินสะกดความไม่พอใจและไคร่ครวญ เห็นว่าเป็นจริงอย่างที่เยี้ยววิหิงว่า

นางกล่าวเสียงเบา “ได้”

หยาดินกล่าวว่าตนถูกใจชายาเอกเสวียนอ่องนัก ขอให้ส่งสารไปวังเสวียนอ่อง รุ่งตัวเยี้ยววิหิงอยู่ในวังหลัง เป็นสหายนางสักสองสามวัน ส่องเต้ทรงส่งนางกำนัลลวสุโสสีคนมาดูแลเยี้ยววิหิงโดยเฉพาะ เสวียนอ่องก็ส่งหวังกงกงเข้าวังมาดูแลนางอีกคน พร้อมของบำรุงล้ำค่ามากมาย มอบให้หยาดิน

สามวันต่อมา

ส่องเต้ทรงเห็นว่าเยี้ยววิหิงเข้ามาอยู่ในวังหลัง ยังไม่เอ่ยเรื่องตระกูลไม้สักคำ แต่คนของพระองค์ทราบนางถอนใจด้วยความกลัดกลุ้มบ่อยครั้ง พระองค์มีรับสั่งให้มหาขันทีแจ้งนางว่าทรงมีเมตตาให้ไปเยี่ยม

ไม่หวั่นในคุกหลวงได้ เยี้ยววิหิงยินดีจึงให้คนจัดเตรียมอาหารเลิศรสถึง
เก้าอย่าง นำไปยังคุกหลวงด้วยตัวเอง

ในคุกนั้นค่อนข้างเหม็นอับและไม่สะอาดนัก เยี้ยววิหิงเดินนำ
สาวใช้ตามผู้คุมมาที่ห้องขังของโม่หลัน ระหว่างทางนางเห็นสายตาลิ้นหวัง
ของใครต่อใคร โม่เจินและโม่เจิ้งเห็นนางปล้นตาเป็นประกาย พริบตาเดียว
ความหวังในดวงตาก็ดับดับ หวังชื่อดูแก่ชราไปอีกหลายสิบปี ส่วนโม่เหลียน
ขดตัวอยู่มุมห้องขัง ขณะที่ว่ารับใช้คนอื่น ๆ เว้นระยะห่างจากนาง

โม่หลันมีความเป็นอยู่ดีที่สุดในห้องขัง นางอยู่กับสาวใช้สองคน มีผ้าห่มหนา
และเตาอุ่น ห้องขังนางคือหลี่จื่อหมิงที่รับอาหารจากเสิ่นฉิงจือ พอนาง
หันมาเห็นเยี้ยววิหิงก็เอ่ยเสียงเบา

“คารวะพระชายา”

เยี้ยววิหิงยิ้มให้นาง เสิ่นฉิงจืออยากถามเรื่องที่สาวแต่ต้องสะกด
ใจไว้ นางเป็นสตรีที่รู้ว่าอะไรควรไม่ควร

“คุณหนูเสิ่นตามสบายเถิด” เยี้ยววิหิงกล่าว

เสิ่นฉิงจือทรุดตัวลง เปิดปิ่นโตอาหารให้หลี่จื่อหมิงต่อ และเตรียม
ช่วยเขาทายาเช่นเคย โม่หลันเดินมาเกาะกรงขัง เยี้ยววิหิงยิ้มให้ นางเห็น
สหายตาแดงเรื่อจึงรีบปลอบ

“อาหลัน ท่านเป็นคนเข้มแข็ง อดทนอีกนิดเถิด”

“ข้ารู้ว่าท่านต้องมา” โม่หลันบอกเสียงเบา

เยี้ยววิหิงยิ้ม “ข้ายอมช่วยสหายให้ถึงที่สุด” นางหันมองโม่เหลียน
พลางบอก “วันนี้ข้ามากินอาหารกับท่านโดยเฉพาะ”

โม่หลันพยักหน้า ก่อนส่ายหน้าฉับพลัน “ท่านทิ้งอาหารไว้ตรงนี้เถิด
คุกแห่งนี้ไม่ดีต่อสุขภาพคนท้องนัก ทั้งกลิ่น ความชื้น อีกทั้งยังมี...” นาง
มองไปทางโม่หยางซ่งเจี้ยแวบหนึ่ง

เยี้ยววิหิงถอนหายใจ โม่หยางซ่งเจี้ยยังคงดูสุขสบาย นักรบเช่นเขา
ไม่รู้สิกรู้สากับคุณนัก สมเป็นบุตรคนเดียวที่จวินอ๋องให้ความสำคัญ เยี้ยว-

อวีหนึ่งยิ้มนิดๆ หันมาหาทางทรงชิ่งพวกสตรี

“คุณหนูเล็กตระกูลโม๋ ชำนำอาหารกับยาบำรุงมาให้ท่านและมารดา”

โม๋เหลียนนงเงยหน้ามองเยี่ยอวีหนึ่ง หวังซื่อก็เช่นเดียวกัน เยี่ยอวีหนึ่งบอกไปเลยเปิดปิ่นโตให้ทั้งสอง

“คุณหนูเล็กตั้งครรรค์ ส่วนโม๋ฮูหยินต้องมีนมให้ลูกน้อย ข้าจึงนำของพวกนี้มาให้ หวังว่าพวกท่านจะไม่รังเกียจ”

“พระชายา...” หวังซื่อสะอึก น้ำตาคลอสองเบ้าตา

โม๋เจินเอ่ยอย่างละอาย “ดูสิว่านางดีกับพวกเจ้าขนาดนี้แท้ๆ แต่พวกเจ้า...” เขาทำท่าไม่อยากจะอีกต่อไป

เยี่ยอวีหนึ่งคาดคะเนว่า ทั้งหวังซื่อและโม๋เหลียนต้องรับคำตำหนอกจากสามีและคนอื่นๆ อีกมากมาย นางทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ใจเสียประคองถ้วยน้ำแกงไปตรงหน้าโม๋เหลียน อีกฝ่ายบอกเสียงสั้น

“ข้าไม่กิน” นางก้มหน้า “ข้าไม่มีหน้าจะมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว”

“แล้วลูกของท่านจะทำเช่นไรเล่า” เยี่ยอวีหนึ่งถาม

“พ่อของเขายังไม่สนใจเลยมิใช่หรือ” โม๋เหลียนร้องไห้ แม่ไม่มองแต่นางทราบวาโอหยางชิ่งเจี้ยไม่สะทกสะท้านแน่ นางกำหมัดแน่นด้วยความปวดใจ

“พระชายาเอกเสวียนอ๋อง...” เสียงหนึ่งดังมาจากทรงดำเนิน อดีตชูเพยเรียกนาง “ข้าเองก็ท้อง ขอกินอาหารพวกนั้นด้วยได้หรือไม่”

เยี่ยอวีหนึ่งกล่าวเสียงอ่อย “เสด็จพ่อไม่อนุญาตให้ท่านกินดื่มของพวกนี้”

“อะไรกัน...” อดีตชูเพยกำหมัดแน่น อยากเข้ามาแย่งอาหารของโม๋เหลียนใจจะขาด “หากเจ้าไม่กิน ข้าขอกินเองเถิด ลูกของข้าหิวจะแย่แล้ว!”

โม๋เหลียนไม่พูดอะไรเพราะเอาแต่ร้องไห้ เยี่ยอวีหนึ่งหันมองโอหยางชิ่งเจี้ยที่จ้องมา เมื่อเห็นว่านางสนใจเขาได้ในที่สุดจึงถามเบาๆ

“เสวียทรงมิใช่บุรุษที่จะตกหลุมรักใคร่ง่ายๆ เพียงเพราะนางดีต่อเขา

เจ้ามีดีอะไร”

เยี้ยววีหญิงมองชายหนุ่มรูปงามแต่นิสัยสวนทางกับหน้าตา โอหยาง-
ซ่งเจี้ยพูดจาตู่ถูก

“อย่างเจ้า ข้ายอมให้อยู่ด้วยเพียงสามวันก็คงสลัดทิ้งแล้ว”

“นี่เจ้า!” โฉ้เหมยผุดลุกขึ้น แต่เยี้ยววีหญิงกระแอมปรามนางไว้

เยี้ยววีหญิงเดินไปห้องซ่งโอหยางซ่งเจี้ยซำๆ อีกฝ่ายมองนางหัวจด

เท้า พระชายาเอกเสียนอ่องเอ๋ยเสียงซำม

“คุณชายโอหยาง ท่านเป็นบิดาของบุตรในท้องหญิงชู้ใช้หรือไม่”

หลี่จื้อหมิงถึงกับตัวแข็งในบัดดล หันมองสองคนนั้นทันที ทุกคนใน
ห้องซ่งต่างมองไปที่โอหยางซ่งเจี้ยอย่างแทบไม่เชื่อสายตา โม่เหลียนถาม
เสียงสิ้น

“อะไรนะ”

โอหยางซ่งเจี้ยมองเยี้ยววีหญิง “เจ้ารู้แล้ววี”

หลี่จื้อหมิงถึงกับตัวลั่นเทิ้ม โม่เหลียนยกมือปิดปาก หน้าตาไหลอย่าง
ไม่เชื่อหู เยี้ยววีหญิงเอ๋ยเสียงนุ่มนวล

“ข้ามีสติปัญญาพอจะรู้เชิงว่าท่านใช้วิธีใดเข้าหาคุณหนูเล็กตระกูลโม่
และล่อลวงนางเช่นไร เริ่มจากเข้าหาหญิงชู้จนนางตกเป็นของท่าน จากนั้น
ใช้ความลับนี้ข่มขู่ให้นางเป็นสะพานแก่ท่านกับคุณหนูเล็กตระกูลโม่ หญิงชู้
เป็นสหายกับโม่เหลียนมานานย่อมรู้นิสัยกันดี ครั้นล่อลวงโม่เหลียนได้ก็
หาทางให้โม่หยวนเข้าจวนอัครเสนาบดี ใช้นางกำจัดสองหม่อมมัวออกจาก
ตระกูลโม่ ท่านอัครเสนาบดีจึงขาดคนเตือนสติ และอาศัยความแค้นที่
โม่หยวนมีต่อทุกคน ให้นางแอบยัดหลักฐานการกบฏปลอมๆ ให้ตระกูล
โม่ สหายข้าถูกลอบสังหารเพราะท่านต้องการให้ท่านอัครเสนาบดีเห็นความ
สำคัญของบุตรสาวคนเล็กที่เหลือเพียงผู้เดียว เสียตายที่ไม่สำเร็จ ช่างเถิด
อย่างน้อยก็ทำให้โม่เหลียนเป็นของท่านได้โดยโม่หยวนช่วยเหลือ พอได้ตั้ง
ใจก็สังหารหญิงชู้ที่ท้องลูกของท่าน ปิดปากเรื่องเลวร้ายที่ตนทำ...”

เยี้ยววีหนิงเดินไปใกล้เขา เกะกรงขังมองบรูษผู้นี้

“คราวนี้ แค่ท่านทำให้ไม่เกลียนตั้งครรรค์ อย่งไรเสีย สุธยินที่จิตใจอ่อนโยนไม่รู้เท่าทันเหล่าทกลคนในราชสำนัก ย่อมทำทุกอย่างเพื่อให้พวกท่าน ผู้ขอบุตรสาวนางเป็นภรรยา แล้วสุภกิจการตระกูลไม่ ทั้งทำให้ฮ่องเต้ทรงแตกหักกับอัครเสนาบดีที่ไว้วางใจมากที่สุด หลักฐานที่ชูเพยช่วยเหลือท่าน ถูกโยนให้ตระกูลโม้รับกรรมแทน และท่านยังได้เงินทองจากจวนอัครเสนาบดี บำรุงกองทัพให้บิดาของท่าน...”

โอหยางซ่งเจี้ยมองเยี้ยววีหนิง ถามเบาๆ “เสวียหรงบอกเจ้าหรือ”

เยี้ยววีหนิงหัวเราะ “ในสายตาท่านไม่เคยเห็นสตรีที่เฉลียวฉลาดหรือ เรื่องพวกนี้ถึงสามี่ไม่พูด ข้าก็คิดได้เอง เอาละ มาดูกันว่าข้าเดาทางท่านได้ถึงไหน...”

เยี้ยววีหนิงหันไป ผู้คุมขยับมือจะเอามือจับคอนาง พระชายาเอกเสวียนอ่องกล่าว “โอหยางซ่งเจี้ย ท่านยึดห้องขังนี้ไว้หรือไม่”

ครั้นเห็นสายตานางมองเขาอย่างรู้ทัน ผู้คุมปลอมถึงกับตัวแข็ง โอหยางซ่งเจี้ยปล้ำประตุมารวตัวเยี้ยววีหนิงไว้พร้อมเอ่ย

“หากว่าเจ้าฉลาดจริง ไยก้าวเข้ามาในแผนของข้าเล่า”

เยี้ยววีหนิงถูกเขารัดคอ แต่ยังเอ่ยอย่างสงบใจได้ “เพราะนี้จะทำให้ฮ่องเต้ทรงเลิกระวางว่าสามี่ข้าเป็นกบฏคบคิดกับตระกูลโม้อย่างไรเล่า”

โอหยางซ่งเจี้ยหัวเราะ “เช่นนั้นข้าขอตัวเจ้าไปหยางโจวกี่แล้วกัน อยากรู้หนักว่าเสวียหรงจะทำเช่นไร หากซายารักของเขายู่นมือข้า”

เยี้ยววีหนิงไม่พูดอะไร แต่คนในห้องขังกลับโวยวาย ไม่เกลียนร้องเสียงหลง

“โอหยางซ่งเจี้ย ท่านหยุดเถอะ!”

นางรักเขามาก จึงอยากให้เขาหยุดและกลับตัวกลับใจ น่าเสียดาย ผู้ที่นางรักกลับเดินไปในเส้นทางที่สายเกินไป

เหล่าผู้คุมปิดประตูขังสาวใช้ของเยี้ยววีหนิงในห้องที่พวกนางเอา

อาหารไปให้นักโทษ ก่อนรวมตัวกันติดตามโอหยางซ่งเจี๋ย พาตัวเยี้ยววิ๋นหิง
ออกจากคุกหลวง

“เดี๋ยวสิ! เอาเข้าไปด้วย!”

อดีตซุเพยกริดร็อง แต่โอหยางซ่งเจี๋ยไม่สนใจผู้ใด พวกเขาออกจาก
คุกหลวงอย่างรวดเร็ว ไฉ่เสียนทูประตูเหล็ก มองไฉ่เหมยแล้วถามเสียง
ลั่น

“ทำเช่นไรดี!”

“ไม่ต้องกังวล” ไฉ่เหมยบอกเสียงเย็น และเอ่ยต่อในใจ

‘ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของพระชายา’

ฮ่องเต้ทรงทราบว่าโอหยางซ่งเจี๋ยหนีจากคุกหลวง ทั้งยังจับตัว

พระชายาเอกเสียนอ่องที่ตั้งครรภ์ไปเป็นตัวประกัน สีพระพักตร์พลันแปร
เปลี่ยน สอบถามความให้ดีก็พบว่าโอหยางซ่งเจี๋ยพาพรรคพวกแหกคุกไป
เพียงไม่กี่คน สตรีที่มีความสัมพันธ์กับเขาไม่ถูกพาไปด้วยสักคน แม้ใน
ห้องพวกนางจะมีลูกเขาอยู่ก็ตาม

“แล้วเสียนอ่อง...” ฮ่องเต้ตรัสถามหาโอรสคนโต

ไปฉินอวิ๋นกล่าว “ข้าให้องครักษ์อวิ๋ไปแจ้งข่าว เสียนอ่องโมโหมาก
ออกตามล่าโอหยางซ่งเจี๋ยด้วยตัวเอง จางกงกงบอกว่าหากมีพระประสงค์
ให้จับเป็น คงต้องรีบตามเสียนอ่องให้ทัน และเตือนเขาว่าอย่าทำอะไร
โอหยางซ่งเจี๋ย”

ฮ่องเต้ทรงคิดประหารโอหยางซ่งเจี๋ยอยู่แล้ว จึงตรัส “จับเป็นอะไร!
องครักษ์ไปจงติดตามไป ช่วยเสียนอ่องสังหารโอหยางซ่งเจี๋ยให้ได้!”

ไปฉินอวิ๋นรับบัญชา ตัดเพียงเขาไม่จริงจังๆ ว่าเสียนอ่องอยู่ที่ใด

เยี้ยววิ๋นหิงถูกพาตัวไปอย่างไม่อ้อมมือนัก โอหยางซ่งเจี๋ยเข้าคุก
หลวงหลายวันและเตรียมหนทางหนีจากคุกนานแล้ว ตอนนี้พวกเขาลี้วน
อยู่บนรถม้า เยี้ยววิ๋นหิงถูกปิดตาไม่ให้รู้ว่ามุ่งไปทิศทางใด การกระทำของ

โอหยางซ่งเจี๋ยช่างน่าหัวเราะเยาะเสียจริง

โอหยางซ่งเจี๋ยสังเกตเห็นหนึ่งสงบข้างกายมาโดยตลอด พลังคิดถึง
เรื่องนางตลบหลังเขา และเรื่องที่น่างบอกว่าเขาเข้าหาหญิงผู้ซึ่งได้ตัวไม่เหลียน
มา เขาเอ่ยถามตรงๆ

“เจ้านั่งอย่างสบายใจเช่นนี้ คิดว่าสามีจะมาช่วยทันจริงหรือไม่ คิด
ว่าข้าจะทำอะไรกับลูกในท้องเจ้าบ้างหรือ”

เยี่ยอวี่หญิงหัวเราะเบาๆ “นี่แน่ะคุณชายโอหยาง ครรภ์ข้าแก่แล้ว
ทางเดียวที่ท่านจะทำร้ายลูกข้าได้ ก็คือต้องทำร้ายข้าเพื่อให้เขาตาย และ
ต้องลงมืออย่างหนักจึงจะเสียทั้งแม่และเด็กในท้อง หากสามีข้าตามมาถึง
ท่านจะมีอะไรต่อรองเขาและกองทัพเฮยหลงเล่า”

โอหยางซ่งเจี๋ยคิดว่านาง พลังกระซิบ “เจ้าอย่าคิดว่าตนได้เปรียบ
นะ แม้ทำอะไรเจ้ากับลูกในท้องไม่ได้ แต่ข้ามีวิธีทำให้เสียหวังไม่คิดแต่
ต้องเจ้าตลอดชีวิต”

“ทำไม ท่านจะบังคับหลับนอนกับข้าทั้งที่ตั้งครรภ์หรือ โอหยาง-
ซ่งเจี๋ย...ท่านคิดว่าสตรีทุกคนหวาดกลัวการหลับนอนกับบุรุษที่มีใช้สามีตน
หรือ หรือคิดว่าหากข้าอยู่ใต้ร่างท่านแล้วจะหวาดกลัวและเชื่อฟังทุกอย่าง?
หากไม่เตรียมใจถูกเหยียบย่ำศักดิ์ศรี ข้าคงไม่วางแผนให้ท่านจับตัวมาเช่น
นี้ อยากย้ายข้าก็เชิญสิ สามีไม่ทอดทิ้งข้าแน่ เพราะเขาไม่ได้รักและผูกพัน
เพียงเพราะข้าเป็นหญิงบริสุทธิ์ หรือใช่?...สามีจะทอดทิ้งข้าและสังหารพวก
ท่านจนหมด เพียงเพราะข้าไม่ใช่หญิงบริสุทธิ์ที่เขาต้องการอีกแล้ว หรือ
ว่า...” เยี่ยอวี่หญิงเอียงศีรษะกระซิบถามเบาๆ “ท่านจะหุนถุนอมข้าสักนิด...
ให้สามียังต้องการตัวข้ากลับไปถึงจะดี ไหนที่ดีต่อตัวท่านแล้ว”

“...” โอหยางซ่งเจี๋ยตะลึงพริ้งเพริด หากกล่าวตามตรง เขาไม่เคย
เจอสตรีเช่นนี้ ไม่ว่าจะสตรีใดล้วนหวงแหนร่างกายให้สามี แต่นางกลับทำทนาย
เพราะมั่นใจว่าเขาจะไม่ทอดทิ้ง นี่นาง...

“เจ้าทราบได้อย่างไรว่าสามีจะตามมาช่วยทัน” เขาถามเสียงเย็น

“คงต้องถามท่านมีไข้หรือ” เยี้ยววีหนึ่งยิ้มเยียบเย็น “ท่านกะนางว่า
ตนเฉลี่ยฉลาดกว่าสตรี แล้วข้าทำเช่นไรจึงส่งข่าวบอกสามีได้หนอ ว่าตอนนี้
ตนเองอยู่ที่ไหน ท่านจับตามองข้ามาตลอด คิดว่าอย่างไรเล่า”

โอหยางซ่งเจี๋ยหันหน้าตาตื่น สะงอกหน้าไปบอกทหารม้าที่อยู่รอบรถม้า
“พวกเจ้ากระจายกำลัง ดูซิว่ามีใครแอบตามเรามาหรือไม่!”
ทหารม้ารีบไปทำตามคำสั่ง โอหยางซ่งเจี๋ยหันมาบิบบคางเยี้ยววีหนึ่ง
“เจ้าจะยอมบอกหรือไม่ว่าใช้วิธีใด”

“โอหยางซ่งเจี๋ย ท่านช่างแตกต่างจากสามีข้าจริงๆ ไม่แปลกที่อดีต
ฮ่องเต้โปรดฉันมากกว่าท่าน” เยี้ยววีหนึ่งขมความเจ็บที่คาง เอ่ยอย่างเย้ย
หยัน “หากไม่ใช่ความเป็นชายของท่าน ก็ใช้กำลังทำร้ายสตรีหรือ สมองคิด
ได้แต่วิธีเช่นนี้กระมัง”

โอหยางซ่งเจี๋ยเงื้อง้อมอย่างสุดทน จู่ๆ มีเสียงทหารร้องขึ้น

เยี้ยววีหนึ่งหัวเราะ “โอหยางซ่งเจี๋ย เห็นแก่ความโง่ของ ท่าน ข้า
จะบอกก็ได้...” นางยื่นหน้าไปใกล้เขา กระซิบบเบาๆ “...ข้าใช้วิธีใดขโมยหยก
ของท่าน ย่อมใช้วิธีนั้นส่งข่าวสามีของข้า”

โอหยางซ่งเจี๋ยมองนางอย่างตกตะลึง แต่มองอย่างไรก็ไม่ทราบว่
นางทำเช่นไร ธนูดอกหนึ่งพลับพุ่มปักทะลุอกทหารที่คุ้มกันข้างรถม้า ร่าง
นั้นตกลงพื้น โอหยางซ่งเจี๋ยคว้าอาวุธ ลากเยี้ยววีหนึ่งลงจากรถม้าอย่างไม่
อ้อมแรง

เหยี่ยวภูเขาสั่งเกิดการณ์จากด้านบนแล้วร้องออกมาหนึ่งเสียง โอ-
หยางซ่งเจี๋ยเห็นทหารของเสวียนอ่องบุกมาล้อมรถม้า เขาเอาดาบจ่อคอ
เยี้ยววีหนึ่ง

เสวียนอ่องเห็นเช่นนั้นก็ชักดาบพลางเอ่ยเสียงกร้าว “โอหยางซ่งเจี๋ย
เจ้าปล่อยชายาเอกของข้าเดี๋ยวนี้!”

“หากข้าไม่ปล่อยเจ้าจะทำไม” โอหยางซ่งเจี๋ยหัวเราะหยัน

“คุณชายโอหยาง แต่ไหนแต่ไรก็ชอบใช้สตรีเป็นเครื่องมือ จะหา

ความปลอดภัยยังใช้กระโปรงสตรีเช่นข้าเป็นเครื่องกำบัง...” เยี้ยววิหิง
เอ่ยหยัน ก่อนกัดฟันเมื่ออีกฝ่ายกดดาบที่ลำคอ

โอหยางซ่งเจี้ยเห็นเสวียนอ่องซักสีหน้า เขาก็เหยียดยิ้มพลางสั่ง “เปิด
ทางให้ข้า”

“อย่านะ!” เยี้ยววิหิงบอกสามีเสียงเข้ม “อีนัว หากวันนี้ท่านทำให้
การกระทำของข้าสูญเปล่า ข้าจะหย่ากับท่านเสีย!”

จินซานกับอวินซานแอบมองเสวียนอ่องอย่างใครรู้แหวหนึ่ง เจ้านาย
ของพวกเขาสุดลมหายใจลึกๆ กล่าวอย่างใจเย็น

“โอหยางซ่งเจี้ย ไม่ว่าจะอย่างไร เจ้าก็สืบเชื้อสายจากปฐมฮ่องเต้เฉก
เช่นข้า เห็นแก่แซ่โอหยางของตน ปล่อยางไปแล้วพวกเรามาประลองกัน
หากว่าข้าแพ้ เจ้าสังหารข้าได้ แล้วไปจากที่นี่โดยคนของข้าจะไม่ทำร้ายเจ้า
แม้แต่ปลายนิ้ว!”

“ท่านอ่อง!” ทหารของเขาร้องเสียงหลง

เยี้ยววิหิงขมวดคิ้ว สามีนางเป็นชายผู้มีปณิธานแก่กล้า ไม่มีทาง
วางเดิมพันเช่นนี้แน่ นางมองกำไลข้อมือก่อนเข้าใจในที่สุด

“คิดว่าข้าจะเชื่อคำเจ้าหรือ เสวียทรง” โอหยางซ่งเจี้ยกล่าว

“หรือพวกเราจะอยู่กันเช่นนี้ทั้งวันทั้งคืน เจ้าจับนางเป็นตัวประกัน
พวกข้าก็ไม่เปิดทางให้เจ้า!” เสวียนอ่องถามทันที

โอหยางซ่งเจี้ยหัวเราะ “เจ้าจะให้ชายเอกตายในอ้อมแขนข้าหรือ”

เยี้ยววิหิงรู้สึกว่ามีเขาเริ่มยุ่มย่ามกับเรือรำนางก็ปล้นหน้าเขี้ยว
เสวียนอ่องทำหน้าถมึงทึง เกือบพุ่งเข้าไปแล้ว หากเยี้ยววิหิงไม่ห้าม

“ท่านอ่อง หยุด!”

เสวียนอ่องชะงักทันที เยี้ยววิหิงกล่าวเหยียดหยาม

“โอหยางซ่งเจี้ย เจ้านี้มันตรึงฉานจริงๆ!”

“ขอบคุณที่ชม” โอหยางซ่งเจี้ยหัวเราะ ยื่นมือลูบเนินอกอ้อมของนาง
หมายจะขยำ

เยี้ยววิหนึ่งยิ้มแฉะพลางเอ่ยเสียงเหี้ยม “เช่นนั้นข้าจะสนองเจ้า ดูข้างหลังสิ!”

โอหยางซ่งเจี๋ยไม่คิดหลงกลนาง ทว่ามีกรงเล็บหนึ่งโฉบมาจิกเส้นผม เขา คมเล็บเหยียนวกเขาครูดหนังศีรษะสร้างความเจ็บแปลบและชวนตระหนกได้ เสวียนอ่องอาศัยจังหวะนั้นกระซอกชายาเอกมา ก่อนถีบโอหยางซ่งเจี๋ยกระเด็นไปหลายจั้ง

เหยียนวกเขาบินมาเกาะบ่าอวิณชาน ส่งเสียงร้องคล้ายเหยยหยันคราหนึ่ง ขณะที่โอหยางซ่งเจี๋ยหน้าเผือดสี ผุดลุกขึ้นมาโรมรันกับโอหยางเสวียหรง

“พระชายาไม่เป็นอะไรนะ” จินชานประคองเยี้ยววิหนึ่ง ถามเสียงลั่นเยี้ยววิหนึ่งกำหมัดแน่นด้วยความโมโห ออกคำสั่ง “อันนี้ กระทียบมันให้หนักเลย!”

ต่อให้เยี้ยววิหนึ่งไม่สั่ง เสวียนอ่องก็หมายกระทียบโอหยางซ่งเจี๋ยให้กระตุกหักทั้งตัว เขาและโอหยางซ่งเจี๋ยอาจเคยเรียนวรยุทธ์เช่นกัน แต่ประสบการณ์การศึกษาของเสวียนอ่องมีมากกว่าชั้นหนึ่ง โอหยางซ่งเจี๋ยต่อกรได้หลายกระบวนท่า จนกระทั่งดาบของเขาถูกปัดออก เสวียนอ่องถีบยอดอกเขาจนกระดูกเลือดเป็นสาย โอหยางเสวียหรงปราดเข้าหา ยกเท้าบดขยี้อีกฝ่ายอย่างหนักหน่วง จงใจเหยียบมือข้างที่จับจ้วงชายาของตนให้กระตุกแหลกเหลว

เยี้ยววิหนึ่งใจเย็นลง ใคร่ครวญแล้วรีบร้องห้าม “ท่านอ่อง! อย่าฆ่าเขา! พาเขากลับไปอยู่เมืองพระพักตร์ก่อน!”

เสวียนอ่องแสร้งทำหูทวนลม ตวัดตาตะหนักร้ออีกฝ่ายจนเลือดกำเดาไหล ตั้งท่าเหยียบอีกสักครั้ง

อวิณชานปราดเข้ามาจับตัวเขาไว้พร้อมร้องบอก “ท่านอ่อง พระชายาบอกให้หยุดก่อน!”

เสวียนอ่องหันมอง เยี้ยววิหนึ่งหรือตาอย่างไม่พอใจที่สามมิไม่ฟังคำพูด

นาง ทำทางเสวียนอ่องอ่อนลง เดินไปหานางพร้อมถามเสียงอ่อนโยน

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

เยี่ยอวี๋หิงพยักหน้ารับ เดินมากระซิบบางอย่างแก่เสวียนอ่อง เขา
พยักหน้าหงึกๆ โอบกอดชญาพร้อมทำเสียงเจ้าเล่ห์

“ข้าลบรอยให้...”

“อย่ามาทำเช่นนี้ต่อหน้าคนอื่นนะ!”

เผียะ!